DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

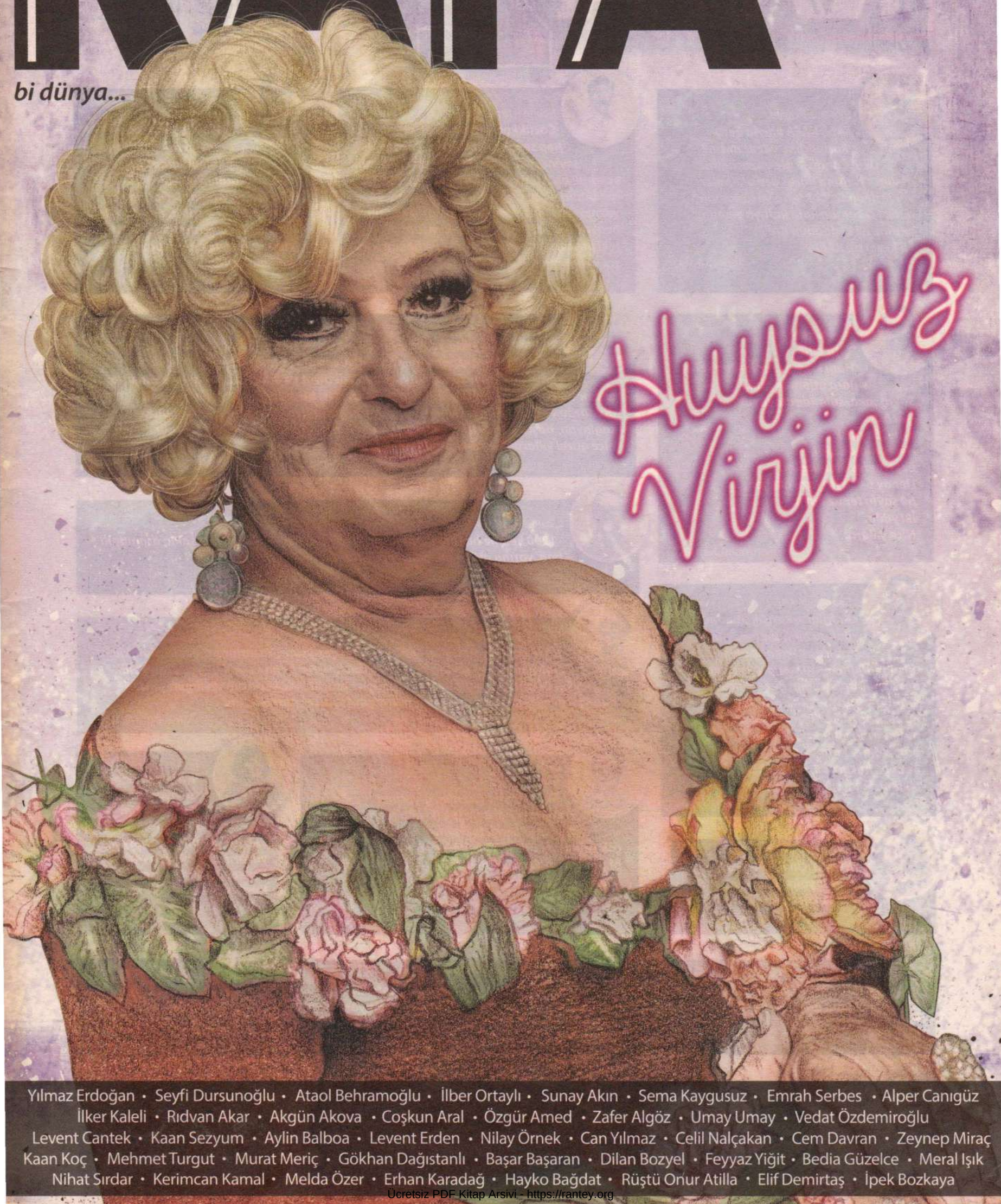
• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

KAFA

bi dünya...

Eylül 2016 Sayı: 25
Fiyat: 7 TL - KKTC: 8 TL
ISSN 2148-7820

Huysuz Virjin

Yılmaz Erdoğan • Seyfi Dursunoğlu • Ataol Behramoğlu • İlber Ortaylı • Sunay Akın • Sema Kaygusuz • Emrah Serbes • Alper Canıgüz
İlker Kaleli • Rıdvan Akar • Akgün Akova • Coşkun Aral • Özgür Amed • Zafer Algöz • Umay Umay • Vedat Özdemiroğlu
Levent Cantek • Kaan Sezyum • Aylin Balboa • Levent Erden • Nilay Örnek • Can Yılmaz • Celil Nalçakan • Cem Davran • Zeynep Miraç
Kaan Koç • Mehmet Turgut • Murat Meriç • Gökhan Dağıstanlı • Başar Başaran • Dilan Bozyel • Feyyaz Yiğit • Bedia Güzelce • Meral Işık
Nihat Sırdar • Kerimcan Kamal • Melda Özer • Erhan Karadağ • Hayko Bağdat • Rüştü Onur Atilla • Elif Demirtaş • İpek Bozkaya

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

KAFA 2 yaşında

Benim için KAFA:
"Abi, KAFA adıyla dergi çıkarıyorum, yazar mısın?" dedi Candaş. "Ne yazacağım?" dedim. "Kafana göre" dedi. "Kimler var?" dedim. "Çok kafa yazarlar var" dedi. "O zaman kafa kafaya verelim" dedim. İyi ki doğdun KAFA. İyi ki varsın KAFA.

Zafer Algöz

Benim için KAFA:
Çocukken yazmayı çok sevdim, hep sevdim. Üzgünken yazdım, sevinçliyken yazdım. Babam'ı özledim yazdım, bisikletten düştüm yazdım. Sonra büyüdüm, çocukluğumla vedalaştım, yazmayı bıraktım. Bir gün bir sofra kurdular, beni de davet ettiler, çok acıkmıştım, tekrar yazmaya başladım. KAFA benim için çocukluğumun sofrasıdır.

Cem Davran

Benim için KAFA:
İlk iki sayıdan sonra buluşup rakı içmiştik. Çok eğlendiğimiz o gece "her ay kuralım bu sofrayı" demişti bir arkadaş. Galiba her ay kuruluyor o sofra, okurlarıyla... O kapağın arkasındaki sohbet rakı sofrası da oluyor pazar kahvaltısı da...

Erhan Karadağ

Benim için KAFA:
Çıtır çıtır.
Hani kızgın kumlardan serin sulara atlamak gibi.
Şaka, şaka. sulandırmayayım.
İşin aslı.
KAFA Dergisi:
Nefes almak gibi.
Evet, nefes almak gibi.
Her ay 64 sayfa taze oksijen.
64 sayfa temiz hava.
İki yıldır.
Nice yıllara.

Kerimcan Kamal

Benim için KAFA:
Yaklaşık 1,5 yıldır yazılarımın çıktığı KAFA Dergisi'nin 2. yaşını kutluyorum. Edebiyat dergiciliği alanında okuyucusuna verdiği önem, seçkin yazar kadrosuyla yeni nesil okuyucunun edebiyat ve doğal olarak gerçek hayatla tekrar buluşmasına yaptığı katkıyla KAFA Dergisi bu alanda büyük bir boşluğu doldurdu ve doldurmaya devam edecek gibi görünüyor. Derginin okurla buluşmasını sağlayan, başta yazar arkadaşlarım olmak üzere tüm KAFA ekibine teşekkür ediyor, nice güzel yıllarda beraber olmayı diliyorum.

Can Yılmaz

Benim için KAFA:
1200 kelime hayata kafa tutmanın adıdır. Benden önceki kuşakla aramdaki bağ, yarına atılan imzadır. Nice yıllara...

Rıdvan Akar

Benim için KAFA:
Kafaların karışık ,bulanık olduğu bir dönemden ne zaman nasıl çıkarız diye düşündüğüm bir zamanda, karış karış bildiğimi zannettiğim gezegenden umudu kesip Mars'ta organik tarım mı yapsam diye düşünürken KAFA'yı buldum. İki yıldır müsait bir zaman bulup diğer kafadarlarla bir araya gelmek nasip olmadı, artık ikinci cildimizi aldığımızda inşallah.

Coşkun Aral

Benim için KAFA:
KAFA çağdaş olmanın, genç olmanın dergisidir. Yazarlarından biri olmakla mutluyum. Her sayıda bir şair yazma önerisi bana sevgili Candaş'tan geldi. Bu da benim için bir başka mutluluk oldu. KAFA okurlarını sevdiğim şairlerle buluşturmanın sevincini yaşıyorum. Dergimize nice yıllar dilerim.

Ataol Behramoğlu

Benim için KAFA:
Benim için KAFA iyi bir vapur yolculuğu, varılan merak kapısıdır.

Sema Kaygusuz

Benim için KAFA:
Şair Andrea Chenier, giyotinin koparacağı kafasını iki elinin arasına alıp şöyle demişti: "Bunun içinde daha çok şey vardı..." KAFA'nın her yeni sayısını okumaya başladığımda bu söz geliyor aklıma: "Bunun içinde daha çok şey var!"

Sunay Akın

Benim için KAFA:
KAFA'da yazmayı seviyorum çünkü gönderdiğim yazıların tek kelimesine bile karışmıyor, yazarına moral veriyor, kimsenin fikrini yargılamadan basıyor, telifimi gününde ödüyor :)

Umay Umay

Benim için KAFA:
Kafa dengi insanların, kafa kafaya verip, kafa ütülemeden, kafa şişirmeden, kafasını kuma gömenlerin bile kafasının kurcalanmasına katkı sunması KAFA'yı güzel yapıyor.

Elif Demirtaş

Benim için KAFA:
Kocaman bir havuz, içinde hep iyi insanlar yüzüyor.

Hayko Bağdat

Benim için KAFA:
Her ay aynı heyecanla yazdığım, 2 yıldır içinde bulunmaktan mutluluk duyduğum, hayatımın önemli bir parçasıdır.

Emrah Serbes

Benim için KAFA:
Farklı kafaların bir araya gelip, değişik kafalar için bambaşka bir kafa oluşturmalarıdır.

Levent Erden

Benim için KAFA:
Evimin ülkeye bakan arka balkonu.

Kaan Koç

Akşamsefası
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Benim için KAFA:
Yazılmış en kıymetli dizelere renklerle yeniden hayat vermektir. Kafamı alıp kapı aralığından tüm kalplere mavi bir gülümsemeyle selam vermektir. Her ay yeni sayıda çizimlerimi ilk defa görüyormuş gibi hissettiğim çocuk sevincidir. Kafa kafaya veren binlerce nefesle kanatlanıp uçmaktır.

Çiğdem Canım Yayan

Benim için KAFA:
Şarkı dinlemenin ötesine geçtiğim, içimdeki şarkıyı yazdığım dergi. Şarkı söyleyemediğim için şarkılarla destekliyorum yazılarımı. İlk yılının son sayısında dahil oldum. Yıl dönümünü bir yıl geriden takip ediyorum. Temennim net: Hep var olsun!

Murat Meriç

Benim için KAFA
Hep aranan, hep özlenen, gelir diye yol gözlenen, öldürse de çok sevilen, bizden biri, bizden biridir.

Alper Canıgüz

Benim için KAFA:
Yazarlarına herhangi bir sınır çizmeden istedikleri gibi yazma imkanı veren süper özgür mecra.

Aylin Balboa

Benim için KAFA:
Dergiler ateşe benzer, ateşin harı, harareti düşerse dergiler biter. Bu zamanda kolay değil KAFA'nın yaptığı iş. Kolay değil ateşli, ıştahlı, hararetli kalmak.

Levent Cantek

Benim için KAFA:
Belleksizleşen bir dünyada bize sahip olduğumuz değerleri hatırlatan bir dergidir. Düşüncelerimi, hislerimi "özgürce" anlatabildiğim, gerek okuyucuları, gerek çalışanlarıyla benim için çok değerli bir mecra. Doğru zamanda doğru yerde olmak mühimdir, KAFA bende bu hissi uyandırıyor. İçerisinde çok emek var ve iyi ki KAFA var.

Bedia Ceylan Güzelce

Benim için KAFA:
Ense kararınca, ruh bulanınca, yürek sıkışınca güzel yazı iyi gelir. Bir bakarsın nefes girmiş bedenine, için açılmış... KAFA nefesimize nefes katanlardan. Ömrüne bereket.

Zeynep Miraç

Benim için KAFA:
Moda Çay Bahcesi'nde İstanbul'a yeni gelmiş bir üniversitelinin elinde duruyor. Üstünde susam var. Derginin aynısından Eskişehir Tren Garı'nda, Ankara'da Konur Sokak'ta, İzmir'de Bostanlı'da bulabilirsiniz. Fatih'te bir evde derginin üstünde menemen tavası var. Benim için KAFA "KAFA çıktı mı?" diye soran genç kızın gölgesinde uzuyor. Bir cümlenin altı çizildiğinde çoğalıyor. Bir de biliyorum kızımın elinde kocaman görünüyor. Bak bu senin yazın bana da okusana dediğinde yaşıyor.

Başar Başaran

Benim için KAFA:
KAFA gönül bağımızdır. Duygularımızın yansıması, sıcaklığınız, aramızdaki heyecandır. KAFA candır.

Melda Özer

Benim için KAFA:
Kalbimden geçenleri, beynimde damıtıp size anlattığım yer. Kalbimin sayfiyesi, fikrimin yöresi...

Gökhan Dağıstanlı

Benim için KAFA:
Bazen en güzel yolculuklar odalarımızda yaptıklarımızdır; çünkü dört duvar arasında buna olanak sağlayanlar vardır. KAFA da yolculuğa çıkaranlardan, ay boyunca elden bırakılmayanlardan. İçinde 'kafa' göndermesi olan cümleler kurmaktan kaçınıyorum. Onun için bu efsane yazar kadrosunun Whatsapp grubunun muhabbetlerinin de bir gün dergide yer alması dileğimle bitireyim :). Hep birlikte nice yıllara...

Nilay Örnek

Benim için KAFA:
Benim için Kafa, bir ağaçkakandır tastamam.
Vurur ağacın kabuğuna; vurur vurur aklı dağılmaz.
Derdi börtü böcektir, ekmektir insancası.
Bazen bütün orman onu dinler, bazen o tek tek ağaçları.

Bir ağaçkakandır Kafa, onu uçurmayan gökyüzü halden anlamaz.

Akgün Akova

Benim için KAFA:
Kafamın içindekileri kafadar bir tayfayla çok kafa okuyucularla paylaşmak demek. Nice kafa yaşlara, kafalarımıza sağlık :)

Dilan Bozyel

Benim için KAFA:
Bir şeyleri derleyip toparlama idmanıdır. Yazarlar da meyve gibi yetişir, KAFA güzel bir bahçedir bana.

Feyyaz Yiğit

Benim için KAFA:
KAFA'da olmaktan çok mutluyum. Yılların haftalık dergi yazarı olduğum için, formamın arması Uykusuz. KAFA, benim en istikrarlı ve en sevdiğim aylık dergim oldu. Bir yıldır burdayım ve hiç alışkın olmadığım bir periyoda uyum sağlamaya çalışıyorum. İçerik olarak sorun yok, durum var. KAFA benden, ben KAFA'dan memnunuz. Ama teknik sorun var. Dergi benim yüzümden gecikti bir iki defa diye biliyorum ya da benim gibi bir son dakika tayfası yüzünden. Bağışlasın emektar dergiciler. Tüm mesai arkadaşlarına nice yaş günü, nice coşumlar dilerim. Elbette, bana da...

Vedat Özdemiroğlu

Benim için KAFA:
Nefes almak. Her gün bu kadar kötü haberlerle dolu memlekette gündemin içinde boğulurken yazı için bu dünyadan kopmak, arşivlere dalmak, yazmanın tadını hatırlamak demek...

Nihat Sırdar

Benim için KAFA:
Sevgileri, kederleri, yürekte biriken anıları "KAFA"yla harmanlayarak sesimiz olup en uzaklara birlikte ulaştık. İkinci yılında iyi ki doğdun KAFA Dergisi. Sonsuza kadar ışıklı kal. Yolun açık olsun, sevgilerle...

Meral Işık

Benim için KAFA:
Dokuz sekiz eşliğinde harflerin CMYK renkleriyle sevişmesi sonrası doğan, ortamların demirbaş evladıdır.

Anıl Yurdakul

#benimiçinKAFA

.....

.....

.....

.....

Akşamsefası
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Arçelik A.Ş.:

• æɹtʃlik •

özel, isim

1. Dünyada 27.000 çalışana iş imkânı sağlayan sanayi kuruluşu. **2.** Dünya çapında 10 Ar-Ge merkeziyle Türkiye'nin Ar-Ge lideri.* **3.** 133 ülkede faaliyet gösteren 10 büyük markanın bu topraklardan yönetilmesi. **4.** En çok uluslararası patent başvurusu yapan ilk 200 şirket arasında yer alan tek Türk şirketi ve Türkiye patent şampiyonu.** **5.** 6 ayrı ülkedeki 15 üretim tesisiyle tüm dünyaya teknoloji üretimi. **6.** "Dünyaya Saygılı, Dünyada Saygın" vizyonuyla sürdürülebilirlik konusunda Türkiye'de lider, dünyada söz sahibi.***

Dünyada teknolojinin dili Arçelik.

Bu topraklardan çıktık,
tüm dünyayı memleketimiz yaptık.

arçelik | beko | GRUNDIG | Blomberg seit 1883 | ALTUS

arctic | DEFY | FLAVEL | elektrabregenz | LEISURE

Koç

Kaynak:
* Arçelik A.Ş., 2015 TİM 4. Türkiye İnovasyon Haftası'nda Ar-Ge Liderliği Ödülü, Teknoloji Geliştirmede Liderlik Ödülü, Sosyal İnovasyon Ödülü'nü kazandı. Bilim, Sanayi ve Teknoloji Bakanlığı tarafından düzenlenen organizasyonda Dayanıklı Tüketim Sektörü'nde en iyi Ar-Ge Merkezi Ödülü'nü aldı.
** Arçelik A.Ş., Türk Patent Ligi birincisi seçildi ve aynı zamanda En Çok Uluslararası Patent Başvurusu Yapan Şirket Ödülü'ne layık görüldü.
*** Arçelik A.Ş., MSCI Global Sürdürülebilirlik Endeks Serilerinde en yüksek not olan "AAA" ile derecelendirildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yılmaz Erdoğan

Düş Yollara

KAFA Dergisi ikinci kuruluş yıldönümü için benden bir yazı istediğinde "kafa değiştirme" üzerine bir yazı yazmak istedim.
KAFA'nın karşılığı İngilizce'de "mood" gibi bir şey oluyor. Mood dediğin de yaşadığın hayatın sendeki duygusal karşılığı.
Ben eski kafayı değiştirip daha organik kafalara yönelmeye başlayalı beş yıl oldu galiba.
Önce otlarla tanıştım.
Tarım disiplini dışında, tümüyle tanrısal bir ilhamla boy veren tüm bitkilere ot diyoruz biz. Bu iki harfle geçiştirdiğimiz alemin ne kadar derin ve ne kadar çok şifalı sırlar barındırdığını bilmiyordum.
"Çılgın" bir fikirle başladı her şey.
İstanbul'daki ofisimizin yirmi metrekarelik bir bahçesi vardı ve zemin ahşapla kaplanmıştı. Söktük tahtaları.
Sürdük tarlayı ve organik gübre ekledik. Başka da hiçbir şey yapmadık, hiçbir şey ekmedik.
Derken filizlendi önce toprak, sonra büyüdü bitkiler.
Kısa bir zaman sonra "ot bürüdü" bahçemizi.
En yakın kitapçıya gittim ve birkaç tane şifalı bitkiler kitabı aldım ve incelemeye başladım.
İnternetin imkanları ve sonsuz dünyasında bir araştırmaya başladım.
İki ay sonra saydığımda tam kırk dört çeşit şifalı bitki boy vermişti bahçemde:
Hindiba, ebegümeci, yaban turpu, devedikeni, kuşyemi, gelincik, papatya, semizotu ve daha neler neler.
Bu "otlardan" hangisini gugıla sorsan öve öve bitiremiyor. Her biri bin derde deva.
İki sayfa sürüyor mesela sadece ebegümecinin muhteviyatı.
Meğer bizim "ot bürüdü" dediğimiz yere, Rabbim eczane açmış haberimiz yok!
İyileşmenin, güzelleşmenin, şifanın kaynağı olan bitkilere ot diyoruz. Hatta bununla da yetinmiyoruz "yaban" otu diyoruz.
Ortada yabanileşen, var olmanın temel prensiplerine ve amacına yabancılaşan birileri var evet ama onlar otlarımız değil biziz.
Hindiba'yı ele alalım mesela.
Hangi ot biliyor musunuz bu?
Hani güzel yeşil bir dalın ucunda sihir gibi bir top oluşur. Üfleriz onu ve havada uçuşur pamukçuklar... İşte o mucizevi bitkinin adı hindiba ve tıbbın kurucusu olan İbn-i Sina ağbimizin yazdığı bir "Hindiba Risalesi" var.

Ağaçla, çiçekle konuşana manyak, hiç kimseyle iletişim kurmayan, komşusunun adını bilmeyene insan deniyor şehirde.

Koca usta üstüne risale yazmış ama biz üfleyip geçiyoruz konuyu. Bırak verdiği şifayı, adını bile bilmiyoruz hindibanın.
Ve kentlerde ve "özel" veya "tüzel" okullarda çocuklarımızı eğittiriyoruz. **Hayat Bilgisi diye bir ders var ama gözünün önündeki hindibadan haberi yok bu hayatın.**
Çileği ağaçta yetişen bir meyve zanneden (aa değil miymiş??) kuşaklar yetişiyor okul betonlarına basarak.
Kimseyi kınamıyorum elbet, bir toprak evde ve bir bahçede doğmuştum ama ben de işin sonunda şehir telaşında kaybolmuştum.
Ta ki şu bizim bahçe deneyini yapıncaya kadar. Dönüşüm arayış getiriyor ve arayan da buluyor. Ya da tersinden söyleyelim. Dönüşmeyen aramıyor, aramayan da haliyle bulamıyor.
Nicedir Köyceğiz cennetinin bir sakiniyim ve her gün toprağa basıyorum sakin sakin. Sığla ağaçlarının gölgesinde ve şehir değmemiş nehirlerde yüzüyorum.
Bir şehir kaosundan ayrılma cesaretini gösteren herkes için yurdumun her yeri müminini bekleyen cennet. Şöyle bir adam hayal ediyorum: İstanbul trafiğinin bir yerinde -yani cehennemin bir köşesinde- bekliyor... Bekliyor... Bekliyor... Sonra soruyor kendine... Neredeyim, ne yapıyorum ben? Ne yapıyorum bu şehirde? Ne "yaşıyorum" bu şehirde?
Aslında sadece yapıyorum, yaşamıyorum.
Zaten gürültüden kafa kalmadı arkadaş. Bu şehir kulağımın dibinde avaz avaz bağırıyor durmadan, yirmi dört saat!
Ve karar vermiyor. Bu cinnetten çıkmalı bir cennete ulaşmalı!
Önce kravatını çıkarıyor, atıyor arabanın arka koltuğuna ve ilk bulduğu sapaktan sapıyor. Ayrılıyor "ana yol"dan.
Ve hesapsızca sürüyor arabasını...
Mesela Tekirdağ tarafına gidiyor.
Hesapsız bir yolculuk bu, tam nereye gittiğini kendisi de bilmiyor...
Mürefte'ye geliyor mesela. Şaşırıyor. Çünkü oturduğu eve bir buçuk saat mesafede bir üzüm vahası, bağlar dünyası olduğunu bilmiyor. Hemen anlıyor hakiki hayatın kodlarını: Bir küçük taş (hatta daha da güzeli toprak) ev, bir avuç bahçe, şifalı bir rüzgar ve ilaç gibi berrak sular...

Sonra hayvanlar, diğer vardaşlar. Var olma ortak paydasında buluşan herkes vardaş.
Yola devam eder isterse ya da işte Mürefte, işte Saroz, Gelibolu... Çanakkale...
En küçük noktasına kadar Ege...
Dünyanın en güzel kızı, Akdeniz.
Nereye giderse gitsin insan yurdumda, yeter ki düşsün yollara!
Ağaçla, çiçekle konuşana manyak, hiç kimseyle iletişim kurmayan, komşusunun adını bilmeyene insan deniyor şehirde. İlk fırsatta terk et güzel kardeşim orayı.
Şu ne zamandır konuştuğunuz proje var ya...
Uzaklara gidelim, bir köye yerleşelim.
Ya da hadi gel köyümüze geri dönelim...
Gidin. Düşün yollara...
Kentten köye göç zamanı şimdi.
Bir ara hepimiz bir araya toplanmaya karar verdik ve yaptık. Milyon milyon buluştuk şehirlerde. Biz buluştuğumuz için şehir dendi zaten oralara. Olmadı. Güzel şeyler de oldu tabii ama sonu güzel olmadı.
Yorgun zihin ve karbon gazı trafiğinde sıkıştık kaldık.
Bu benim demin arabada darlandığını hayal ettiğim adam var ya, O artık bir köylü.
"Yeni Köylü" diyoruz O'na.
Şehrin bilgisini köyün yapabilgisiyle birleştiren, organik olmayana selam vermeyen bir adam bu.
Çünkü düştü yollara. Vedalaştı eski kendisiyle ve yenisini yarattı. Değişti desem yetmiyor dönüştü desem kulağıma hoş gelmiyor.
DELİŞTİ bizim adam.
Kafayı da kırdı adam rotayı da!
Ve "senede bir hafta cennet" modelinden "forever cennet" modeline geçti!
Düş yollara benim çok daha iyisini hak eden aklım. Kuzeye git, güneye git, burası Türkiye, Anadolu, her köşesi cennetim, neresine gidersen git.
Adres basit. Çiçek açan, sular akan, toprağa çıplak ayakla basılan bir yer..
Evladına kendi ektiği domatesi yedirdiğin bir yer...
Düş yollara güzel kardeşim. Hak ettiğin hayat "bir ev, bir işyeri, bir avm kahvesi" değil.
Ya hakiki bir ağaç gölgesinde sebze kurutalım ya da şehrin dehlizlerinde organik pazar arayalım.
Korkma, düş yollara...
Gittiğin yere, delişerek gidersen, geride bıraktığından çok daha fazlasını bulacaksın. Ölmeden ölmeyi becerirsen, yeniden doğacaksın.
Düş yollara benim güzel kardeşim, yolu bulacaksın.

Akşamsefası
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Emrah Serbes

infilak parçaları XIV

14/1 utançla tanıştık artık çocuk değiliz

yağmurun tıpırtısıyla birlikte iç sesini de dinle. dışarıda bıçak kesmez bir karanlık. kederli büyük ve büyülü gözlerin var. kirpiklerinin gölgesi yanağına düşüyor. gel geceye tutunarak yürüyelim.

aşk biterken önce öpücükler küçülür sevgilim. kocaman bir ülke kendi gürültüsünden uyanır. bütün yüzlerde aptalca bir nefret. üzülme birazdan acılarımıza gülecekler.

bir şehrin çağrısı bir denizin çağrısına benzer hiç kulak kabarttın mı. daha sıkı sarıldın mı seni itene. Kendi geçmişini dinlerken utançtan yerin dibine geçtin mi hiç ben zaten oradayım. çürük dişleriyle gülen kemancı da fetocu çıktı götürdüler.

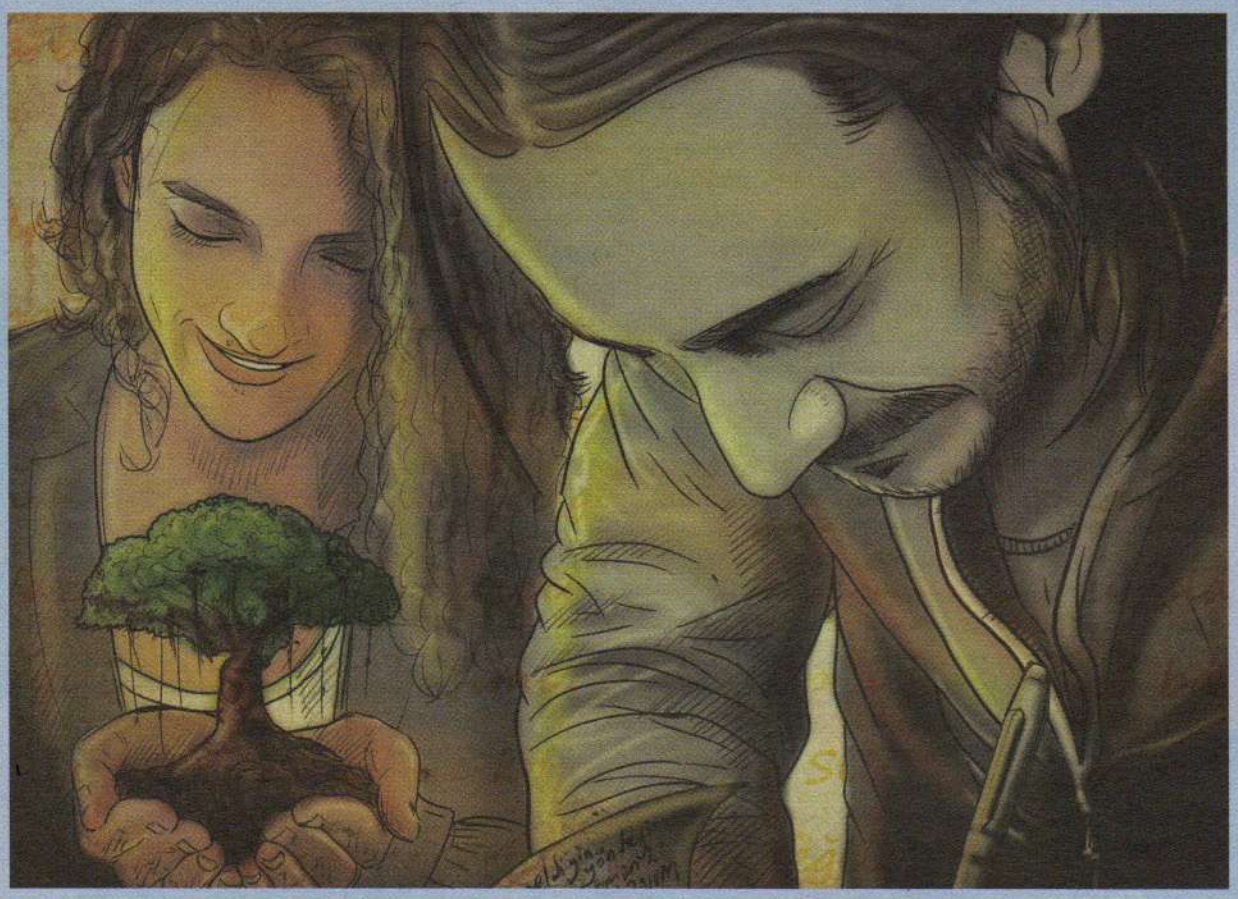
bir hayalin hayaliydin sen. İki gün görüşmesek asırlar olurdu. Güzel bir şarkıdan sonraki sessizlik gibi.

eksik bir şey varmış izlenimi uyandıran bir fazlalık var şimdi içimde. başkalarını gözyaşlarıyla üzmemek için kendini tutan, gidip başka yerde ağlayan o insanlar nerede!

bütün memleket batıyor biz anlayışlı biçimde başımızı sallayıp duruyoruz. başka da bir bok yapmıyoruz sevgilim. bir aşk da batarsa böyle batar.

gerçekleri söyleme isteğini sevilme isteğinin önüne koymuştuk. Silindirle geçtiler üstümüzden beton diktiler ciğerlerimize ağaçlarımız egzoz karası.

utançla tanıştık artık çocuk değiliz. hatıraların kaçacak delik aradıkları yerdeyiz.

14/2 cezayla tanrılaşma

Yeryüzüne geldiği günden beri başkalarını cezalandırmak için can atıyordu insan. Konu ceza vermek oldu mu en inançlı insan bile Tanrı'yı unutur; verdiği her cezada Tanrılaşma sanrısını yaşar. Tanrı yasalarını elinizin tersiyle bir kenara itmeden tek bir ceza hukuku maddesi yazamazsınız.

14/3 günlerin yükü

Yalanlar kimi zaman gerçekleri ışıtır ve insanı mahkûm eden ilk kişi kendisi olur. Günlerin yükünden sonra apaçık gerçeklerden kuşkuya düşüldüğünde başkaları hakkında verdiği hükümler gelir kendi yüzüne çarpar insanın.

14/4 sesli çoğunluk diktası

Yirmi milyon kişi "bu doğrudur" diye bağırdığı zaman o doğru olmaz. Sadece yirmi milyon kişi "bu doğrudur" diye bağırmış olur. Sesli çoğunluk diktasının koyunları daha yüksek sesle meleyin, başınızı öne arkaya daha sert sallayın, çıngırak sesleriniz daha gür çıksın. Hakikatin perdesi er ya da geç herkes görsün diye kalkacak. Çünkü hakikat onu bir kişi söylese bile hakikattir.

14/5 yargı

Kendine kördür insan ve günü gelince en sevdiklerini bile yargılar.

14/6 büyük iddialardan sonra

Günümüzde ruhsal arınma dedikleri şey bunalımın ta kendisidir. Devreleri karıştı artık insanın. Alçakgönüllülüğü kibir, merhameti acımasızlık, hoşgörüyü ise öfke patlamaları takip ediyor. İnsanla toplum arasındaki bağlar kopmadı sadece, insanın kendisiyle bile bağı kalmadı artık bugün. Geçmişte bilgeliğe giden yol bugün bir bakmışsın cahilliğin en koyusuna saplayıp bırakıvermiş seni. Gerçek manasıyla düşünmek, ezeli sorunlar üzerine kafa patlatmak yok artık. Çağımız yüzeyde gezen pratik insanların çağı. Pratik düşün, performansa odaklan, laf değil iş üret diyorlar hep. Yaptığın iş dünyayı biraz daha kötü bir yer hâline getirdiği sürece en başarılı da sensin, en ahlaklı da. Bunalımın özü bu, hayali acılarla beynimiz bulandıysa, tozuttuysak eğer çoktan, işte bu yüzden. Büyük iddialarını geri çekip yavaş yavaş kendini örmeli insan. Yeni bir büyük iddia için.

14/7 zorunlu maceraperestler

Demiryolu Serserileri'nde Jack London trenlerden trenlere atlayarak, demiryolu üzerindeki şehirlerde dilenerek, sık sık hapse girip çıkarak bir uçtan bir uca Amerika'yı kat ettiği

İllüstrasyon: Burak Ağdemir

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

serserilik günlerini anlatır. Yalnız değildir, yol onun gibi "hobo"larla doludur. Kimisi iş ve aş istemektedir hükümetten kimisi London gibi avarelik peşindedir. Bugün yine milyonlarca göçebe şehirden şehre, ülkeden ülkeye göçüyor. London'daki macera tutkusu onlarda bir macera zorunluluğuna dönüşmüş. Çünkü her şeyden önce canlarını kurtarmaya bakıyorlar, can havliyle savruluyorlar. Dilleri yok anlatamıyorlar, sesleri var belki ama bulamıyorlar. Biz korunaklı evlerimizde bir mucize gibi oturuyoruz. Yanı başlarındayız ama çok uzağız onlara. Altımızdaki zeminin kaydığının farkında değiliz, komşumuz yanarken suyun içindeyiz.

14/8 yanlış anlayış

Anlayışlılığını umursamazlığına borçluysa insan birbirini besleyen iki negatif özelliğe sahiptir. Biri pozitif biri negatif olarak gözükebilir ama toplamda iki negatif özellik eder bunlar. Anlayış umursamazlıktan kaynaklanırsa hiçbir şey anlamamışsın demektir.

14/9 hijyen

Yüzeyde temiz ama içte kokuşmuş bir şeyler var çağımızda. Hijyen diyorlar adına.

Altımızdaki zeminin kaydığının farkında değiliz, komşumuz yanarken suyun içindeyiz.

14/10 seçim

Yanlışları görür ama değiştirmekte aciz kalırsan çaresizliğin ikiye katlanır. Körleşmiş olmak yarı mutluluğu garanti eder.

14/11 yağmur ve özgürlük

Birdenbire bir yağmur bastırır, herkes ortalıktan kaybolur. Bir kişi de durur yolun ortasında takmaz yağmuru, ıslanacakmış, hasta olacakmış, sıçana dönecekmiş umursamaz. Belki başka yollarda yine böyle duranlar vardır der içinden. Tek başınadır ama diğerlerinin varlığını da yanında hisseder. İşte özgürlük denen şey de budur, bence budur, her şeyden evvel budur.

14/12 tutku

Nimetlerini reddedip çilesini çekmeye hazır olduğun zaman, işte ancak o zaman bir uğraşa tutkuyla bağlısın demektir.

14/13 sorunlar

Dünyanın sorunları şu boklu Marmara denizine benzer dostum. Gelip geçen her insan bu denizden bir iki damlalık sorunu alır götürür. Ya çözer ya çözemez. Ama deniz yerinde kalır. Budur kural.

Akşamsefası

sadece 6 kelime

bir hayatı 6 kelimeyle anlatabilir misin?

KAFA, her ay okuyucularından gelen 6 kelimelik kısa öyküleri yayınlıyor. Siz de altikelime@kafadergi.com adresine 6 kelimelik hikayenizi gönderin, "sadece 6 kelime" başlığı altında imzanızla yayınlayalım.

Balık asmış kendini oltaya, intiharın böylesi...
Arif Yalçın

Doğru heceyi bulana kadar kitap biter.
Ali Arıcı

Uyanmaya gitti yatağında. Sabahını rüyalarda yaşıyordu.
Ömer Şimşek

Eylül ayında nişanımız olacaktı. Felaketimiz oldu.
Kübra Güneşli

Onu, yakama iliştirilen fotoğraftaki yüzüyle hatırlıyorum.
Emre Erdemir

Başlamadan biten hikâyemizin başrol oyuncularıydık biz.
Ayşenur Vurdaal

Cam kenarı yerine koridor olsun lütfen.
Yakup Eryiğit

Kaç ay oldu, annem uyanmadı hiç.
Berçem Pamuk

Adam kravat diye dünyayı boynuna doladı.
Ecem Gürel

Vesikalığını cüzdanımın ön gözünde görmek istiyorum.
Kübranur Yomak

Yalnızlık, çöp kamyonunun geliş ini beklemektir sabahları...
Pınar Numanoğlu

Müsaitseniz yarın annemler sizi ziyarete gelecek.
Emrecan Akbaş

#6KelimelikHikayem

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Twain amerikan rüyası

Twain tom sawyer

Twain mizah

Twain maceracı çocuğun hikayeleri

Twain daktilo

Twain ironik

Twain kaptan

Twain laf cambazlığı

Twain tebessüm

Twain felsefi altyapı

Twain mississippi kıyıları

Twain zengin olma gayreti

Twain masalsı gerçeklik

Twain hiciv

Mark Twain vs. Charles Dickens

Dickens ingiliz dehası

Dickens oliver twist

Dickens izah

Dickens çileli çocuğun hikayeleri

Dickens stenograf

Dickens duygusal

Dickens gazeteci

Dickens doğrudan ifade

Dickens gözyaşı

Dickens sosyal sorumluluk

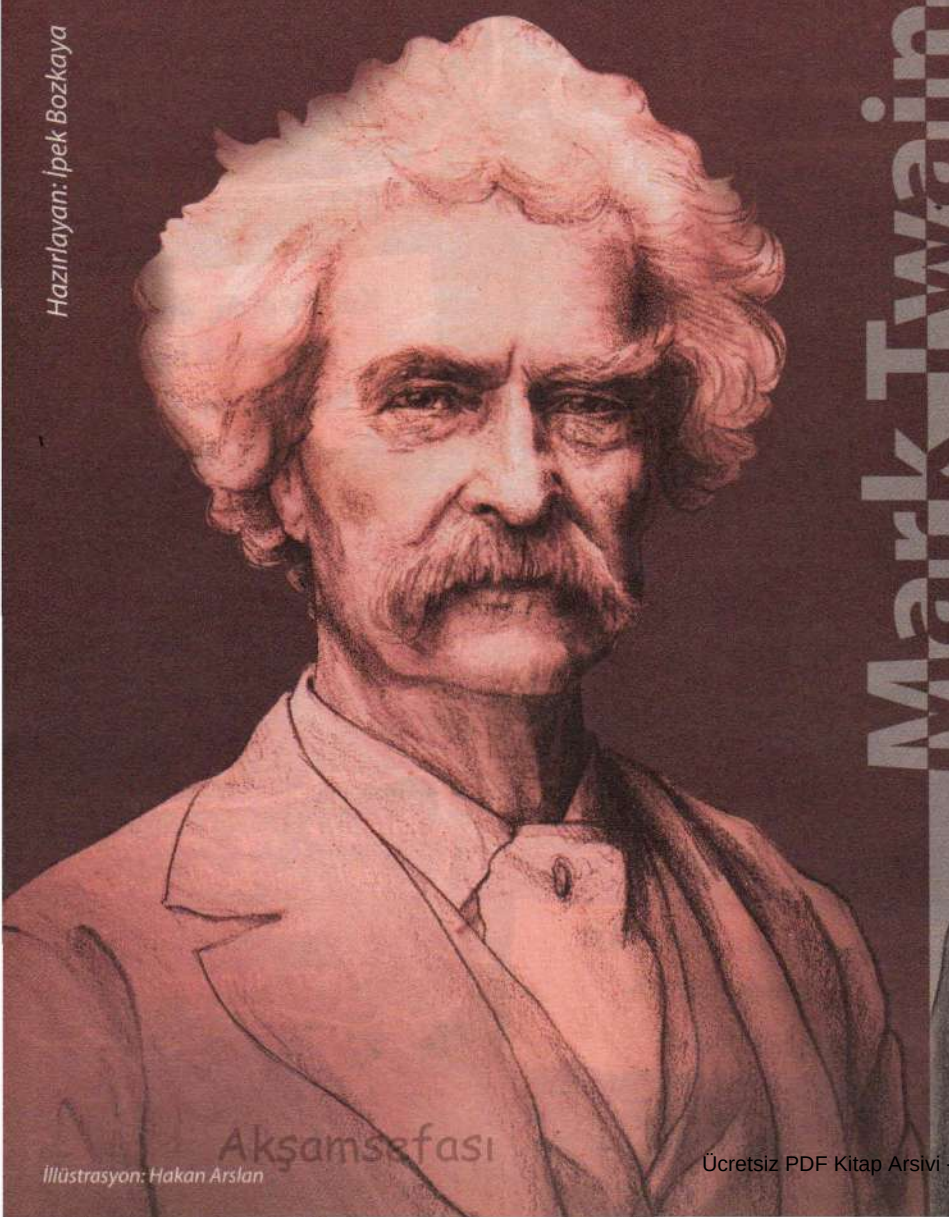
Dickens londra sokakları

Dickens sıradan yaşam isteği

Dickens vurucu gerçeklik

Dickens istihza

Hazırlayan: İpek Bozkaya

Akşamsefası

İllüstrasyon: Hakan Arslan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İlber Ortaylı

hocam, halil inalcık

Halil İnalcık ne mürebbiyelerle büyümüştü, ne İstanbul'daki yabancı okullara gitmişti, ne medresede Arapça öğrenmişti, ne de doktora düzeyinde Paris'te-Londra'da okumuştu. Gördüğü eğitim dünyası Anadolu'ydu! Halil İnalcık, Anadolu'nun bütün yoksulluğunu görüp, yaşayarak Halil İnalcık olmuştu.

Türkiye'de Köprülü'den evvel bizim anladığımız anlamda geniş okuyucu kitlesinin -metot dahilinde yazılmış- okuyabileceği bir kitap yoktu. Bu "Tarih kitabı yazılmıyordu" demek değil elbette. Ancak Halil İnalcık'a kadar onun ölçeğinde geniş kitlelere ulaşan ve takip edilen bir tarihçimiz daha olmamıştır.

Halil Bey, Osmanlı İmparatorluğu'nun son yıllarında doğmuş bir Cumhuriyet çocuğuydu. Hocalarına saygılı, öğrenmeye son derece meraklı, önyargısız biri olmasının yanında büyük bir talihsizliği vardı: Fakir bir ülkenin çocuğu olmak. Bu kuşağın çocuklarının gidip yurt dışında okumaları mümkün değildi. Yeni kurulan Türkiye'nin okuma için verecek bursu yoktu. Kaldı ki burs verecek olsa bile bunları hekime, kimyagere, mühendise veriyordu. O yılların Türkiye'sinde sosyal bilim alanında yetişmek bir mucizeydi. Sadece ekonomik anlamda değil, eğitim anlamında da dünyanın çok gerisindeydik. **Düşünün ki; yurt dışına "Ben tarih yazacağım" diye giden adama "Lisede Yunanca, Latince okudun mu?" diye soruyorlardı. O günün Avrupa'sında "eğitim" ciddi bir meseleydi.** Burada bir parantez açalım; bugünün Avrupa'sında kalmamıştır bu. Avrupa'da liseden sonraki seviye çok düşmüştür. Türkiye'de ipini koparanın Avrupa'ya Amerika'ya gidip "eğitim" alabiliyor olmasının esas sebebi de budur. Halil Bey'in döneminde Türk çocukları liseyi bitirdiklerinde yurt dışında kabul edilebilecekleri bir tane okul bulamıyorlardı. Dolayısıyla Halil İnalcık için de böyle bir imkan yoktu. Üstüne üstlük ailesinin mali vaziyeti de iyi değildi. Normalde ailesi ilkokulu bitirip ortaokula geldiğinde Halil Bey'i okutacak durumda değildi. Allah'tan devlet bursuyla Sivas ve Balıkesir'de öğretmen okuluna giriyor ve en büyük şansı da Balıkesir'de Abdulbaki Gölpınarlı gibi bir edebiyat tarihi dehasına rastlamak oluyor. O, Halil Bey'le uğraşıyor. Halil Bey'in hayali mühendis olmak. Ancak öğretmen okulundan mühendis alınmayınca mecburen yeni kurulan Dil Tarih'e giriyor. Kadere bakın ki, mecburen girdiği fakülteden sadece Türkiye'nin değil, dünyanın en büyük tarihçilerinden biri olarak çıkıyor.

Kadere bakın ki, mecburen girdiği fakülteden sadece Türkiye'nin değil, dünyanın en büyük tarihçilerinden biri olarak çıkıyor.

İnalcık, daha Dil Tarih'te okurken lisan öğrenmenin önemini fark ediyor. Ben bunu bilmiyordum, yıllar sonra öğrendiğimde hayret ettim. Halil Bey 20 yaşında Almanca öğrenmiş. Ve öyle böyle bir Almanca değil! Paul Wittek gibi büyük bir tarihçi yıllar önce Viyana'da bana dönüp "Hocan Halil İnalcık olunca bu kadar iyi Almanca öğrenmen normal. Benim çalışmalarımı o kadar iyi çevirdi ki hayran kaldım" demiştir. **Düşünebiliyor musunuz, Halil İnalcık 1930'larda Türkiye'den çıkmadan hatta üniversite eğitimini bile doğru dürüst tamamlamadan, Anadolu'da, taşrada yabancı dil öğreniyor!** Bugünün hiçbir şey öğrenmeyen ve öğrenmemekte ısrar eden, sorunca da "koşulları" bahane eden gençleri için, üniversite hocaları için, Amerika'da kolej okuyup kendini bir şey biliyorum zanneden ama İngilizceden başka bir halt bilmeyen "aydınları" için ders niteliğinde bir hadisedir bu. Alırlar mı bilmem!

Halil Bey bir yandan Almanca, Fransızca, Farsça... bütün dilleri öğreniyor diğer yandan da Dil Tarih'i bitiriyor. Ardından asistanlık yapmaya başlıyor. Bir tez yazıyor: "Tanzimat ve Bulgar Meselesi."

Bu o zamana kadar Türkiye'de yakın tarihi kendine has bir yöntemle ele alan ilk ve tek çalışmadır. 20 yaşındaki İnalcık, 100 sene evvelini yazıyor. Ondan evvel "tarih" dediğin zaman yapılan tüm işlerde farklı olarak Halil Hoca hem klasik devir Osmanlı tarihini hem de modern devri -ki kaynakları inceleyip değerlendirmek de ayrı bir yöntem ister- eşdeğer ustalıkta kaleme alıyor.

Halil Bey metin okumadan, yabancı dil bilmeden tarih yazmak konusunda çok hassastı. Bu konudaki hassasiyetinde ne kadar haklı olduğu da ortaya çıkmıştır. Zira bu maalesef umumi bir hastalıktır. Ve şu anda artık sadece Türk üniversitelerini değil, bizden daha çok Amerikan üniversitelerini sarmış bir hastalıktır. **Halil Hoca'nın bu hassasiyeti bize de geçmiştir; bütün öğrencilerine... Bizde bilmemeye, öğrenmemeye, okumayana tolerans yoktur. Bunu küçümseriz. İyi de yaparız.** Halil İnalcık ne mürebbiyelerle büyümüştü, ne İstanbul'daki yabancı okullara gitmişti, ne medresede Arapça öğrenmişti, ne de doktora düzeyinde Paris'te-Londra'da okumuştu. Gördüğü eğitim dünyası Anadolu'ydu. Halil İnalcık, Anadolu'nun bütün yoksulluğu görüp, yaşayarak Halil İnalcık olmuştu.

Benim Halil Bey'le tanışıklığım 1956 yılında annem ve babamla evlerine giderek başladı. Ben tabii daha çocuğum o yıllarda. Hiç unutmam Hoca daha yeni profesör olmuştu.

Eşi Şevkiye Hanım Hoca da aynı fakültenin Arapça bölümündeydi. Bizim valide de aynı fakültede hocaydı. Oradan tanışırlardı. Babam ise Halil Bey'e Rusça tercümeler yapardı. Babam mühendisti ama Halil İnalcık'ın değerini zamanında tek tük anlayanlardandı. Bu da önemlidir çünkü Türk milleti Halil Bey'i maalesef yeni anlayabildi, ölümüne yakın... Aslına bakarsanız Türkiye gibi bir ülkede böyle büyük bir adamın değerinin en azından ölmeden önce anlaşılmış olması bile sevindiricidir.

Halil Hoca'yla "hoca-öğrenci" ilişkimiz Mülkiye'de başladı. İlk olarak öğrencisi oldum. Amerika yılları da dahil 7 yıl resmen, mühürlü-imzalı öğrencisiydim kendisinin. Ama **Halil Bey'in talebeliği yıllarla ölçülecek bir kavram değildir. Hayat boyu sürer. Daima hizaya gelmek zorundasındır karşısında. Halil Bey'in talebesi olmak hem imtiyaz hem de yükümlülüktür.** Hiç unutmam, bir vesikayı incelerken Hoca'ya "Burada bir katip hatası mı var?" diye sormuştum. "Hatayı önce kendinde, kendi görüşünde ara" demişti. Doğruydu. Çünkü Saray'dan ve Sadaret'ten çıkan vesikada hata olmazdı. Üç kişinin kontrolünden geçerek yazılırdı o metin... Hata varsa, o sendedir. Hatayı her daim önce kendinde aramak ise bize Hoca'mızdan kalan önemli bir hayat dersidir. Biz o dersi aldık, darısı bütün milletimizin başına.

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Alper Canıgüz

en asil duygunun insanı: iyi gün dostu

Hani dost acı söyler, gereğinde hatanı belirtmek için seni yerin dibine sokar diyorsanız, mesela sosyal medyada, sonsuz sayıda "gerçek dost" edinebilirsiniz.

Çevremde kanlı canlı adamlar bulundur,
Geceleri uyuyan rahat yüzlü insanlar.
Şu Cassius'un kupkuru, kansız suratına bak:
Çok düşünüyor, korkulur böylelerinden.
William SHAKESPEARE, "Julius Caesar" (Çev. Sabahattin Eyüboğlu)

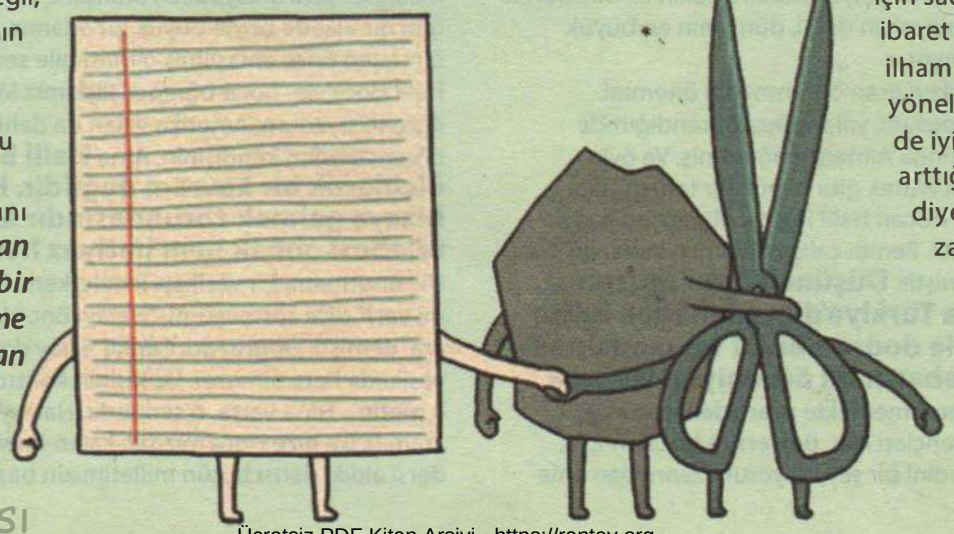
İyi gün dostu, yok yere itilip kakılmış, karalanmış, hakkı yenmiş insan tipinin başında gelir kanaatimce. Nil Burak, sözleri Ülkü Aker'e ait ünlü "Birisine Birisine," adlı şarkısında, bakın ne diyor: *"İyi gün dostları siz şöyle durun / Gerçek dostlar beni yerden yere vurun."* Gerçek dost denince aklımıza ilk olarak bizi yerden yere vuran birisinin birisinin gelmesi sizce de biraz acıklı bir durum değil mi, değerli okur? Hani dost acı söyler, gereğinde hatanı belirtmek için seni yerin dibine sokar diyorsanız, mesela sosyal medyada, sonsuz sayıda "gerçek dost" edinebilirsiniz. Tabii bununla sınırlı değil. Burada kast edilen, sanıyorum daha ziyade "kara gün dostu" denen tip. ***Başınız dara düştüğünde arazi olmayıp, yanınızda yer alan, size destek olan, elinden geldiğince maddi, manevi destek veren insanlar. Önemli tabii.*** Ama insan, acaba bu "dost" punduna getirdiği anda, sizi yerden yere vurup, hallaç pamuğu gibi atmak suretiyle özverisinin faturasını kesiyor olmasın diye huylanmıyor da değil. Sonra bakın mesela, Toprak Mahsulleri Ofisi'nin meşhur sloganıdır: Çiftçinin Kara Gün Dostudur! Halbuki hepimiz iyi biliriz ki, devlet dostumuz değildir. Daha ziyade kendi kötü planlamasının, yanlış hesaplarının, yarattığı acımasız ekonomik döngünün müsebbibidir ve her şey patladıktan sonra bir kurumu vesilesiyle, diyelim, bir destekleme alımı yapar siz de ölmeyip süründüğünüze memnun, içine düştüğünüz durumun bir numaralı sorumlusunu dostunuz zannedebilirsiniz. Böyle bir tehlike de var yani.

Kendi içine çok bakan kişi sonunda sadece bir karanlık görür.

Tabii burada amacımız kara gün dostlarını kötülemek değil, daha ziyade "dost" kavramının bizde yarattığı çağrışımları biraz irdelemek. Bakınız, herhalde en iyimser okuyucu dahi, memleketimizde kara günden bol bir şey olmadığını teslim edecektir. ***Öte yandan yakın dönemde yapılan bir çalışma Türklerin birbirine en güvensiz toplumlardan biri olduğunu ortaya koymakta.*** Öyleyse sorun, ortalıkta yeterince kara gün dostu bulunmamasından mı kaynaklanıyor yani? Bana öyle gelmiyor açıkçası. Ben bu iki veri arasındaki ilişkinin diğer yönde olduğunu düşünüyorum. Biz makus talihimiz sebebiyle güvensizliği veri alan insanlar olduğumuz için çevremizdekileri bu yönde sürekli bir "kara gün" kontrolüne tabi tutuyoruz sanki. "Bırak kardeşim, sana kız mı yok?" "Boş versene, Allah bir kapıyı kapar on kapıyı açar," "Her şeyde bir hayır vardır, dert etme..." falan diyenleri bağrımıza basıyor, belki de sadece nasihat ve boş teselli sözlerine itibar etmeyerek acımıza saygı duyan insanların üstünü çizebiliyoruz. ***Neticede, birbirine koltuk değneği olmaktan öte bir faydası olmayan insanların ilişkisini "gerçek dostluk" diye tanımlıyoruz.***

Kabul etmek gerekir ki, bu türden bir "kara gün dostunun" işi pek zor değildir ve çok da özgün nitelikler gerektirmez. Oysa iyi gün dostu öyle mi ya? İyi gün dostu, bir kere, iyi olanı daha iyi kılmak durumundadır ki, bu hiç de az şey sayılmaz. Elbette, hemen belirteyim, keyfiniz ve haliniz vaktiniz yerindeyken, vur patlasın, çal oynasın etrafınızda takılan zıpçıktıları kast etmiyorum. Kendi içine çok bakan kişi sonunda sadece bir karanlık görür. İyi gün dostu, ilginizi hayata çevirebilen, merak ettiren, heyecan veren, coşturan, dünyanın, insanın dünyasından daha büyük olduğunu gösteren kişidir. Hikayeleri yüzlerce yıl öncesinden bugüne kadar ulaşan, dünyanın gelmiş geçmiş en büyük palavracılarından Baron Münchausen benim hayatta en çok sahip olmayı isteyeceğim dostlardan biridir, mesela. ***Atıyla bataklığa saplandığında atıyla birlikte kendisini nasıl tek eliyle, kendi ensesinden tutup çıkardığını hayal edebilen adamdan daha iyi dost mu olur?***

Dostlarımızdan beklentimiz, kendimizden beklentimizle çok örtüşüyor bence. Bir başkası için sadece bir avuntudan ibaret olmayı reddedip, ilham kaynağı olmaya yöneldikçe, iyi günlerimizin de iyi dostlarımızın da arttığını görebiliriz diye düşünüyorum. O zaman felaketlerden, düşmanlıklardan, husumetten beslenen asalaklardan da çok daha kolay ve hızlı kurtulabiliriz.

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sema Kaygusuz

sen bir telek, ben bir telek

Çizim: Hülya Özdemir

Hayatımın bir döneminde, kısa bir süre için sokaklardan kuş tüyleri topladım. Henüz kimsenin kaldırımları tozutmadığı saatlerde, kuşluk vakti ışıklar taşlara değer değmez ben oralardaydım. Şu iki cümlede geçen zamanlama vurgusu, diken ucuna, taşa, ağaç kabuğuna ya da iki ot arasına takılan tüylerin serüvenini, bulundukları yere takılakaldıkları anları içermiyor tabii. Fiiller kendi öznelerini ister çünkü. Kendi cümle-içi zamanlarıyla uyuşacak öznelerle anlaşılır hale gelirler. Tüy dediğin kopar, düşer, uçuşur, salınır ya da konar. Anlatısı imkânsızlıklara rabıtalıdır. Onlara ilgi duyan herhangi bir kimsenin imgelemine girmediği sürece özne olarak yoktur tüy.

Tüy yoktur.
Kopmadığı, uçuşup salınmadığı,
bir hataya dönüşmediği sürece yoktur.
Tüy, kuşun yokluğudur.

Sırf bu yüzden tüyün kendi başına anlamı, olduğundan fazla büyüktür. Öyle bir an gelir ki, zamanı kaplar. Hatta zaman tüylenir. Sen bir telek olursun, ben bir telek, baktığımız her yer kanat dökütüsü... Sözcüklerle işimizi bitirdiğimiz halde tüyler bizi sözcüğe zorlar. Yeni bir dile ittirir. Çünkü tüy sahiden yoktur. Bir an için doğup kirpik hızında ölen imge vardır. Duygunun etlenir etlenmez çürüyedurduğu tek nefeste parlayan can. Olmaktadır.

Peki niçin ben, heyecanlı bir yürek, bitkin bir ruh olarak ben, hayatımın bir döneminde kısa bir süre için tüy toplamaya başladım? Bir gün bir sergiye gitmiştim çünkü, o sergide Piero Manzoni'nin eserine bakmış bakmış bakmış, şu anda tercüme edemeyeceğim insanca bir duyguyla dakikalarca ölü kuşların kalıntısının kalıntısının kalıntısı olarak kalakalmıştım. Beyaz bir fonda üst üste bindirilmiş tüyler... Ne desem? Bir yürek kabartısı mı, yoksa neşe içinde kendi kendine özlenen tin mi, geri dönüşü olmayan veda? boşluk? medetsizlik? Anlatılamayacak olanın dilsizliği? Savaşın bıraktığı yıkımın ardından direnen saflaşma dürtüsü tüy yumağı halinde durağanlaşmıştı. Uçtu uçacak havalanmak üzere duran bir dargınlıktan söz ediyorum. Artık tüy olmayan tüylerden, esamisi okunmayan kuşlardan söz etmeye yeltenmiyorum bile.

O yüzden ben, içe dönük bir bakış, kendine sıfır noktası arayan bir noksan, gereksiz ayrıntılardan ve sözcüklerden yılmış bir kimse olarak hayatımın bir döneminde kısa bir süre için etraftan kuş tüyü topladım. Başlangıçta zor oldu. Kaldırımda yürürken tüy bulmak için çevreye odaklanmak bir tür körelme hissi veriyordu. Sık sık unutuyordum nerede olduğumu. Ama birkaç gün sonra ister istemez tüyler gözüme çarpmaya başladı. Onları aramama gerek kalmadan tüylerin bulunduğu dar patikalara, çıkmazlara, bucaklara kendiliğimden yöneliyordum. Hiç çaba harcamadan karşıma çıkıyor, ayağımın dibinde bitiyorlardı. Adım attıkça fazlalaşıyorlardı. Öyle ki eğilip kalkmaktan, uzanıp almaktan helak oldum. Su ızgaralarına takılmış, duvar diplerinde biten yoncaların arasına karışmış, bazısı yoluk yoluk, bazısı kusursuz dizilimi bozulmamış halde, bazısı belli ki bir pençe marifetiyle beşer onar kökünden sökülmüş, ölmüş tüyler. Nereye baksam kuş tüyleri görüyordum. Çarşıya çıkıyorum oradalar, bakkalın önündeki ıhlamurun dalından sarkıyorlar; ayakkabıcıya uğruyorum vitrinin iç kısmında serçe parmağımın ilk boğumu kadarcık gri renkli bir boyun tüyü toz yumağına karışmış, öylece duruyor; eve yürürken her zaman selamlaştığım bir adam, hasır şapkasına bir tüy yapışmış. Tanrım, her yerdeler! Tahmin edilemeyecek kadar çoklar.

Peki niçin ben, heyecanlı bir yürek, bitkin bir ruh olarak ben, hayatımın bir döneminde kısa bir süre için tüy toplamaya başladım?

Çok geçmeden yerkabuğu tüy yığını haline geldi. Rüyalarımda tüy dalgaları içinde yüzüp gündüzleri damağım kupkuru uyandım. Miyopluğuma rağmen pencereden bakarken çatılarda, kiremitlerin arasında sıkışmış tüyleri görebiliyordum. Zihinsel bir sapmaydı benimki. Tüy fikri, tüyün kendisini içermiyordu artık. Her şeyi yuttu yutacak, canavarlaşıyordu. Tüyleri toplamaya başlayalı bir ay olmadan niçin tüy topladığımı hatırlamadığımı fark ettim. İkinci ayın sonunda niçin tüy topladığımı kesin olarak bilmiyordum. Evimdeki küçük ardiye odasındaki büyük karton kutunun içi tepeleme tüylerle dolduğunda, birdenbire toz, kan ve salya kokusu aldım.

O vakit hatırladım. Bir tüyün tüy olmaktan başka neler olduğunu. Ama şu anda bıktım sözcüklerden. Toz, kan ve salyayı anlatamayacak kadar yüklüyüm. Gücüm yeterse eğer canhıraş bir kanatlanmayı anlatacağım size. Gücüm yeterse eğer toz, kan ve salya olup canlanacağım.

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Cem Davran

istemem, eksik olsun

Ütopyalarımız katledildi diye vaz mı geçeceğiz aydınlıktan? Biz de kirlendik nasıl olsa deyip, gündemin hazır kıtası mı olacağız? Günahkâr kalabalıkların peşine takılıp temize çıkmaya mı çalışacağız?

Yazmayı düşündüğüm, küçük notlarla biçimlendirmeye çalıştığım onlarca hikâye var önümde. Hepsi zamanın birinde hayatıma dokunmuş, çocukluğumla tanışmış gerçek cümleler. KAFA'ya yazar mısın abi sorusuna evet dedikten sonra gün bugündür, paylaşmanın yeridir bu sofra diye düşündüğüm, acemi hatıralar. Gündem denilen bataklığın içine girmeden, aktör kafası kıvamında iki lâfın belini kırmak niyeti belki de. Büyüdüğüm ortamda herkes ama herkes iyi insan olabilme çabasındaydı. Geçip gittiği için değil, nostaljik tatlandırıcının etkisiyle hiç değil, sahiden öyleydi. Bir zamanlar buralarda çoğunluk iyi olmak peşindeydi. İşte o temiz zamanlardan iç cebimde kalanları paylaşmayı da bu yüzden çok önemsedim. Ben de anlatmazsam nahak yere öksüz kalacak, unutulacak o güzelim komşuluklar, o masum kardeşlikler diye düşündüm.

Biliyorum hepimiz binlerce cinayetin tanığıyız ve bu tanıklıklar uykularımızı esir alıyor, şişmiş gözlerle bir tür suç ortağı oluyoruz en güzel yıllarımızda. Tam da böyle zamanlarda anlamlı değil midir iyi kalabilme telaşı? Tam da böyle zamanlarda anlatmak, bıkmadan usanmadan sevgiden bahsetmek gerekmez mi?

Ütopyalarımız katledildi diye vaz mı geçeceğiz aydınlıktan? Biz de kirlendik nasıl olsa deyip, gündemin hazır kıtası mı olacağız? Günahkâr kalabalıkların peşine takılıp temize çıkmaya mı çalışacağız? Doğruyu nüfusuna geçirmiş kibirlerin tamamına selam mı duracağız? Savaşını öve öve bitiremeyenlerin kimliksiz neferleri mi olacağız? Fikirler, inançlar şehir dışı imarsız arsalara dönüşmüşken, gel birkaç parsel sen de kap, buralar çok kıymetlenecek diyen tüccarlara, her yanı hayat dolu emeklerimizi mi kaptıracağız?

Böyle yüzlerce soru beliriyor kafamda ve hepsine tek bir cevap parıldıyor çocukluğumun mahyasında: "İstemem, eksik olsun." Hem de Cyrano de Bergerac gibi, tam zamanında, ayırmadan, kayırmadan, alayına.

Ben haklıyım diyenlerin tamamına. İnanacaksan bana inan, senin yerine ben düşünürüm diyen bütün akıllara, akıllılara.

Uzak yakın hiçbir savaşta yokum ben. Savaş denilen acizliğe, vahşete asla göz kırpamam. Yeteri kadar gördüm kandırılmış bünyelerin önce kendini vurmasını. Oğlunun mezuniyet törenine sokulmayan başı örtülü teyzeyi de gördüm, o teyzenin arkasına saklanıp kutsal cümle ticareti yapanı da. İşçilerin yürüyüşünden ilk sapakta faktoring sokağına dalan abilerimiz de oldu, inanç bezirgânı çok uluslu oyuncaklarımız da. ***Bunları görüp, bilip çoktan seçmeli şıklardan birine mühür mü basacağız? İstemem, eksik olsun.***

Uzak yakın hiçbir savaşta yokum ben. Savaş denilen acizliğe, vahşete asla göz kırpamam.

Mahallemizin en güzel komşuları yok artık. Ermeniler, Rumlar, akraba köylülerimiz ve akrabadan yakın yan bahçelerimiz. Ben yapmadım o yaptı diyenlerden birine mi inanacağız? Ya da kalabalıkların peşine takılıp, darağacının dibinde yaşasın ihtilâl diye mi bağıracağız? Kendi el yapımı bumeranglarıyla ruhundan vurulanları mı kutsayacağız, oturduğu yerden üstü boyalı özgürlük naraları atanları mı? İstemem, eksik olsun.

Hiçbir savaşta yokum ben.

Barışın sözlüklerden el çabukluğuyla çıkarılıp atılmasına gönlüm razı değil. Kötülük en şık kıyafetlerle dolaşıyor ortalıkta, bir giydiğini bir daha giymiyor. Masallarımızı, hayâllerimizi paylaşmayalım diye, sevgiden, barıştan dem vurulmasın diye kılık değiştirip masumiyetimize sızıyor. Milyonlarca insan ihanete uğruyor, gözü yaşlı annelerin ağıtları yeniden bestelenip piyasaya sürülüyor. Kıymeti kendinde saklı kehanetlere mi inanacağız, güzelim toplumu nefessiz bırakan yalanlara mı? Kusursuzluk cümbüşüne mi katılacağız, bizim yerimize düşünenlerin düğününe mi? İstemem, eksik olsun.

Metaforlar bile yorgunsa işimiz zor demektir biliyorum. Oysa sadeleşmek, sahici kalabilmek için çok zaman harcadık, başaramadık. Elimizde yalnızca yalnızlığımız kaldı. Birilerinin peşinden gitmek zorundaysanız, kendi peşinizden gidin.

Rüyâ görmeye çalışın, hayâl kurmayı deneyin, oyun oynama dürtünüzü kimselere emanet etmeyin. Sanatla, edebiyatla birebir görüşmeler yapın, aklınızda kalanları gönül dolabınızda saklayın. Bu topraklar diye başlayan cümleler içimi sızlatıyor çoğu zaman. Kalanını sevgisini yitirmiş birileri tamamlayacak diye ödüm patlıyor. Evet bu topraklar gözleri parıldayan, yüreği yumuşacık insanların yaşadığı bir cennet. Uygun parçalara ayırıp, hormonlu gıdalarla ruh haritasını bozmaya çalışsan da genetiği sağlam insanlar yaşıyor burada. Sırf bu yüzden bu topraklar diye başlarsanız cümleye, mutlaka yanına küçük, sevgi dolu bir gülümseme ekleyin. Göreceksiniz o küçük gülümseme ışığınız olacak, yolunuzu aydınlatacak. İnsan yalnızken de çok kalabalık olabilir. Modern dünya parametrelerinden sıyrılıp güneşe bakabilir.

Bizi bize kavuşturacak şey, önümüze gerdikleri süslü püslü perdeyi aralayıp türkü söylemek belki de.

Asık yüzlü bağırtılar mı, vicdanı eksik siyasi nutuklar mı, komşuluğu eskiten, kardeşliği eksilten sahte oyunbazlar mı, kendini yeni sabahların şeyhi sanan cambazlar mı? Savaş mı, ille de savaş mı? İstemem, eksik olsun.

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

SIRADAN BİR GÜN...

ZIRRRR!

SANIRIM SIRADAN DEĞİL!

BUGÜN, YAZ TATİLİNİN BİTTİĞİ VE OKULUN BAŞLADIĞI GÜN...

UYANMAK...

SANIRIM ŞU AN BİRAZ ZOR...

N'OLUYOR YA?

HOLIDAY

?

NE YAPIYORUM BEN YAHU? PLAJA DEĞİL, OKULA GİDİYORUM. TATİL BİTTİ.

BEYLER GÜLMEVİN AMA BEN AYNAYA BAKTIĞIMDA KENDİMİ BELİMDE CAN SİMİDİ, AYAĞIMDA TERLİK VE ŞORTLA GÖRÜYORUM. SANKİ HALA TATİLDE GİBİYİM!

SEN HALA TATİL MODUNDAN ÇIKAMAMIŞSIN. BİR SÜRE SONRA GEÇER...

TAK TAK!

OKULUN İLK GÜNÜNE HAZIR MIYIZ GENÇLER?

GEL BAK SENİN İLACIN GELDİ. Bİ'KAHVE İÇ. HİÇBİR ŞEVİN KALMAZ. TATİL MODUNDAN ÇIKIP, OKUL MODUNA DÖNERSİN ANINDA...

HIMMM...

TATİL BİTTİ VE OKULA DÖNECEKSİN AMA BİR SORUN VAR. SEN HALA KENDİNİ TATİLDE SANIYORSUN. HER ŞEVE BIRAKTIĞIN YERDEN YENİDEN BAŞLAMAK İÇİN BİR NESCAFE YETER. BİR FİNCAN İÇ VE HAYAT YENİDEN, KALDIĞI YERDEN BAŞLASIN. İYİ DERSLER...

Bu bir ilandır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantev.org

Aylin Balboa

öğleden sonra ölüm

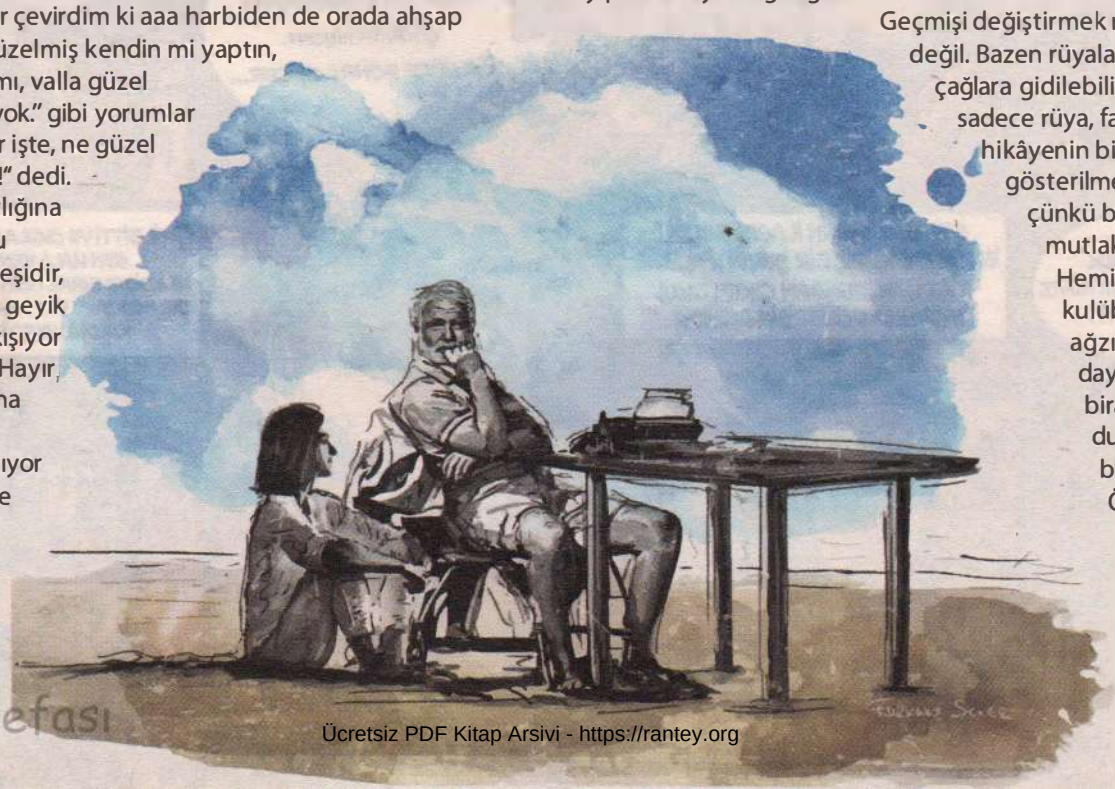
Bazen rüyalara binip başka çağlara gidilebiliyor ama bunlar sadece rüya, fazlası değil. Bu hikâyenin bir yerlerinde tüfek gösterilmesi de boşa değil, çünkü biliyoruz ki sonunda mutlaka patlayacak.

"Tüm hayatım boyunca kelimelere hep onları ilk kez görüyormuşum gibi merakla baktım." dedi. 60'lı yaşlarında, keskin bakışlı, saçları ve sakalları bembeyaz bir adamdı. Deniz kenarında, küçük bir koydaydık. Ortalık oldukça sakindi. Ben kumların üzerinde oturmuş ufku izliyordum. O ise hemen yanımda bir masada, daktilosunun ve defterlerinin başında oturuyordu. Niye oradaydık bilmiyorum, kendimde mantık aramayı çoktan bıraktım.
Ama bu adamı bir yerden gözüm ısırıyordu.
"Bak mesela şikeste," dedi, "Farsça bir kelime bu; kırılmış, kırık, yenilmiş, gücenmiş, kırgın, kederli gibi anlamlara geliyormuş. Bazen tek kelime insanın hayatını özetlemeye yetiyor." Derin bir iç çekip daktilosunun tuşlarına basmaya başladı. Ben de fırsattan istifade, onu biraz daha dikkatle inceledim. Sahiden de, o haliyle, şikeste kelimesinin sözlük karşılığı gibi görünüyordu. Gözlerindeki dehşetli ıstırabı size bakmasa bile seçebiliyordunuz.
"Eskiden, insanın yenilmek için yaratılmadığını, insanoğlunun mahvolabileceğini ama yenilmeyeceğini düşünürdüm. Oysa yenildikten sonra her şey daha kolay oluyormuş. Bunun bu kadar kolay olduğunu bilmiyordum." dedi. İşte o anda, onun kim olduğuna dair aklımın içindeki son parça da yerine yerleşti. Karşımdaki adam Ernest Hemingway'di.
Bunu fark edince heyecanlandım tabii hemen. Adamcağızın derdini kederini bir tarafa bırakıp derhal yazarlıkla ilgili bir-iki tüyo kapar mıyım diye sorular sormaya başladım. İnsan dediğin çok bencil bir mahlûk. Ama şimdi yani her gün de Hemingway'le karşılaşılmıyor.
"Hayat hakkında yazabilmen için önce onu yaşaman gerek." dedi. "Çünkü hikaye gerçekse, hiçbir yazı kötü değildir." Bu söylediğinin, göründüğü kadar düz bir cümle olmadığını biliyordum. ***Zaten Hemingway hep öyle yapar, çok basit gibi görünen cümlelerin altına katman katman hikaye sıkıştırır.*** Ben tam cümlenin derinliklerine dalmak üzereyken hemen yanımızdan başlayıp görkemle yükselen ormandan çakal çukal sesleri gelmeye başladı. Hemingway hızla ayağa kalkıp ormana doğru kulak kesildi ve bana "Çabuk tüfeğimi getir!" diyerek talimat verdi. "Nereden getireyim ne diyorsun abicim?" dediğimde de "Arkadaki kulübeden nereden olacak!" diyerek sert yaptı. Kafamı arkaya bir çevirdim ki aaa harbiden de orada ahşap bir kulübe vardı. "Ne güzelmiş kendin mi yaptın, malzemesi neyy, çam mı, valla güzel malzeme akarı kokarı yok." gibi yorumlar yapıyordum ki "Kaçtılar işte, ne güzel haklayacaktım hepsini!" dedi.
"Abicim," dedim, "yazarlığına saygım sonsuz, ama bu avcılıktır, yok boğa güreşidir, yok aslan vurayım, yok geyik döveyim işleri filan yakışıyor mu hiç sana?" dedim, "Hayır, yani hayvancıkların sana ne zararları var, hepsi kendi habitatında takılıyor işte." dedim. "Sen bence artık silahlara veda edip balıkçılık filan yapmalısın." dedim. ***"Ahh siz kadınlar..."*** ***diyerek sözü aldığında ise "Allah'a imanın varsa sus abim." dedim. Erkek yazarların kadınlar hakkında bır bır bır konuşmalarından ikrah getirmiştim.***

"Hayat hakkında yazabilmen için önce onu yaşaman gerek." dedi. "Çünkü hikaye gerçekse, hiçbir yazı kötü değildir."

Bana biraz gücenmiş olacak ki, masasındaki viski bardağını bir dikişte bitirip bir şeyler yazmaya devam etti. Koşa koşa kulübeye gittim. İçkisini tazeleyip yanına da biraz kuruyemiş getirince hafiften yumuşadı, kedisi gelip kucağına atlayınca da iyice keyfi yerine geldi. Viskiyi ben mi içmiştim, kedinin altı parmağı mı vardı o kısımdan emin olamıyorum.
İnternet çağına ne zaman sıçradık bilemiyorum ama sonrasında aramızda şöyle bir diyalog geçti:
-Sende internet çekiyor mu?
-Evet abi.
-Bana bir satılık ilanı hazırlasana.
-Hazırlayayım abi ne satıyoruz?
-Bebek ayakkabıları.
-Hemen ayarlıyorum. Açıklamaya ne yazayım?
-Hiç kullanılmadılar yaz.
Sonra yine yüzü bulutlandı. Erkekliğine yedirebilse muhtemelen ağlardı. "Abi," dedim, "iki kere uçak kazası atlattın, türlü çeşit hastalıkla boğuşup sağ çıktın, şimdi niye böyle koyveriyorsun kendini?""Bazen okyanusu geçersin ama derede boğulursun evlat." dedi ve kuvvetli bir buhran geçirerek defterlerinin sayfalarını tek tek yırtıp denize atmaya başladı. Başta mani olmak istesem de hiçbir şeye karışmamam gerektiğini hissettim. O sayfalar suyun içinde birleşerek eski bir balıkçı teknesine dönüştüler. Teknenin yanından bir balığın iskeleti sarkıyordu. Etinin neredeyse tamamı koparılmış olmasına rağmen balığın yaşarken ne kadar heybetli olduğunu tahmin edebiliyordunuz. Böyle balıklar, ancak zorlu mücadeleler sonunda yakalanır.
Bir süre sessizce tekneyi ve rahmetli balığı izledik. Sakinleşmiş görünüyordu. ***"Kafamın içi berrak. Ama yine de bir lokma uyumak gerek. Herkes uyur; güneş uyur, ay uyur, hatta akıntının azaldığı, rüzgârın durduğu günler deniz bile uyur. Ben de artık uzun uzun uyumak istiyorum."*** deyip kulübeye doğru gitti.

Geçmişi değiştirmek mümkün değil. Bazen rüyalara binip başka çağlara gidilebiliyor ama bunlar sadece rüya, fazlası değil. Bu hikâyenin bir yerlerinde tüfek gösterilmesi de boşa değil, çünkü biliyoruz ki sonunda mutlaka patlayacak. Hemingway'in o kulübeye girdiğinde ağzına tüfeğini dayayacağını ve birazdan o sesi duyacağımı biliyordum. Ölmek için güzel bir öğleden sonraydı. Artık nihayet rüyasında aslanları görecekti.

İllüstrasyon: Furkan Şener

Akşamsefası
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İlker Kaleli

hatırla...

En çok sakladığınsındır ya... En az yatırım yaptığın yerden ele verirsin kendini. Her anlamda. Çalışmadığın yerden çıkan soru gibi. En iyi bildiğin yerden gelmeyen sözlü gibi...

İnsanların karakterleri, gizleri, söyleyemedikleri ve manayı her aradığında bulamadığın yüzlere karşı, ayakkabılarındaki hikayeleri...

Tam önümde oturuyor. Sırtı dönük. Aramızdaki gergin bekleyişi ikimiz de hissediyoruz. Yarım kalan hesaplaşmanın seyiren tansiyonu içinde ne olacağını düşünüyoruz. Biliyorum. Sadece kafasını patlatmak istiyorum. Henüz yeni keşfetmeye başladığım duygu fırtınalarının en keskin ucuyla ilk karşılaşmam ve terleyen ensem, kızarık yüzüm ve derin bir anlayamama hali dışında hiçbir şey düşünemiyorum. Saçlarını görüyorum, kafasının arkasından, ensesinden aşağı doğru tarıyorum gözlerimle, saldırıya uğramışlığın şaşkınlığı ve kırılganlığı dibe çekerken, atılıp savaşma dürtüsü ellerimi ve parmaklarımı istemsizce titretiyor. Her şey çok gerçek ve her şey çok fazla ilk defa... Beyaz yaka, mavi önlüğün altındaki omuzlar. Aşağı doğru devam ediyorum, gri kumaş pantolon ve sonunda yere bir karış yükseklikte kalmış ayakkabıları. Küçük, siyah, tüm gün hiç açılmaması için iki kat düğümlenmiş bağcıklarıyla, parmak uçları içe dönük iki tane küçük ayakkabı.

Gözlerim daha önce hiç bu kadar çok beyaz yakalı, mavi önlüklü çocuğu bir arada görmemiş. Kulaklarım hepsinin aynı anda çıkarttığı yüksek frekanslı çığlık benzeri seslerin tahribatına engel olmak için kulak zarının kasılıp sağlam durmaya çalışmasıyla uğuldamaya başlamış, kendisine "Öğretmenim" dememizi isteyen, keçeden yapılma koyu yeşil etekli kadın benimle yakın olmak istediğini ağzına oturttuğu gülümsemeyle sembolize ederken, gözlerindeki ona itaat etmemem halinde beni çok büyük tehlikelerin beklediği ve ondan çok korkmam gerektiği, ne olursa olsun onun söylediklerini yapmam gerektiği konusundaki ciddi uyarı ve tahammülsüzlükle iyice içime dönmüşüm. Çevreyi gözlemleyip bir an önce var olma stratejisi oluşturmak zorundayım.

Evden çok uzakta hayatın ilk zorlu dalgasını yemiş bulunmaktayım. Çocuk iri, çocuk terli, çocuk saldırgan, çocuğun adı Kaan. Filmlerden izleyip ezberlediğim Van Damme ve Bruce Lee hareketlerinin hiçbirini hatırlayamıyorum, çok yalnızım...

İlkokul sıraları üçer kişilik, sınıf 75 kişi, ben 6 yaşımdayım ve önümde oturan çocuğun ayakkabılarında hüznü, masumiyeti ve "vicdan"ı keşfediyorum. Tam 6 dakika önce birbirimizin boğazını sıkarken incelen seslerimiz ve adrenalin dolu terlerimizle sıralara geri dönmüştük. Tam önümde, yere değmeyen ayakkabıların üstünden yere uzanan bir ipin sallandığını gördüm. Ayakkabılarından birinin bağcığı açılmıştı. Peki ya diğeri? Henüz okuma-yazmayı sökmeye çalışırken bu bağcıkları bağlamayı kim becermişti?

İşte o an o çocuğun ayakkabılarının üstünde bir kadın gördüm, benimkileri de bağlarken ağlayan, gözümün içine bakan, benim için uyumayan bir anne...

O kavgacı, şımarık, züppe çocuğu özenle hazırlayıp giydirmiş, temizlemiş ve onu çok seven bir anne...

Bir şey oldu. İçim burulmaya başladı. Anlayamadım yine. Sistem bozulmuş, daha üstün bir duygu yükselişe geçmişti. Artık ona karşı öfke dolu olamıyordum, halbuki kendimi korumak için buna ihtiyacım vardı ama olamıyordum. Ve o günden beri hala karşımdaki insanların ayakkabılarına baktığımda içim sızlar. Onların tüm masumiyetini, çelimsizliklerini, içten içe duydukları korkuyu ve savunmasızlıklarına her seferinde gözlerim dolar.

Çünkü onlar bir zamanlar çocuk olan o ayaklar ve bir zamanlar bir annenin o çocuk için sadece iyi olmasını dilediği ve hayata emanet ettiği ayaklar. Ve o ayaklar ki insanların en sevmediği, değer vermediği yerleridir ayaklar.

En inceliksiz kullandığı yerleridir ayaklar. Hiç eller gibi ustalaşmaz, ağız ve gözler gibi yalan söyleyemez, omurga gibi sağlam durma numarası yapamazlar. Yere nasıl basıyorlarsa öyle dururlar ve gerçekte kim olduğunu en iyi onlar anlatırlar.

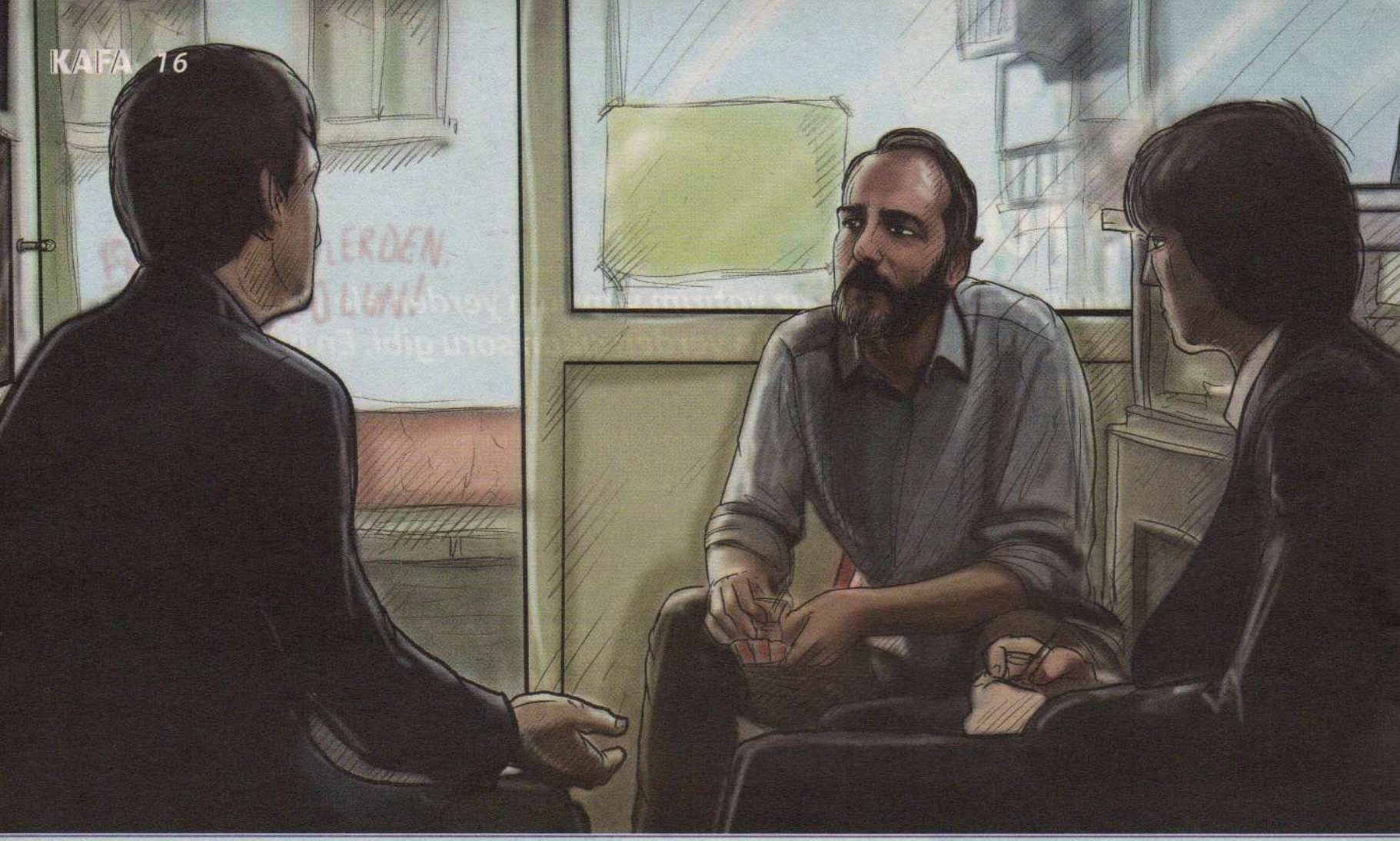
Yazık... Ayaklara pek az kıymet verir insanlar. Üstüne başına bir şey almaya gittiğinde acil ihtiyaç değilse hep son sıradadırlar. Uzun süre dayanacak olan, her şeyle giyilebilecek olan alınır, üste giyilenler hep ön sırayı alırlar. Belki de biraz göz seviyesinin altında kalıyor diye ve biz olduğumuza inandığımız kişi olduğumuzu karşımızdakine inandırmak için önce gözler, sözler ve kıyafetlerden başladığımızdandır.

İnsanların en sevmediği, değer vermediği yerleridir ayaklar. Hiç eller gibi ustalaşmaz, ağız ve gözler gibi yalan söyleyemez, omurga gibi sağlam durma numarası yapamazlar.

En çok sakladığınsındır ya... En az yatırım yaptığın yerden ele verirsin kendini. Her anlamda. Çalışmadığın yerden çıkan soru gibi. En iyi bildiğin yerden gelmeyen sözlü gibi... Yolda yürürken gördüğün o terk edilmiş ayakkabı... ya da Hrant Dink'in son fotoğrafındaki ayakları, sahile vurmuş o bebeğin ayakkabıları ya da hiçbir şeyden haberi olmadan kim bilir nereye varmak için evinden çıkmış bir yerlere yetişmeye çalışırken, yanı başında patlayan bombayla parçalanan ve geriye kalan parçalar üzerinde duran bir ayakkabı. **Ona bir daha bak ve hatırla...** Onu o ana getiren anneyi hatırla...

Akşamsefası
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çoğalırsan halk olursun

- Devrimi kimle yapacaksınız?
- Silahla
- Neyle yapacaksınız demedim. Kimle yapacaksınız dedim.
- Halkla
- Halkla, peki kim bu halk? Kimler?
- Halk işte. Sen, ben, annem, babam, bakkal, manav…
- Bu saydıkların devrimci mi?
- Henüz değiller ama olacaklar, zaman içinde.
- Peki, bunların arasında sağcı olanlar yok mu?
- Vardır tabii.
- Onlar halk değil mi?
- Devrime karşı gelenden halk olmaz abi.
- Okuldaki sağcı öğrencilerin kaçı zengin çocuğu? Kaçının babası fabrikatör?
- Yok abi, bizim okulda yoktur öylesi. Selçuk var babası yoğurtçu, İhsan var babası pazarcı di mi Osman?
- Turan'ın babası pazarcı.
- Bak bu saydıkların senle benle aynı sosyal çevrenin insanları. Ekonomik durumları da aşağı yukarı bizimki gibi… Senin sofranda ne varsa onların sofrasında da o var.
Sen ne giyiniyorsan onlar da aşağı yukarı aynısını giyiniyorlar. Yani onlar da halk.
- Gidip öpüşelim o zaman abi.
- Gerçek milliyetçiler emperyalist bir saldırı karşısında antiemperyalist bir tavır takınırlar, sosyalistler gibi. Bugün bizim ülkemiz de emperyalizmin kıskacında, o zaman sence burada bir ortak buluşma noktası yok mu?
- Onlar Amerika'nın çıkarlarına hizmet ediyorlar ama...
- Çünkü milliyetçiliği komünizme karşı gelmekten ibaret zannediyorlar. Sakın sen de devrimciliği sağcı militanlarla savaşmaktan ibaret sanma. Herkesin savaş başlatmak için bir nedeni vardır. Ama savaş başladıktan sonra amaç unutulur. Savaşın acımasız gerçeği kalır geriye. Adalet duygusunun yerini intikam duygusu alır.

Karşı taraftan öldürdüğün birisi o tarafı bir kişi eksiltir belki ama seni çoğaltmaz.
Ama onu kazanırsan çoğalırsın. Çoğalırsan halk olursun.

Öyle Bir Geçer Zaman Ki – 2010/2013
Senarist: Çaşkun Irmak / Yönetmen: Zeynep Günay Tan
Akşamsefası

İllüstrasyon: Burak Ağdemir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Vedat Özdemiroğlu

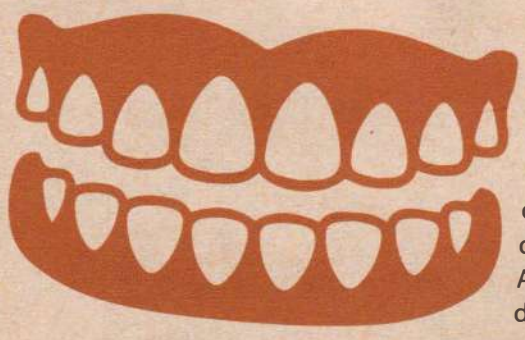

kızılordu solosu

"Ermek isterse adem irem-i mağfirete
Kimseyi kırmayarak gitmelidir ahirete"
Mehmet Rıfat

(Uğurcan Ataoğlu'nun "DEDEM MEHMET RIFAT" adlı kitabından)

* Vizzo: Çapsız vizyoner...

* Acayip ama ÇOK acayip bir adamdan bahsedeceğim size... Fransız Eugene François Vidocq, dünyanın ilk özel dedektifi! 1775'te Arras'ta doğan Vidocq, daha öğrencilik yıllarında hapishaneyle tanışmış. Sebep: TAKMA DİŞ ÇALMAK! Banders adlı bu hapishane, aynı zamanda delilerin tedavi edildiği bir bakımevi niteliğindeymiş. Cezasını bitiren Vidocq, Fransız Ordusu'na girmiş. Ama çok geçmeden birliğinden kaçarak o zaman FRANSA'NIN CAN DÜŞMANI OLAN AVUSTURYA ORDUSU'nun SAFLARINA KATILMIŞ. Bir süre sonra oradan da sıkılmış ve düşman ordusundan firar etmiş! Birkaç gün sonra kendini yeniden cezaevinde bulmuş: Lille Goal Hapishanesi'ni basarak suçluların serbest bırakılmasını sağlamaya çalışırken yakayı ele vermiş ve Brest Cezaevi'ne tıkılmış. Vidocq, bu cezaevinden üç kez kaçmış. İkisinde zincire vurulmuş olarak geri getirilmiş. Üçüncü yakalanışında, Paris polisinin önde gelen isimlerinden M. Henry'ye yaklaşarak, Brest'e atılmamak koşuluyla polis hesabına çalışmayı ve muhbirlik yapmayı önermiş. Yeraltı dünyasını Vidocq kadar tanıyan çok az insan olduğunu bilen M. Henry, gerekli emirleri vermiş ve Vidocq'un Brest yerine La Force Gaol'e gönderilmesini sağlamış. Vidocq, cezasının geri kalanını burada mahkumların kaçış planlarını ilgililere bildirerek tamamlamış. Cezaevinden çıktıktan sonra da polis hesabına çalışmaya devam etmiş. O dönemde polise casusluk yapan karanlık insanlar, bu hizmetlerinin karşılığında kendi çevirdikleri işlerin görmezlikten gelinmesini isterlermiş. VIDOCQ İSE TAMAMEN TERSİNE HİÇBİR PİS İŞE BULAŞMAMAYA VE ADININ TEMİZ KALMASINA özen gösteriyormuş. Sonunda yeraltındaki dostları, bu özelliği nedeniyle Vidocq'un polisin adamı olmasından kuşkulanmışlar, bu da onun çalışmalarının sonu demekmiş. Lakin M. Henry, böylesine bir yardımcıyı kaybetmek istememiş. 1812 yılında cesur bir adım atarak, poliste suçların önceden önlenmesi için yeni bir şube kurmuş ve 'Surete' adı verilen bu örgütün başına Vidocq'u getirmiş. Böylece eski hırsız, asker ve cezaevi kaçağı, para karşılığında tüm mesaisini suçluların yakalanmasına ve suçların önlenmesine ayıran ilk polis müfettişi olmuş! (Polisken hırsız olanı duyduyduk da, tersi de olmuş demek ki dünyada.) Teşkilatta dört personel varmış, tamamı Vidocq'un cezaevi arkadaşlarıymış. Hususi seçmiş onları. Küçük ofis tutmuşlar, burada tuttukları "sahtekarlar dosyası" sayesinde başarıya ulaşıp suçu azaltmışlar. Başarıdan coşan Vidocq, emekli olduğu müfettişlik başarısına güvenip ilk özel dedektiflik bürosunu 1833'te kurmuş. ÖNCELERİ İYİ GİDEN İŞLER, Vidocq'un müşterilerden birine saldırıp, 50 FRANK MANEVİ, 60 FRANK DA MADDİ tazminat ödemeye mahkum edilmesiyle bozulmuş. Birkaç yıl sonra büro, hükümetin yoğun baskısıyla kapatılmış, Vidocq zamanla yoksulluğun kucağına düşmüş ve 1855'te bir fakirler evinde hayata veda etmiş... "Bir suçlunun yüzünü tümüyle görmeme gerek yok," dermiş bu Vidocq, "gözlerine bakayım yeter!" Eee, ömrün geçmiş kriminalde, YA NE OLACAĞIDI VİDOK!!?

* Onlar a, b, c'yi öğretti, ç'yi biz, kendimiz öğrendik...

* Çıkacak, çıkıyor derken kitabım nihayet çıktı. Beşiktaş Şiirleri'nden oluşan "Deniz Tarafındaki Kale" adlı kitabım, Goa Yayınları remziyle piyasada. Kapak, sevgili ustam Latif Demirci'nin elinden çıktı. Beşiktaşlılar, bilirsiniz, takımımız insanı ilham sahibi eder. İşte ben de yazdım şiirlerimi Karakartalıma. "Şiirler Söyleten Takım" adlı belgeseli çekiliyor şimdi şiirlerimin, Ender Kartal'ın yönetmenliğinde. (Bu arada, annemin eski soyadı da Kartal, Atiye-Ahmet Kartal'ın torunuyum, tüm cephelerden Beşiktaşlıyız!) Belgeselde Beşiktaşlı sanatkarlar, efsaneler, oyuncu kardeşlerim, yazar meslektaşlarım ve değerli abilerim, bu şiirleri, hem de yeni stadımızda okudular. Başta efsanemiz Metin Tekin olmak üzere, hepsine sonsuz teşekkürler. Gelişmeleri haber edeceğim.

RICARDO QUARESMA

başka hani
iskeletine şaka yapan deli
topa geometri öğreten divane
başka nerde

top asistanın olur
sen de çılgın vuruş mucidi
var mı başka yok ki

futbol sanat değil sanata
yoldaş
müstesnasın ricardo
sen sanatçısın arkadaş

**** Sevgili okurlar, önümüzdeki ay "İKİ RESİM ARASINDA 7 FARK"lar yazmak istiyorum, önerilerinizi, vedatozdemiro@gmail.com postasına beklerim. Hep beraber, nice nice yıllara...***

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Coşkun Aral

hasankeyf'te son yakın

Birkaç gün önce Kadir Has Üniversitesi'nden bir e-posta aldım. Bu e-postada 2010 yılında birçok arkadaşımın da içinde yer aldığı "Hasankeyf'i Bilir Misin?" başlığıyla hazırlanmış olan fotoğraf sergisi tekrar gündeme getirilmişti. Projede kullanılan fotoğrafların tekrar kullanılması için izin isteniyordu. ***Neden bu yıl Hasankeyf derseniz, çünkü bu yıl Hasankeyf'in gün yüzünü gördüğü son yıl olabilir.*** Hasankeyf'in benim için önemi büyük, çocukluğumdan bu yana ziyaret ettiğim, Dicle kıyısındaki tahtlarda oturup gün batımını izlediğim bu tarihi miras çok yakında Ilısu Barajı'nın suları altında kalacak. Zamanın yıpratıcı etkilerine maruz kalan kent, çoktan terk edildi. Dicle'nin serinliğinde dinlenilen tahtlar artık yok, hayaletlerin kol gezdiği antik kent yakın bir gelecekte suların derinliklerine gömülecek.

Anadolu tarihinin en önemli kavşaklarından biri olan Hasankeyf'in ne zaman ve kimler tarafından kurulduğu bilinmiyor. Mezopotamya bölgesine hakim olan kavimlerin en gözde yerlerinden biri olan Hasankeyf; Bizanslılardan Sasanilere, Emevilere, Artuklular ve Osmanlılara kadar birçok uygarlığın izlerini taşıyor. Bu tarihi kent, ne yazık ki yıllarca terörün gölgesinde kaldı. Turizmin yüz güldürmeye başladığı dönemde gündeme gelen baraj projesiyle de Hasankeyf'i bekleyen son, Zeugma'dan veya Allianoi'dan farksız.

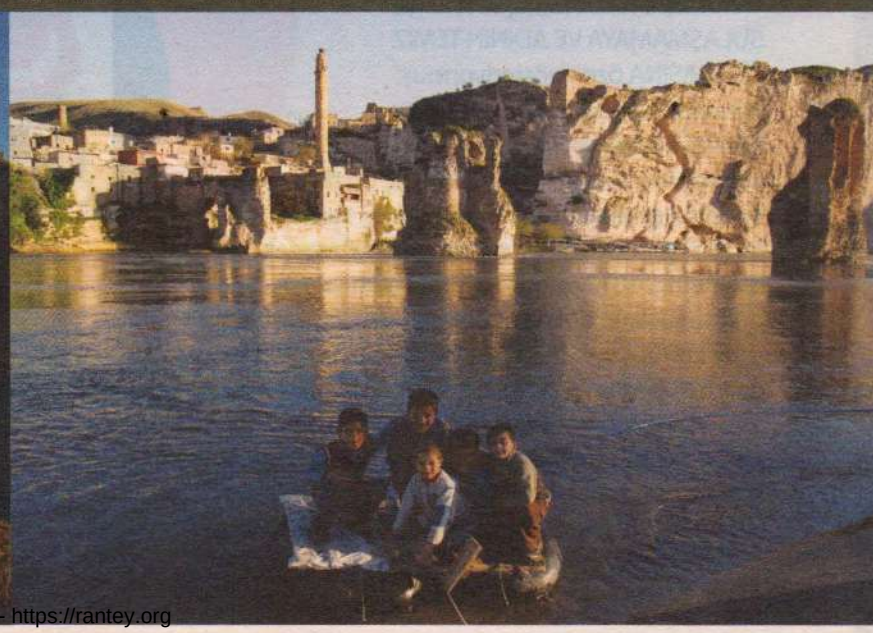
Temmuz ayı itibarıyla Hasankeyf'in yeni yerleşkesinde yapılacak ev ve iş yerleri için hak sahipliği başvurusu başlamış durumda. Tarihi kentteki Akkoyunlular döneminden kalma Zeynel Bey Türbesi de yeni yerine taşınacak. 1100 tonluk bu eserin tek parça halinde taşınması planlanıyor. Türbe dışında El-Rızk camisinin bir bölümünün de taşınacağı biliniyor. Hep beraber yaşayıp göreceğiz.

Bizlerin iyi bildiği Hasankeyf'i, yeni kuşaklar bilemeyecek. Ancak eski fotoğraflarına bakıp bu kenti tanımaya çalışacak.

Oysa Hasankeyf ancak Dicle'nin akşam serinliğinde bir tahtta, gün batımının kızıllığının eşliğinde, demli çayını yudumlarken tarihinin zenginliğiyle gözlerini dolduracak kadar ihtişamlı bir kent.

Ne fotoğraf yeter ne de söz onu anlatmaya, gidip de onu orada göremedikten sonra...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

GÖRÜLDÜ

Özgür Amed

"yokuşlu" musunuz?

I.

"Tek Kanatlı Bir Kuş", Yaşar Kemal'in en ilginç "romanı"dır herhalde. İlginç bir hikaye sunan bu yapıt, alegorik, metaforik ve katmanlı anlatım tarzıyla büyük bir şölene davet eder. Bu şölenin adı "Yokuşlu"dur. Bir memur buraya atanmıştır. Eşi ve eşyalarıyla varmak üzeredir. Fakat bir sorun var! Yokuşlu'da kimse kalmamış, herkes terk etmiş. Kimse giremiyor buraya. Peki neden? İnsanlar neden burayı boşalttı? Neden şimdi kimse giremiyor buraya? İşte bunu bilen yok... Bol spekülasyon arasında gelip Yokuşlu'nun karşısına kurulan memurumuz, burada çeşitli insanlarla tanışır. Köylü Hüseyin, gelip geçen yolcular, Avrupa'ya göç eden ve şimdi geri gelen Zeliha ile eşi.

Öylece beklerler yolun ortasında. Saatlerce, günlerce. Kahve içerler, sohbet ederler. Yokuşlu tam karşıdadır ama dahil olamazlar, olmaya cesaret edemezler.

Ne oldu Yokuşlu'ya? Nasıl bir felakete uğradı? Söylentilere göre "dağlar" üzerlerine üzerlerine gelmiş. Peki oraya girememenin korkusu nereden geliyor? Tek bir cevap yok! "Filler Sultanı ve Kırmızı Sakallı Topal Karınca" kitabındaki örtük anlatım ne kadar açıksa burada her şey çok dolambaçlı. Yaşar Kemal neyi anlatmaya çalışmaktadır? Neden kuş tek kanatlıdır? Kitaba bu adı veren motivasyon nedir?

Mekan - hakikat diyalektiğinde tüm karakterler eylemsizdir. En sonunda Zeliha cesaret eder ve Yokuşlu'ya girmeye karar verir. Atatürk büstü, bir okul, sonra bir karanlık kuyu ve sonra korku, titreme, bayılma... Gördüklerini tam anlatamaz. Kaçar oradan. ***Yokuşlu son tahlilde Türkiye'nin "terra incognita"sı değil, öz gerçekliğidir. Ama bir o kadar da değildir.*** Yaşar Kemal ortaya büyük bir soru bırakır. Barışı göremediği bu ülkede geriye Yokuşlu kalmıştır.

II.

"Sineklerin Tanrısı" 2. Dünya Savaşı ertesinde yazılan bir kitap. Sert bir eleştiri... Bir adanın dibine düşen uçağın içinden sağlam çıkan çocukların hikayesidir anlatılan. Çocuklar üzerinden savaş, gelecek, medeniyet, kötülüğün ve aydınlanmanın doğası, çarpıcı bir kurgu ve olaylar silsilesiyle işlenir. Ada üzerinden bir avuç çocuğun adım adım nasıl vahşileştiğini, kısa sürede birer katile dönüştüğünü, nefret saçar hale geldiği gösterilir. Çocuklar adayı ve kendi iç dünyalarını yavaş yavaş keşfederken bir mağara bulurlar. İçeriden bir ses gelmektedir fakat çocuklar mağaraya girmeye, bakmaya cesaret edemezler. Mağara çok geçmeden fetişleştirilir. ***İçeride bir canavar var denir ve ona bir domuz başı kesilerek adak sunulur. Sinekler gelir o başa konar...*** Peki gerçekte mağarada ne vardır? Hiç yoktan bu mağara nasıl çocukları ele geçirerek güç olur? Niye cesaret edilmez içine girilmeye?

III.

Geçtiğimiz aylarda yaşamını yitiren Amerikalı romancı Harper Lee'nin kült eseri "Bülbülü Öldürmek", Finch ailesi ekseninde 1935'in Amerikası'nda Maycomb kasabasında geçer. Kitap, ırkçılık eleştirisi üzerine vicdani bir sorgulamaya davet ederken, tüm tezlerini küçük Scout Finch'in (Jean Louise) gözünden verir. Kitabın akıl ve siyasi yönünü temsil eden baba, avukat Atticus Finch, siyahilere yapılan haksızlığa, aleni ayrımcılığa göz yumamaz. Tom Robinson davasını üstlenir ve bir siyahi olan Tom'u ölümüne savunur. Haliyle tüm ilçeyi karşısına alır. "Beyaz" adamın öfkesini, ölüm tehdidini üzerine çeker.

Kıyamet kopmak üzeredir ilçede, çocuklar olan biteni kavramaktadır ama bir başka uğraşları vardır! Scout, erkek kardeş Jem ve oyun arkadaşları Dill'in bir başka gündemi vardır. Finch ailesinin tam karşısında bulunan evin alt katında kalan Radley adındaki birinin, yıllardır oradan çıkmadığı söylenir. Çokça dedikodu ve hikaye vardır bu durum hakkında. Çocuklar bu evi o kadar merak eder ki, tüm uğraşları burası olur. ***"Öcü Radley" denilen bu ev bir korku ve merak yuvasına dönüşür. Her şeyiyle çekim merkezidir ama bakılmaya, içeri girilmeye cesaret edilemez.*** Radley zincirlenmiş midir? Gerçekten birini öldürmüş müdür? Bu korku ve merak kitap boyunca sürer ve anlatılan eşitsizliğin, adaletsizliğin, önyargının kaynağıyla yavaş yavaş yer değiştirir.

IV.

"Gülün Adı", filozof - düşünür Umberto Eco'nun en sevdiği kitabı olmasa da; en çok sevilen, tutulan kitabıdır. 1327 yılının sonlarında, bir manastırda geçen yedi günün hikayesini anlatır. Her gün bir cinayet işlenmektedir. Baskervilleli William ile Melkli Adso meseleyi çözmeye çalışırlar. Cinayet romanı görünümlü bu kendine yeten, hacimli kitap; aynı zamanda bir Ortaçağ tarihidir. Bu dönemin tüm karanlık, aydınlık yönleri cömertçe sergilenir. Dönemin tüm tartışmaları, siyasi çekişmeleri, özgür ve dogmatik aklın çetin savaşı bolca serpiştirilir sayfalara...

Bu geniş manastırda çok gizemli şeyler olmaktadır ve yaşananlar William'ı bir başka gizemli mekana, manastırın ana kısmı olan "Aedificium"a sürükler. Bu kısma manastırın başrahibi ve seçilmiş birkaç kişi dışında kimse giremez. İçerisi kitap doludur, peki bunların ne özelliği vardır? ***Neden bu kadar kutsal sayılıyorlar? Neden başkalarından ısrarla saklanıyorlar? Neden bu odaya kimse giremiyor?*** İşlenen profesyonel cinayetlerin bu odayla ilgisi var mıdır?

İşte Eco girilemeyen bu mekan ve onun korkusu etrafında koca bir dönemi tüm uzmanlığıyla deşifre eder.

Şimdi, müsaadenizle toparlayalım...

Türkiye, yaklaşık 90 yıllık bir modern tarihe sahip. Üç tarafı darbelerle çevrili, doğusunda zengin yeraltı toplu mezarlar ve bol karakollar bulunurken, batıda kıran kırana iktidar savaşlarının yaşandığı "güzel ve yalnız" bir ülkedir. Herhangi bir borcu olmadığı gibi kişi başına düşen milli açlık oranı da maşallah pek yüksektir. Lakin telaşa gerek yok. Tüm sıkıntıların ve belaların kaynağı cinlerdir. Bu bilimsel akademisyenler tarafından da ispatlandı. ***Kadın ve çocukların şans eseri hayatta kalabildiği bu cinnet ve cennet vatan; tek kişinin herkesin yerine düşündüğü muhteşem bir aura, agora ve ada...***

Gerçekler bizi özgür kılar fakat bunlar ancak yüzleşmeyle olur.

Lakin bir sıkıntı var gibi...

Gerçekten her şey çok güzel ve çok çirkin!

Aidiyet ve yabancılık arasında sallanan bir boşlukta çılgınca sallanıyoruz. Örtülerle saklanmış gerçekler ve oksitlenmeye terkedilmiş hakikatlerin ortasındayız... Bir avuç insanın iktidar uğruna zulmün kalelerini her gün yükselttiği ve demokrasiyi bastırdığı bir Yokuşlu, bir mağara, bir Aedificium, bir öcü Radley evindeyiz. Yokuşlu sanki Anadolu ve ötesi gibidir. Yerinden yurdundan edilmişlerin, yeryüzünün lanetlilerinin, ötekilerin toplandığı yerdir. Geri kalanların orada ne olup bittiğini bildiği ama merak edip dahil olmadığı, uzaktan bakarak fikir sahibi olduğu bugünkü gerçekliğimiz gibidir. ***Türkiye'nin kendisi Yokuşlu'dur. Kendini ona ait hissedemiyorsun. Kursakta kalıyor her şey! İçindesin ama çok da dışındasın. Her şeysin ama hiçbir şeysin.*** Ne yaşıyorsun ne ölüyorsun! Herkesin konuştuğu ama tek bir şeyin söylenmediği ortadadır...

"Yokuşlu" bu ülkenin alter egosudur... Adanın korku ve kutsalına dönüşen o mağarada uçak kazasından yaralı olarak kurtulan pilot vardır. Baygındır, yardım beklemektedir. Tüm mesele bundan ibarettir. Öcü Radley'in evindeki gizem bir çarpıtmadır. İlgili kişi, öcüleştirilen, hiçleştirilen şahıs gayet dost canlısıdır. Oturup sohbet eder, çay içer.

Ortada büyük hayal kırıklığı vardır... Korku aşıldıktan sonra gerçekler görülmüştür. Manastırın ana bölümü Aedificium, bir cinayet arenasına dönüşmüştür. Kutsallaştırılan bu yerde tutulan bir kitap uğrunadır tüm sapkınlık. Bilginin saklanmasıdır. William uzun uğraşlar sonrası buraya girer ve tılsımı çözer. Fakat bu çok pahalıya patlayacaktır...

Gerçekler bizi özgür kılar fakat bunlar ancak yüzleşmeyle olur. Cesaret ederek bu ülkenin içine girmek, yüzleşmek gerekiyor. Yoksa illaki birileri, bir yerler "korku" ve "yanlış yapma" sebebidir...

Son süreçte yaşananlara bakınca ve halen devam eden savaş gerçekliğini göz önüne alınca, belki Yaşar Kemal daha iyi anlaşılacaktır. Yokuşlu ile yüzleşmezsek tek kanatla uçmaya devam edeceğiz. İyi de nereye kadar? Özetle; OHAL'li değil, gerçek demokrasiler diliyorum. Umarım tez elden uğrar mahalleye...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kaan Koç

kalp masajı

Koca anne goriller, ölmüş bebeklerini günlerce kucaklarında taşır. Sarıl. Bir gün bir yerde bir ölü çocuk goril aniden canlanmış olmalı çünkü. Yoksa evrim, bu harekete müsaade etmezdi. Çocuğunu taşı. Dokun ona.

"Sevgiyi aramak – ve durmadan maskeleri
O lanet olası maskeleri bulmak ve kırmak zorunluluğu!"
F. Nietzsche

Önünde bir fotoğraf. Güzel bir anın fotoğrafı. **Ölmüş bir anın fotoğrafı. Parmağınla usulca geziniyorsun üzerinde. Bir kalp masajı mı bu yaptığın?** Ya da teninde hissettiğin o sıcaklığı şimdi tekrar, bir fotoğraf karesi üzerinden mi çağırıyorsun? Belki de hala var olabileceğini düşündüğün tanrıya, umutsuz ve çaresizce poz kesip yardım diliyorsun. Bir fotoğraf karesi oluyorsun, bir fotoğrafa düşerken. "Buradayım tanrım ve bak bi' konuda ulvi hamlelerine ihtiyacım var, yani bi' torpil yapamaz mıyız şimdi bana he? Ne değişir bi' kereliğine şu yazgımın akışını azıcık yerinden oynatsan? Hem belki bu senin de işine gelir, misal ben, yaptığım yemeklerin lezzetli olmasından, tökezlemeyen, akıcı yazılar yazmaktan ve karşılaştığım her sokağın bana gülümsemesinden mutluluk duyarım. Senin, yarattıkların için böyle bi' hassasiyetin yok mu acaba? Yani, lezzetli olmasını istiyorum hayatımın. İyi olsak? Hı, sayın sevgili tanrım?" Kimse kulağına bir şey fısıldamıyor, bekleyişi bitirip bakmaya devam et. Bu fotoğraf ve bu fotoğrafa duydukların, milyonlarca yıllık bir insanlık klişesidir. Herkes bu tür anlar yaşar, herkes bu tür anlarda seninkine benzer hisler duyar. Herkes kelimesinin içinde sıkışan o herkeslerden birisin aslında. Tek bir farkla; bu baktığın fotoğraf sadece sende var. Bu ağaç dalları, balkon demiri, enine çizgili turuncu beyaz tişört, onun saçlarına vuran ve orada koyu turuncu bir renk yaratan güneş, sağa doğru savrulan saçları, tahta iskemle, teneke kahve kupası... Kupa da turuncu. Şimdi fark ediyorsun, ne kadar uzun bakmış olsan da bu fotoğrafa; çok turuncu var. Turuncu rengin psikolojide yeri ne? Ya ilkel kabilelerde? Bir şey anlatıyor olmalı bu rastlantı. Bir işaret. Araştırmalısın sanırım, çünkü seni diğerlerinden ayıran tek şey bu fotoğraf. **Senden başka bu fotoğrafa gözlerini iğne iplikle diken yok. Dahası, içinde yoksun sen bu fotoğrafın. Ve o, sana sırtı dönük, balkonda oturuyor. Yüzünün bir zerresi dahi yok.** Habersizce çekmiştin. Sen yoksun kadrajda, yüzü görünmüyor, yeni uyanılmış bir günün sabahı. İçinde tek bir niyet taşımayan ve başlangıcıyla devamı olmayan bir anın sonsuzluğu. Senin en özel anın bu işte, bu insanlık toplamından seni sıyıran, o herkeslerin hiçbirinde değil sadece sende olan tek şey bu; bu fotoğraf. Sarıl ona. Koca anne goriller, ölmüş bebeklerini günlerce kucaklarında taşır. Sarıl. Bir gün bir yerde bir ölü çocuk goril aniden canlanmış olmalı çünkü. Yoksa evrim, bu harekete müsaade etmezdi. Çocuğunu taşı. Dokun ona. Canlanabilir. Hem de bir fotoğraf kağıdında bile değil, dijital bir ekran, cep telefonunda. Allah kahretsin. Parmaklarında dokunmatik bir ekran. Hissediyor tüm hareketlerini. Dokunuşunu sadece bu ekran hissediyor şu ara.

"Ve – kimsenin bilmesi gerekmez -
bu resmi – çoktan öpmüştüm.
Öpecek çok şey var:
Ne zamandan beri öpülüyor ki – ses?
Bunu yorumlamayı kim bilirdi!
Nasıl? Ben; bir mezartaşı delisi!" *

Buradayım tanrım ve bak bi' konuda ulvi hamlelerine ihtiyacım var, yani bi' torpil yapamaz mıyız şimdi bana he? Ne değişir bi' kereliğine şu yazgımın akışını azıcık yerinden oynatsan?

Kimseyi inandıramadığın solucanlar dolaşıyor zihninde, inanmasalar da olur. İyi anların da oldu, bu fotoğrafa bakarken neşeyle ıslık çaldığın zamanlar. O zaman fotoğraf kıpırdayıp oynar, sana yüzünü döner, saçlarını diğer tarafa atıp gözlerinin dibine doğru bir tebessüm fırlatırdı suratına. Ya da seslenirdi başka bir senaryoda; "Kendine de bir kahve alıp yanıma gelsene?" Gülümserdin. Tanrı'nın kapısını çalmazdın o zaman, çareye ihtiyacın yoktu. Çaren, seni yanına çağırıyor olurdu o sırada balkona. Tanrı'nın seninle olduğunu hissederdin. Sonra anladın; Tanrı, 7,5 milyar insanın yanında olmaya çalışıyordu ve işler bazen karışıyordu. O ve Tanrı, şimdi bu hikayede, başkasının yanında. Senin yörende ise bir fotoğraf var ve onunla konuşuyorsun. Senaryolar değişti; artık hep sırtı dönük sana. Sıcak sırtı. Öyle olmalı. Ölçemiyorsun şimdi tişörtünün üzerinde elini gezdirerek. Parmakların dijital ekranda. Günlerce tek bir yerine kramp girmeden, öyle oturuyor önünde. Yumuşak saçları birtakım kokular uçuruyor balkonda. Bilge bir adamın sözleri düşüyor aklına; "İnsan ne kadar şiirsel hatırlarsa, o kadar kolay unutur; çünkü şiirsel olarak hatırlamak unutuşun başka bir adıdır. Şiirsel hatırlayışta, yaşanılan şeyler bütün acılarını kaybederek bir dönüşüme uğramıştır." Doğru mu bu? İdealize mi ediyorsun bu fotoğrafı ve o günü? O günü ve o günleri? O bütün zamanları? Onların gerçekliğini kırıp büküp, kendine uygun bir başka hale dönüştürüyor, sonra da aslında hatırladığın ve özlediğin şeyi tastamam kendi yaratına mı çeviriyorsun? Hayır. Bilge adamın görmezden geldiği bir nokta var; **seninki hatırlamak değil, sen hala orada yaşıyorsun. Hatırlama eylemine, o da merhamet gösterirse, başvuracak kişi o. Çünkü o, bu fotoğraftan çıktı.**

* Uslu, Şefkatli, Çok Sevecen Kız – Friedrich Nietzsche

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Umay Umay

kendi kendini doğruyorsun

sana aklındaki gerçeğin bedeninde nasıl yalana dönüştüğünü ispatlasam. uğrunda öldüğün şeyin senin egon olduğunu anlatsam. ayaklarını sil.. yüzünü yıka ve karanlıkta soru bul. belki yeniden tecrübe edersin yaşam sebebini. kim bilir aşkı bile tecrübe edersin. tam kalbinin üstünde unuttuğun bıçağı... ***haklı gördükçe ölümü; her yanımı kanatansın. yorgun ve yargısız ağır aksak yürüyen iki adımın peşinde ne zor suçunun ağırlığını hafifletmek. seni hafifletmek ne zor.***

insanlığın kayıp olduğu gölgelerde idam diliyorsun. acınası hallerde ağırlıyorsun umudu. nerenden uydurduğunu unuttuğun için. nerede uyuduğunu unuttuğun için. bağırıyorsun avazın çıktığı kadar kötülüğü. kurban olduğunu fark etmeyip kurban arıyorsun. yeter artık yeter derken başka bir kötülüğü çağırıyorsun.

birden seni hiç sevmeyen ağaçlar oldu. seni hiç sevmeyen televizyonlar oldu. seni hiç sevmeyen sokaklar oldu. sen duyana kadar birileri ağlayacak. sessiz bir cenazenin ardından inleyecek. ***ah sana anlatsam sevebilmenin cesaretini. her şeye rağmen insan olabilmenin erdemini*** (dönüp bakan da yok o isme artık) iplik iplik dokudu kötülük kendini. sinsice bile değil alenen. kötülük dinsiz imansız, arsız, aşksız. bazen görüyorum, tam tepemden geçerken ve hissediyorum, bakmama gerek bile yok; yağıyor ve batırıyor üstümüzü. bunun duası mıydı çıktığın yolculuk. bunun duası mıydı kanırtarak çıkardığın sesler. ***öldüre öldüre bitiremiyor kimse diğerini. her bedenden beşyüz rüya çıkıyor.*** kimi haklı çıkartacak bu oyun. kim kimi iyi ki yok etmiş,, kim kimi iyi ki hiç sevmemiş,, kim kimin düşmanı,,.

burası parsel parsel başkalarının. senin evin de başkasının. emeğin de, zaruri gördüğün ihtiyaçların da. sen yoksun ama yüzün hep ortalarda. ancak var olmayan bir yüzü bu kadar çok gösterirsin. yaşamayan bir şeyler üzerine ancak bu kadar çok konuşabilirsin. kötülük senin içine girmiş. Ayartıyor, tehdit ediyor. senin o olduğuna seni inandırmaya çalışıyor. ve işte şimdi elinde neden neyi yaptığını bilmeden savrulan bir bıçak var. kendi kendini doğruyorsun. artık gündüz de gözün seçemiyor.

gel otur çay iç. sevgilini anlat azıcık. havalar nasıl da ısındı, işler de açılır elbet. ellerini yıkadın mı? ben bilemem kimin kurban kimin kahraman olduğunu. sadece neye ihtiyacın var onu bilebilirim. karanlığı kapıda bıraktın mı? astın mı yüzünü portmantoya? kalbin mi konuşan yoksa doymayan iştahın mı? bunları bilirim,, senin çocukluğunu bilirim. ağaçlara tırmanırkenki halini. seni insan bilirim.

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ataol Behramoğlu

mayakovski

Vladimir Vladimiroviç Mayakovski 1893'te o sırada Rus Çarlığının egemenliğindeki Gürcistan'da doğdu. Orman memuru babasının vakitsiz ölümü sonrasında aile Moskova'ya göçtü. Rusya'nın devrim öncesi çalkantılar içinde olduğu o dönemde her ikisi de devrimci ablalarının etkisinde çocuk yaştaki Vladimir de devrimci eylemle ve yine çocuk yaşta cezaeviyle tanıştı.

Onun yaşamında her şey çok erken gerçekleşti. Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi'ne üye olduğunda 15 yaşındaydı. 1908 - 1909 arasında üç kez tutuklandı. Tutuklanma nedenlerinden biri devrimci kadın mahkûmları hapishaneden kaçırma girişimine katılmaktı. 1910'da, bir yıllık tutukluluk sonrasında yaşının küçüklüğü nedeniyle serbest bırakıldı. Bu dönemde sanata, okumaya ilgisi yoğunlaştı. 1911'de güzel sanatlar akademisi resim - heykel bölümüne girdi. 1913'te fütüristlerin "Kamu Zevkine Bir Şamar" adlı manifestosunun bulunduğu seçkide ilk şiirleri, 1913'te "Ben!" adını taşıyan ilk şiir kitabı, 1915'te de şairin adını büyük ölçüde duyuran destan şiiri "Pantolonlu Bulut" yayınlandı...

Şaşırtıcı metaforları, tutkulu söyleyişi, içtenliği ve gözü pekliğiyle bu destan şiir, Rus şiirinde ve genel olarak sanatında devrimci bir yenilikçiliğin ilk habercilerindendi.

"Böğürtü Kadar Basit" (1916), "İnsan" (1917) adlı destanlarını, "kendi devrimim" diye nitelediği Ekim devrimi sonrasında "Marşımız", "Devrime Övgü" vb. şiirlerini, biçimde ve konuda kitlelere ulaşmak amacıyla yenilemeyi hedeflediği şiirleri yayınlandı. Bu şiirlerde ve sonraki yıllarda yazdığı "150.000.000" (1921), "Seviyorum" (1922), "Vladimir İliç Lenin" (1924) destanlarında, kitleler önünde okunacak şiirlerde anlamın ve ritmin doğru ve güçlü tonlanmasını sağlayacak basamaklara bölünmüş dize biçimini uygulayıp geliştirdi... 1926'da "Proleter Şairlere Mesaj" adlı dostluk ve aynı zamanda uyarı şiiri, bir yıl sonra adı dilimize "İşler Yolunda" diye çevrilebilecek; devrim süreçlerinin senfonik, görsel bir panoraması olan büyük destan şiiri yayınlandı.

Bütün büyük devrimci şairler gibi, Mayakovski de devrimin şairi olduğu kadar aşkın da şairidir.

36 yaşında, yaşamına kalbine sıktığı bir tabanca kurşunuyla son verdiği 1930 yılında yayınlanan "Olanca Sesimle" destan şiirinde ise, "şiirin çıkar gözetmeyen zaferi", "gelecek kuşakların mutluluğu" gibi temalar işlenmektedir...

***

Film senaryoları da yazan ve bazılarında oynayan Mayakovski, 1919'da yazdığı ve Meyerhold'da sahnelenen "Misteriya-Buf" (Gizem ve Şamata) oyununda devrim karşıtlarını komikleştirerek sahneye çıkarırken 1929'da ve 1930'da, her ikisi de yine Meyerhold'da sahnelenen "Tahta Kurusu" ve "Banyo" adlı oyunlarıyla, küçük burjuvalığa, işçi ve parti dalkavukluğuna eleştiri oklarını yöneltti. Yergi yeteneğini şiirlerinde de olanca keskinliğiyle bürokratik tembelliğe, çıkarcılığa, kırtasiyeciliğe karşı kullandı. Devrimin paraziti olarak gördüğü kurumlara ve uygulamalara karşı savaştı.

***

Daha Lenin Destanı'nda, resmi ve tapınıcı yaklaşıma karşı devrim önderinin insanca yalınlığını yansıtan Mayakovski'nin ürünlerindeki devrimci fakat eleştirel ton giderek güçlenirken devrimin büyük şairine karşı bürokratik çevrelerce de beslenip desteklenen, yalınkat, sekter ve düşmanca eleştirilerin dozu da giderek artmaktaydı. Sonraki yıllar şairin haklılığını göstermiş olsa da yaşadığı dönemde hem eski arkadaş çevrelerinden hem sekter partili çevrelerden yöneltilen düşmanca eleştiriler de onu bunaltmış, yalnızlaştırmıştı. ***Yaşamına kendi eliyle son verişinde, bu boğuntulu ortamın yanı sıra gönül ilişkilerindeki kırıklıkların da kuşkusuz etkisi olmalıdır...***

***

Bütün büyük devrimci şairler gibi, Mayakovski de devrimin şairi olduğu kadar aşkın da şairidir. Her iki alandaki şiirleriyle de, kendisinden sonra gelen Pablo Neruda, Nazım Hikmet, Louis Aragon, Paul Eluard, Jozsef Attila, Bertold Brecht, Yannis Ritsos gibi devrimin ve aşkın büyük şairlerinin tartışmasız öncüsü ve ustasıdır...

Şair İşçidir

Bağırırlar şaire:
"Bir de torna tezgâhı başında göreydik seni.
Şiir de ne?
Boş iş.
Çalışmak, harcınız değil demek ki..."
Doğrusu
bizler için de
en yüce değerdir çalışmak.
Ve kendimi
bir fabrikada saymaktayım ben de.
Ve eğer
bacam yoksa
işim daha da zor demektir bu.
Bilirim
hoşlanmazsınız boş laftan
kütük yontarsınız kan ter içinde.
Fakat
bizim işimiz farklı mı sanırsınız bundan:
Kütükten kafaları yontarız biz de.
Ve hiç kuşkusuz
saygıdeğer bir iştir balık avlamak
çekip çıkarmak ağı.
Ve doyum olmaz tadına
balıkla doluysa hele.
Fakat
daha da saygıdeğerdir şairin işi
balık değil, canlı insan yakalamadayız
çünkü.
Ve doğrusu
işlerin en zorlusu
yanıp kavrularak demir ocağının ağzında
su vermektir kızgın demire.
Fakat kim
aylak olduğumuzu söyleyerek
sitem edebilir bize;
Beyinleri perdahlıyorsak eğer
dilimizin eğesiyle..
Kim daha üstün, şair mi,
yoksa insanlara
Pratik yarar sağlayan teknisyen mi?
İkisi de.
Yürek bir motordur çünkü
ve ruh, onun çalıştırıcısı.

Eşitiz bizler
şairler ve teknisyenler.
Vücut ve ruh emekçileriyiz
aynı kavganın içinde
Ve ancak ortak emeğimizle
bezeriz evreni
marşlarımızı gümbürdeterek.
Haydi!
laf fırtınalarından
ayıralım kendimizi
bir dalgakıranla.
İş başına!
Canlı ve yepyeni bir çalışmadır bu.
Ve ağzıkalabalık söylevci takımı
değirmene yollansın dosdoğru!
Unculuğa!
Değirmen taşı döndürmeye laf suyuyla

Türkçesi: Ataol Behramoğlu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Başar Başaran

"yalancı" insan

Oysa o herkesten ve kendisinden bir tek şeyi gizler; hakikati. Ruhun sıkıntısından söz etmeyen bir hayatın takdimi aslında en büyük yalandır. Adam asıl konuşulacak olanı gizlemektedir.

Emre Barca'ya...

Kendimizle ancak sebepsiz bir sıkıntının kuytusunda karşılaşabiliriz. Burası acılarımızı dindirmeye çalışmaktan vazgeçtiğimiz, yalnız kalmak endişesinden kurtulduğumuz ve bir olanak olarak varoluşumuzun sınırına doğru yürümeye başladığımız yerdir. Nietzsche'nin bütün duyarlı ruhların ve düşünürlerin "mutlu bir yolculuğu" olarak tanımladığı bu yürüyüş, yabancılaşmaya direnen bir sahicilik arayışıdır. Burada insan hem kendisinden, hem de etrafından bir yalansızlık talep eder. Bu adeta onu derinlere indirecek bir oksijen tüpüdür.

Ne var ki, gündeliğin esaretindeki hayat, yani bu girdap, suni bir ruhsallığı varoluş biçimi olarak herkese dayatmaktadır. Düzenin buyruğuna itaat edilerek geçen günlerde dünyanın kibirli vaazına kafa sallamak, başkalarının 'normalliğine' tahammül etmek derinlik hayalleri kuran insan için giderek işkence haline gelir. Zira o tırnaklarını kendiliğine geçirerek içinden geçip gittiği o yekpare anın farkında yaşamak ister. Zamanın bedenine her değişinde irkilir. Bu belki bir sanat eserinin sarsıcılığıdır belki bir kavganın öfkesi belki de bir aşkın heyecanıdır. ***Derinlikli insan durmaksızın kendisi olmaya can atar. Oysa düzen buna müsaade etmeyişiyle vardır ve acımasızdır.*** Kendin olmaktan vazgeçmeyişinin cezasını sana sürgit ödetir. İçinde dünyaya parmaklıklar arasından bakan bir ruhla yaşamanın ağırlığından söz ediyorum. İnsanın kendisi olmaktan vazgeçmeden, taktığı maskelerini çıkarması imkansızdır. Fakat bunun için bitmeyen bir uyumsuzluğu, huzursuzluğu ve hatta münzevi bir yalnızlığı göze alması gerekir. Bu yüzden hayatın içinde pek çoğumuz buna direnemeyiz. Sıkıntıdan kaçtıkça kendimizden de kaçar, teslim olur, düşeriz. İnsanın sıradanlaşmak için ödediği bu korkunç bedel adeta ömrüne eştir.

İnsanın kendisi olmaktan vazgeçmeden, taktığı maskelerini çıkarması imkansızdır.

Böyle yaşanan bir yaşam yalandır ve yalanların en ağırı gerçeğin çıplağıyla sıvananıdır. Uruguaylı yazar Juan Carlos Onetti'nin sözleriyle ifade edersek; *"Denir ki, yalan söylemenin çeşitli türleri vardır; fakat bunlardan en iğrenç olanı, gerçeği, bütün gerçeği söylemek ve bunu yaparken olayların ruhunu gizlemektir. Zira olayların içi her zaman boştur; olaylar, içlerine doldurulan duyguların biçimini alan kaplardan başka bir şey değildirler."* Tıpkı Tanpınar'ın "arkasından tanrısı çekilmiş" dediği ruhları tarif etmektedir. Somuta indirmeye gayret edeyim. Doğru dürüst bir nedeni bile olmadan, anlamını yitirmiş hayatının ortasında bir adam düşünelim. Evliliğinden, işinden, yaşadığı şehirden, çocuklarından, arkadaşlarından sıkılmış olsun. İşte o her ne ise o olmak istememektedir. Kendisi henüz bu durumla yüzleşmiş değildir. ***Mutlu bir ailede şefkatli bir baba, iyi bir eş, başarılı bir işadamı, vefalı bir evlattır. Cemiyetin ona tevdi ettiği rolleri herkes tarafından makul görülecek bahaneler olmadan bırakmanın ihtimalinden bile ürkmektedir.*** Dolayısıyla içinde çıkan isyanı bastırmıştır. Hayatını sorgulamaktan ve üzerine düşünmekten kaçar. Kendisini kandırmayı sürgit denemektedir. Bu her zaman tek taraflı değil aynı zamanda dolaylı da bir kandırıştır. Bu yüzden hayatına onayı kendisinden önce dışarıdan talep etmektedir. Varoluş tarzına başkasının gözüyle bakmanın kurtarıcılığına sığınır. Baş edemediği düşünme melekesini devretmiştir. Tasdik için başkalarına yalvarır. Hayatı adeta bir görücüye çıkma halidir. Dolayısıyla en güzel giysilerini giyer, en özenli makyajını yapar. O kendisine bir hayat uydurmuş topluma takdim etmektedir. Bugünün instagram facebook gibi illetleriyle bunu o kadar uzun süre ve sıklıkla yapabilir ki bir süre sonra yarattığı yanılsama başkalarının bakışıyla gerçeğin yerini alır. Artık uydurduğu hayatı yaşamaya başlamıştır. Sartre'ın "Başkası cehennemdir" sözüne böylece varmış oluyoruz. ***Peki o sırada hakikat neredедir? O aslında hep bir yerlerde gizlenir. Aşk gibi, ölüm korkusu gibi hesapta olmayan bir sınır durumla karşılaşmadıkça belki de bir daha hiç ortaya çıkmayacaktır.*** Adam hayatı bir daha yaşamayacak, hep uyduracaktır. Mezarlıklar kendisiyle karşılaşmadan ölüp gidenlerle doludur. Bir gün gelip onun bu durumdan yorulduğunu ve vazgeçmeye karar verdiğini düşünelim. O vakit bir zamanlar gizlemek ve hatta öldürmek için çırpındığı hayatı aramaya başlayacaktır. Kendisinin peşine düşer. Bu dolaysız sahici bir onayın arayışıdır. Cesur bir istekle bir ormana girer. Aramaya ne kadar devam edebilir, bulabilir mi, bulsa da dönebilir mi? Bilinmez. Geç kalınmış bir arayışın kaderi kayboluştur. Sezai Karakoç söylese; "koştum koştum yetişemedim / sanki önümü kapatan bir sütundu zaman" diyecektir.

Onetti'nin sözleri adamın uydurarak yaşadığı hayatının her anında doğrulanır. Adam hep bir gerçeği takdim etmektedir. Ruhu üzerine düşünmediği olguların varlığıyla yetinmektedir. Kapları kendi vehmettiği duygularla doldurur. Hayatının gailesi, sorunları, umutları, hayalleri tamamen gerçektir. Bütün olaylar tam olarak anlattığı gibi cereyan etmektedir. Mutluluğunun göstergeleri, (terfiler, güzel bir ev, çocukların mezuniyeti, evlilik yıldönümleri vs.) tastamam yaşanmış olaylardır. Oysa o herkesten ve kendisinden bir tek şeyi gizler; hakikati. Ruhun sıkıntısından söz etmeyen bir hayatın takdimi aslında en büyük yalandır. Adam asıl konuşulacak olanı gizlemektedir. Bu gizleme hali onun için bir varoluş biçimi olur. Dolayısıyla hiç yalan söylemeden en büyük yalanı dillendirmektedir. Dahası bir yalanı hayat diye yaşamaktadır. Ona yalancı olduğundan dahi habersiz bir yalancı mı denir, korkak mı, yoksa sadece insan mı?

İllüstrasyon: Zeng Fanzhi

SENARİST KAFASI

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Zeynep Miraç

herkes onu sevdi, o kendini sevemedi

Bugünün hoyrat gündemini bırakıp bir zamanlar "Adile Teyze'nin kuzucukları" olduğumuzu düşünsek, biraz daha iyi insanlar olur muyuz acaba?

"aslında adile hanım, siz gittikten sonra hiç gülmedik
sevmedik adam gibi hiç, sevmedik
bir daha öyle yangın görmedik
bir gün dönersiniz diye bekledik"
Hüsnü Arkan/ "Adile Hanım" şarkısı

1930 yılının 17 Haziran'ında Kantocu Amelya Hanım ile Komik-i Şehir Naşit Bey'in ikinci çocukları doğdu. Adını Adile koydular. Ailenin hayatı sahnede geçiyordu, Adile ve abisi Selim kuliste büyüdüler. Naşit Bey öldüğünde Adile 13 yaşındaydı, okulu bırakmaya mecbur kaldı. Şehir Tiyatrosu'nun çocuk bölümüne girdi. Annesinden, babasından ve anneannesi Kantocu Küçük Virjin'den aldığı genleri, kaderini çizmişti.

Kahkahalar ve gözyaşları

18'ine girdiğinde dönemin komedyenleri Aziz Basmacı ve Vahi Öz ile bir topluluk kurdular, üç yıl sürdü. 1954 yılında artık Muammer Karaca Tiyatrosu'nun oyuncusuydu. Bu arada Seyfi Havaeri'nin yönettiği "Yara" filmiyle sinemaya da adım atmıştı. Naşit ailesinin yeteneğini, sevimliliğini almıştı ancak henüz bir kimliği yoktu oyunculukta. Bir topluluk denemesi daha oldu; kendisi gibi tiyatrocu olan eşi Ziya Keskiner ve abisi Selim Naşit Özcan ile... 27 Mayıs darbesi bütün tiyatrolar gibi onları da etkiledi, topluluk yürümedi. 1963'ten 1975'e kadar Gönül Ülkü-Gazanfer Özcan Tiyatrosu'nda rol aldı. Adı konmamış olsa da artık o da Komik-i Şehir Adile Naşit'ti seyredenlerin gözünde. ***Oysa hayatında bir trajedinin başkahramanıydı. Biricik oğlu Ahmet'in doğuştan kalbi delikti. Gitmedikleri doktor, aramadıkları çare kalmadı.*** Sonunda ancak ABD'de ameliyat olursa şifa bulacağı söylendi. 1960'ların Türkiye koşullarında iki tiyatrocunun çocuklarını ABD'ye gönderme ihtimali var mıydı sanki? Hemen bir kampanya başlatıldı. "Bu çocuk ölüme mahkûm, fakat kurtarmak elinizde", "Büyük Naşit'in küçük torunu ölmeyecek" başlıklarıyla duyurdu gazeteler. İstanbul'un tiyatroları bir araya gelip bir gecelik gelirlerini bağışladılar, geri kalan tutar da tiyatro severler tarafından denkleştirildi ve Ahmet Keskiner ABD'ye uçtu. Ne var ki ameliyat yetmedi onu kurtarmaya ve 1966'nın 16 Haziran günü, annesinin doğum gününden bir gül evvel hayatını kaybetti. Henüz 16'sındaydı. Adile Naşit haberi İzmir'de sahnedeyken aldı, oyunu bitirdi ve uçağa binip İstanbul'a döndü. ***Bir daha ne uçağa bindi ne de doğum gününü kutladı.*** 1980 yılında Ses Dergisi'ne verdiği söyleşide "Daha büyük bir acı yaşamadım" diye anlattı oğlunun kaybını. "Biz ana, baba, çocuk değildik. Üç tane dosttuk. Güzel bir arkadaştık. Ölümüne hazırlamıştık biraz kendimizi. Açık kalp ameliyatıydı geçirdiği. Ve yaşayamadı. Ondan sonraki beş sene benim için inanılmaz acılarla dolu. Elbette Ziya Bey için de. İşte sonra kuş, köpek, bebek böyle oyuncaklara tutkun olduk. Balıklar yaşadı, köpek kör oldu, çiçekler büyüdü. Böyle gidiyor yaşamın geri kalan kısmı."

Başrol olmayan yıldız

Kendini çalışmaya verdi. 1970'ler en verimli yıllarıydı. Arzu Film çatısı altında, Ertem Eğilmez'in çektiği filmler, bugüne kadar taşınan "Adile Naşit" sevgisinin kaynağı oldu. Unutulmaz Hafize Ana kompozisyonunu çizdiği "Hababam Sınıfı" serisi, yedi çocuklu aileyi şefkatle çekip çevirdiği "Bizim Aile", tavuk gıdaklaması gibi kahkahası kulaklarımızdan silinmeyen "Süt Kardeşler", Münir Özkul ile birbirlerine "Limonnn, sirkeee" diye bağırdıkları benzersiz "Neşeli Günler", Küçük Ev dizisini seyrederken göbeğini hoplata hoplata ağladığı "Gülen Gözler", meşhur hamam sahnesiyle "Tosun Paşa", "Hanzo", "Kibar Feyzo", "Davaro" ve niceleri... ***Hiç başrolde oynamadı ama herkesin yıldızı oydu.*** 1976 yapımı "İşte Hayat" filminde de başrolde olmasa da Altın Portakal En İyi Kadın Oyuncu ödülünü aldı. 1980'lerde "Namuslu", "Gırgıriye", "Şabaniye" gibi yapımların yanına "Kiralık Ev", "Hayroş", "Satmışım Anasını" eklemek zorunda kaldıysa bu onun kabahati değildi elbette. 1970'lerin sonu, 80'lerin başı Şan Tiyatrosu'ndaki müzikallerin altın dönemiydi. "Hisseli Harikalar Kumpanyası", "Şen Sazın Bülbülleri", "Bin Yıl Önce Bin Yıl Sonra"... Yetişkinler buradaki performanslarıyla, çocuklar ise TRT'de yayınlanan "Uykudan Önce" ile hayran oldular ona. "Kuzucuklarım" diye seslendiği çocuklar her akşam ekran karşısına geçiyor, kendi adlarını Adile Teyzelerinin ağzından duymayı bekliyorlardı.

"Balıklar yaşadı, köpek kör oldu, çiçekler büyüdü. Böyle gidiyor yaşamın geri kalan kısmı."

Kendini sevmedi

O "komik kadın"dı, herkesi güldüren, neşelendiren, herkese iyi gelen bir kadın... Bir tek kendisine derman olamıyordu. Kendinden memnun olmadan, huzur bulmadan, kendi deyişiyle 'kompleksleriyle' yaşadı hayatı. Biraz önce andığım Ses dergisi söyleşisinde ona "Çok güzel bir kadın olmak ister miydiniz?" sorusu yöneltilmişti. Soru kendi içinde ne çok yük taşıyordu. Güzelliğin kriterleri çizip Adile Naşit'i çoktan dışında bırakmıştı soruyu yönelten. Ne de olsa bu topraklarda ya güzeldiniz ya komik! Bütün içtenliğiyle "İsterdim" demişti Naşit, "Hiçbir zaman kendimden memnun olmamışımdır. Giydiklerimin bana yakışmadığını düşünürüm. Makyaj yaparım, örneğin bir filmin galasına gitmek için, 'Aman ne olmuşsun böyle' desinler, gözlerim dolar koşar banyoya yıkarım suratımı. Her zamankinden biraz daha şık giyinsem 'Aman ne güzel olmuşsunuz Adile Abla...' desinler mahvolurum. 'İşte bana acıyorlar, onun için iltifat ediyorlar' diye. Aşağılık kompleksi bunlar tabii ki..." Herkesin sevdiği kadın kendini sevmiyordu belli ki... Ruhunu kemiren bu huzursuzluk bedenini de yıprattı. Bağırsak kanseri olmuştu. Ameliyatlar, tedaviler... Yetmedi. 1987 yılının 11 Aralık'ında bir kuşak ilk kaybını onunla yaşadı. Şimdi 40'larının başında olan kime sorsanız haberi ilk duyduğu anı bugün gibi hatırlayacaktır. "Adile Teyze öldü" diyordu gazeteler; "Güle güle Adile Teyze..." Henüz 57 yaşındaydı.

Hüsnü Arkan haklı. O gittikten sonra onun kadar sevecek kimseyi bulamadık. Şöyle ağız dolusu gülmek için yine ona başvuruyoruz. Ve yine ancak onu görünce yumuşuyor, bir zamanlar çocuk olduğumuzu hatırlıyoruz. Bugünün hoyrat gündemini bırakıp bir zamanlar "Adile Teyze'nin kuzucukları" olduğumuzu düşünsek, biraz daha iyi insanlar olur muyuz acaba?

Akşamsefası
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

DOĞADAN SANATA SEN TASARLA

4. ZEKİ YURTBAY TASARIM ÖDÜLLERİ

BAŞVURULAR
21 KASIM'A KADAR
DEVAM EDİYOR

KAOS VE DÜZEN TEMALI
"SERAMİK KARO TASARIM YARIŞMASI"

SON TESLİM TARİHİ : 21 KASIM 2016
JÜRİ DEĞERLENDİRME TARİHİ : 2 ARALIK 2016
SONUÇLARIN İLANI : 6 ARALIK 2016

BİRİNCİLİK ÖDÜLÜ:
10.000 TL
Birinci olan tasarım üretilerek Unicera 2017 Seramik Banyo Mutfak Fuarı'ndaki Yurtbay Seramik Standı'nda sergilenecektir.

İKİNCİLİK ÖDÜLÜ:
7.500 TL

ÜÇÜNCÜLÜK ÖDÜLÜ:
5.000 TL

MANSİYON:
1.000 TL (3 adet eşdeğer)

JÜRİ ÜYELERİ:

ALİ BAKOVA
TASARIMCI / ALİ BAKOVA DESIGN

ATİLLA KUZU
İÇMİMAR, TASARIMCI / ZOOM-TPU KURUCU ORTAĞI

PROF. AYŞEGÜL İZER
MSGSÜ GSF GRAFİK TASARIM BÖLÜM BAŞKANI

PROF. SEVİM ÇİZER
OEÜ GSF SERAMİK VE CAM TASARIMI BÖLÜM BAŞKANI

ŞULE KOÇ
TASARIM DİREKTÖRÜ / ŞULE KOÇ DESIGN

Ayrıntılı bilgi ve yarışma şartnamesi için:
www.dogadansanatasentasarla.com

yurtbay.com.tr
/ yurtbayseramik

YURTBAY SERAMİK

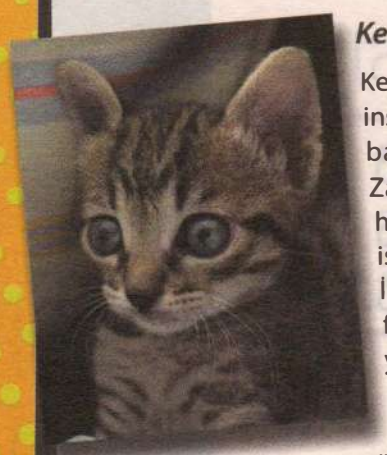
Akşamsefası
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kaan Sezyum

resimli hisler ansiklopedisi

Selamın hello! Başıma bir şeyler gelmez de sağlıklı, sağlıksız yaşamaya devam edersem, aynı şekilde sizler de -bu yazıyı okuyanlar, bu dergiyi alanlar- (istatistiki olarak biraz sıkıntılı ama) hayatta kalırsanız, bundan böyle sizlerle bu sayfalarda da birlikte olacağım.
Normalde günlük rutinim korkunç. Tam bir tembelim, özellikle de yaz aylarında. Yapılacak bir iş varsa yapmayıp "Ya onu da yarınki ben düşünsün" diyen bir insanım. Zaten işim gereği sürekli ülkenin gündemini takip etmekten, hangi yüzyılda yaşadığımı bile unutacak hale geldim. Cinler, şeytanlar, belalar, ölümler ve karşılıklı nefret içinde debelenip durmaktan bıktım.

Hazır bıkmışken kendi kendime hayatımın toplayabildiğim kısmını ansiklopedik bilgi olarak derleyeyim dedim. Ansiklopedik dediğime bakmayın, sizlerle paylaşacağım kavramlar ya da isimler sadece bende yarattıkları anılar ve duygular ve hatırladığım bilgiler üzerinden tasvir edilecek. Belki yazdıklarımla sizin yaşadıklarınız aynıdır, belki de hiç bilmediğiniz bir yerden sizi mutlu edecek, merak ettirecek bir şeyler yakalarım. Kim bilebilir? Ben bile bilmiyorum...
Neyse, ansiklopedimizin ilk başlığıyla başlayalım. Kendisi internetin %60'ını oluşturuyor.

Kedilik

Kediliğin kökenleri bu patili hayvanların insanlara inceden kendisini sevdirmesiyle başlamış. Ondan öncesi paso vahşilik. Zaten insanlara yanlamayan kediler hala aslan, kaplan, panter, çita gibi isimlerle anılıyor.
İlk olarak Mısırlılar zamanında (MÖ 4000 filan) bu hayvanların yemek yenen yerlere inceden yaklaşmasıyla kedilerin evcilleşme süreçleri başlıyor. Yani yazılı kayıtlar bunu gösteriyor, illaki daha önce de "Abi yemeğin çok güzelmiş" diye yanlayan kediler olmuştur...
Tabii mesele "yancılık" olunca, evrimleri de her nesil daha iyi yanlayacak, daha iyi kaynayacak bir halde ilerlemiş. Her geçen nesil daha sevimli, daha alımlı olmuşlar. Günümüzde bile sokakta çirkin kedi yavrularından daha çok sevimli yavrular ev bulabiliyor. Avrupa'dan farkımız ve güzel tarafımız ise bizde sokak kedisi kavramının hala devam edebilmesi. ***Nedense ülkeler refaha eriştikçe, zenginleştikçe sokak hayvanlarını da şehirlerinde başıboş görmek istemiyor.***
Benim ise kedilikle birebir tanışmam (yani birlikte yaşamam) yaklaşık 16 yıl öncesine, Tortor'la tanışmama kadar uzanıyor. Tortor kendi halinde korkak bir tekirdi. Bu sene, yakın arkadaşı(mız) Rüya'yla birlikte 3 ay arayla aramızdan ayrıldılar. Kedilerle normalin üzerinde evde zaman geçirenler bilir. Mekanın sahibi onlardır. Evde herkesten çok zaman geçirdiklerinden mi, yoksa ilkel bir içgüdü müdür bilemiyorum ama böyle. Hatta evde de Rüya'nın ve Tortor'un mekanları ayrıydı. Sonuçta milyon tane kedi var, hepsinin tüylü tüylü huyu var.

Bu iki mega kediden sonra başımıza yeni bir bela geldi: Nohut... 3 gün boyunca yandaki apartman boşluğundan yükselen aralıksız ağlamaların ardından 4. gün eşim Deniz'in komutasında giriştiğimiz kurtarma operasyonu sonucunda tanıştık kendisiyle. Şu anda kendisi ayaklarımı yemekle meşgul. 1 Temmuz doğumlu vasıfsız bir tekir ihalesi üzerimize kalmış durumda. ***Bebek kedimizle darbe gecesini birlikte geçirdik. Uçaklardan çıkan "Bodovvv" seslerine zerre ilgi göstermedi.*** Bir şekilde bebekliğin de verdiği tuhaf bir cesareti ve limitsiz uçma enerjisi var. Kendisinden nasıl kurtulacağımızı bilemiyoruz.
Siz siz olun, kedi medi işine gençken girin. Sonrasında işinizle gücünüzle uğraşın. Ağğhh atlama kızım! (Çok da sevimli kızamıyorsunuz bu yavşak nano kaplana.)

Davul

Davulculara genelde müzisyen muamelesi yapılmaz, müzisyen gözüyle bakılmaz. En eski içgüdülerden birinin modernleştirilmiş izinden giden davulcular da genelde enstrümanlarını çok çalışmaz, sadece çalmayı severler. Benim davulla tanışmam Orta 1'deyken Cengiz Baysal'ın çaldığı davulların sesini okulun bahçesindeyken duymamla oldu sanırım. Ses tiyatro salonundan geliyordu. Salonun demir kapısına oturup Cengiz çalmaktan bayana kadar beklemiştim... Sonrasında ise müdür yardımcısının odasından tiyatro salonunun anahtarını çalışım, anahtarcıda kopyalayışım ve okul saatleri dışında tüm zamanımı tiyatro odasındaki Beyaz Kardeşler markalı o garip alete sopalarla vurmakla geçirdim. Uzun süre ders almadan kendi imkanlarımla bir şeyler çalmaya çalıştım. İlk davulumu o zamana kadar biriktirdiğim tüm paramın üzerine babamın da büyük bir babalık yapması sayesinde 1991'de almıştım.
Anneler, babalar, eğer çocuğunuz müzikle ilgilenmek istiyorsa yardımcı olun. Ama davul almayın, nefesli alet de almayın, piyano alın. Davul çok ses yapıyor, babamlar bunu anladığında çok geçti. Zaten bazı enstrümanlar ne yazık ki evde beslenemiyor. Vahşi enstrümanlar!
Yıllar sonra ayı gibi çalışıp biriktirdiğim paraları kovayla döküp ilk elektronik davulumu aldığımda da yaşadığım "evde davul çalabilme" hissi bana hep havuzlu ev hissi verdi. Eğer zengin değilseniz yüzmek için de evden çıkmanız gerekiyor. Önümüzdeki sayıda zaten bu konulardan bahsedeceğim.

* Bu seferlik başlıklar çok uzun oldu. Önümüzdeki sayılardan itibaren daha çok madde, daha kısa açıklamalarla sizleri darlarım artık.

Sevin, sevilin, sevinin.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hayko Bağdat

pala orhan, küratör aslı, patrik bartholomeos ve fenerbahçe. ha bir de aek...

Fener'deki Rum Patrikhanesi önüne yaklaşan koca otobüs, kendisi için önceden ayarlanmış alana ustaca park ediyordu. Semt sakinleri için oldukça alışıldık bir görüntüydü bu. Neticede o binada yaşayan yaşlı, sakallı din adamına dünya üzerinde 400 milyon civarı Ortodoks bağlılık yemini etmişti.

Memlekete gelen yabancı devlet adamlarının, hatta Amerikan Başkanı'nın bizim Cumhurbaşkanı'ndan bile önce Fener'deki bu binaya gelip Ekümenik Patrik Hazretleri'ni ziyaret etmesi başka nasıl açıklanabilirdi ki? Patrik hazretlerinin mühim adam olduğuna 400 milyon Ortodoks'tan daha fazla emin olan bir topluluk varsa o da Fener semtinin sakinleriydi.

Patrikhane binasının karşı çaprazındaki 14 metrekare bakkal dükkanının emektar sahibi Pala Orhan, sosyetenin yeni gözdesi haline gelmiş semte yeni taşınan, entel furyasından kürator Aslı Hanım'a az önce sattığı beyaz peynir, kepekli ekmek ve süper ince sigara paketini beyaz naylon poşete koyarken bastıramadığı heyecanıyla "Bizim çocuklar geldi bu sefer otobüsle, bizim çocuklar geldi beee" diye mırıldanmıştı.

Küratör Aslı Hanım merakla arkasına döndü ve otobüsten inenleri izlemeye koyuldu.

29 eşofmanlı erkek inmişti otobüsten. Üstelik hiç de teamüllere uygun olmadığı halde Patrik Hazretleri bu eşofmanlı gençleri karşılamaya kapıya kadar gelmişti.

"Bizim patrik kral adam," dedi Pala Orhan. "Amarikan Reisi gelse çıkmaz kapıya ama bizim çocuklar mevzu oldu mu kapıda basar bağrına koçlarımı..."

Küratör Aslı Hanım bu kez ilgiyle otobüsün üstündeki koca harflerle yazılmış yazıyı okumaya çalıştı:

"AEK" yazıyordu.

"AEK? Ne demek bu?"

"Hanım Abla, AEK ne bilmem ben. Bizim Beyoğluspor işte bu. Lefterli, Yorgo Kasapoğlulu, Kadri Aytaçlı efsane Beyoğluspor bu!"

Öyleydi gerçekten. Mübadele denilen vahşi uygulamanın etkileriyle ata toprağını terk eden Peralı Rumlar'ın Yunanistan'da binbir emekle yeniden kurdukları takımın yeni adıydı AEK... Fakat sanılanın aksine ne AEK'yı ne de Anadolu topraklarından gelen koca bir Rum halkını pek de coşkuyla karşılamamıştı Yunanlı.

"Türk Tohmu" demişlerdi insanlara. İşlerini ve aşlarını paylaşmak istememişlerdi. Neticede mültecilik mültecilikti işte. Pek de sevimli bir hayat vadetmiyordu insanlığa.

AEK, kurulduktan kısa süre sonra göç edenlerin, fakirlerin, mazlumların sesi olmaya başladı. Attığı her golle milliyetçiliğe, zenginliğe, ayrımcılığa galip geliyordu sanki ezilenler.

Rakip takımların fanatik Yunan taraftarları "Turkosporo" diye tezahürat yapıyor, maç çıkışlarında AEK sempatizanlarını köşelerde sıkıştırıp dövmek için pusuya yatıyorlardı.

AEK, bu herifleri kızdıracak en iyi yöntemi bulmakta gecikmemişti. Hem kendi sahalarında, hem de deplasmanlarda dev bir Türk bayrağı açmaya ve "Türküz ulan zorunuza mı gitti" diye bağırmaya başlamışlardı. Hatta Yunan milli takımı Türkiye'yle maç yaptığında gıcıklığına Türkiye'yi tutacaklar, fanatik milliyetçi Yunanlıları öfkeden kudurtacaklardı.

Ezilenlerin, dışlanmışların, emekçilerin ve mübadillerin öfkesi anavatana duyulan özlemle birleşince dünyanın en garip tribün görüntüleri yazılacaktı tarih denilen kitabın sayfalarına.

Büyük Marmara depreminde tüm takım hemen olay yerine koşacak, geliri depremzedelere verilmek üzere dostluk maçları yapacak, hatta topçusundan malzemecisine enkazların arasına dalarak insan canı kurtarmak için çalışmalara katılacaktı.

Pala Orhan, dükkanın kapısını açık bıraktığı halde patrikhanenin bahçesine vardı telaşla. Otobüsten inen gençlerin tokalaştığı Patrikhane kıdemlilerinin yanlarında saf tuttu. Her tokalaştığı AEKlıya bir de canı gönülden sarılıp alınlarına kocaman bir öpücük kondurdu.

"Lefter öldü be çocuklar. Koca Lefter'i daha yeni verdik toprağa. Hepiniz birer Leftersiniz ama unutmayın. Hepiniz birer Kadri Aytaç'sınız."

Pala Orhan daha fazla tutamadı kendini. İki damla gözyaşı yanağından süzülüp Fener Rum Patrikhanesi'nin çakıl taşlı bahçesine kavuştu.

AEK heyeti önce o görkemli Patrikhane binasını gezdi. Kıdemlilerle sohbetler edildi. Sonra kiliseye geçildi. Herkes eline bir mum alıp geniş bakır mum havuzunun içindeki ince kuma gömdü dileğini.

Hatta kısa bir ayin de yapıldı.

Sonra Patrik Bartholomeos imamesinde haç olan mavi taşlı otuzüçlük birer tespih hediye etti gençlere.

Tekrar otobüslere binmek için hareketlenmeden önce toplu bir hatıra fotoğrafı çektirildi. Pala Orhan da vardı fotoğrafta hem de.

Ertesi sabah küratör Aslı Hanım, süper ince sigarasını almak için 14 metrekarelik bakkal dükkanına girdiğinde Pala Orhan daha günaydın demeden makineli tüfek gibi konuşmaya başladı:

"Yoo, yoo hep diyorum ben. Kral adam bizim bu patrik. Sözünün eri adam. Takım gelmiş Fenerbahçe'yle maç yapacak, bizimkinden dua istiyor. Patriğin yaptığına bak sen. Şimdi bunu anlatsan inanmazlar, yazsan tınlamazlar be. Yoo, yoo hep diyorum ben. Kral adam bizim patrik."

Küratör Aslı Hanım durumu tam anlamamıştı. Acaba Pala Orhan fotoğrafa alındı diye mi bu kadar methiyeler düzüyor diye düşündü.

O kadar da basit değildi mevzu.

Bir görgü şahidinden dinledim işin aslını.

AEK başkanı, grup patrikhaneden ayrılmadan Bartholomeos'tan maç için hayır duası istemiş diyorlar. Muvaffak olmak için, galip gelmek için...

Hiçbir ruhban bu talebe "Yok" diyemezmiş elbette.

Fenerbahçeli olanlar hariçmiş ama.

"Kusura bakmayın be başkan" demiş Patrik. "Çocukluğumdan beri Fenerliyim ben. Maçta onları tutuyorum..."

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Rıdvan Akar

salağım salaksın salak...

Ama siz de bu "Kolektif salakmışız biz" halinden sıkılmadınız mı? Geriye dönük yapılan yorumlarda "Vay anasını neler de yapmışlar" samimiyetsizliğinden mideniz bulanmadı mı?

O meşum günden bu yana günlerimiz böyle geçiyor. Sürekli bir hayret etme, "Yaa demek öyleymiş" hali, hadi "sokaktaki adam" deyince makul olabilir de devlet adamları söyleyince bırakın inandırıcı olmayı, "Bizi bu saflar mı yönetiyor?" duygusunu güçlendiriyor.

Ülke adım adım 15 Temmuz'a hazırlanıyordu. 1979'da piyasaya çıkan dergilerinin ismi Sızıntı'ydı. Öyle bir dönemdi ki ülkede devrimci, ülkücü, İslamcı yayınlar alabildiğine özgürdü. İsteyen istediği adı kendine seçer, devlet de adından ötürü yayın organlarına dava açamazdı. Bu dergi kendisine "Sızıntı" adını seçmişti. Kim nereye sızacaktı?

"Sızmanın" muhteviyatı Gülen'in Amerika'ya kaçmasına/gitmesine yol açacak olan 1999 yılında ATV'de yayınlanan konuşmasıyla ortaya çıkmıştı. Şöyle diyordu:

"Arkadaşlarınızın mevcudiyeti, İslam'ın geleceği adına bu işin garantisidir yani. Bu açıdan Adliye'de, Mülkiye'de veya başka bir hayati müessese de (TSK'yı kastediyor) bizim arkadaşlarımızın mevcudiyeti, öyle ferdi mecburiyetler şeklinde ele alınıp öyle değerlendirilmemelidir. Yani bunlar gelecek adına bizim o ünitelerde garantimizdir. İstikbale yürümek için sistemin püf noktalarını keşfedin. Hâlâ bu sistem devam ediyor. Bu sistem içinde arkadaşlarımız istikbale yürüyeceklerdir. Öyleyse o sistemin püf noktalarını bilmeleri lazım, keşfetmeleri lazım. Aşmaları lazım. Bu da meselenin diğer bir yanıdır.

Kuvvet dengesi olmadığı bir yerde kuvvete başvurmayacaksınız. Teknik-taktik yerinde sizin kalbiniz önemli. Dıştan bizi bazıları korkaklıkla itham edecekler. Fırsat bulup, hep yolunuza devam ediyorsanız, yine orada o esnekliği gösterecek, o eksantriği kullanacak, geriye çekiliyor gibi yapacak, fakat adımlarınızı daha açıp ileriye gideceksiniz.

İster mülkiyede çalışan arkadaşlarımız olsun, ister adliyede çalışan arkadaşlarımız olsun herkes için söz konusudur bu. Sivrilmeden, mevcudiyetinizi hissettirmeden çok ilerilere gitme. Mutlaka riayet edilmesi lazım. Müslümanların belli bir noktaya ve kıvama gelecekleri ana kadar bu şekilde hizmete devam etmeleri şarttır. Zayiata meydan verilmemeli."

Bu kaseti yayınlayanlar yıllarca tutuklanma tehdidi ve riskiyle yaşadılar. Oysa söylenen basitti. "Sızın ve güçleninceye kadar bekleyin." Gülen bu konuşmasının sonunda, lisan-ı münasiple konuştuğunu, kalabalığın onun demek istediğini anladığını, "sözde mahremce" anlattığını söylüyordu. Vaaz sonunda ise dinleyicilerine, salonu terk ederken yapılan bu konuşmayı unutmalarını vaz ediyordu. Son cümlesi: "Sırrın senin esirindir, söylersen esiri olursun" idi.

Devletin güvenlik teşkilatları, MİT, Genelkurmay, Polis İstihbarat bu "tehlike"yle ilgili raporlar hazırlamış, kale alınmamıştı. Sonra "sızıntı" devam ettikçe, raporların sayısı azalmaya ya da hasıraltı edilmeye başlandığında, artık geriye "alnı secde gören" insanlar topluluğu kalmıştı.

Bu dergi elinize ulaştığında, neredeyse 1 buçuk aydır bu cemaatin anatomisini izlediğinizi/dinlediğinizi/okuduğunuzu ve yaşadığınızı bildiğim için sizi daha fazla bıktırmayacağım.

Ama siz de bu "Kolektif salakmışız biz" halinden sıkılmadınız mı? Geriye dönük yapılan yorumlarda "Vay anasını neler de yapmışlar" samimiyetsizliğinden mideniz bulanmadı mı? Örnek olsun; Türk Silahlı Kuvvetleri'ne subay yetiştirecek olan askeri okullar kapatıldığında Milli Savunma Bakanı Fikri Işık, askeri okullarda okuyan öğrencilerin yüzde 95'nin FETÖ'cü olduğunu söyledi. Abartı mı? Rakamlar olmadığını ortaya koyuyordu. Zira bakana göre 14 yıl boyunca, bu okulların sınavları çalınmış ve cemaate verilmişti. 14 yıl!

Peki rakamlar ne söylüyordu? 2000 yılında bu sınavlara giren sadece 30 öğrenci matematik sorularının tamamına doğru cevap verirken, 2010 yılında 3000 öğrenciden 1214'ü, 2011'de 642'si ve 2012'de 717'si matematik sorularının tamamına doğru yanıt vermiş. Hiç kimse de "Bu sınavlara giren her üç öğrenciden biri nasıl bu kadar zeki olabiliyor?" diye merak etmemiş. Devam edelim. 17-25 Aralık Rüşvet Soruşturması başladıktan sonra, yani AKP ile FETÖ arasındaki köprüler atıldıktan itibaren bu askeri okullarda aynı matematik sorularına tam olarak doğru cevap veren öğrenci sayısı 2014'te 2, 2016'da 4 ve 2015'de ise yazıyla hiçbir öğrenci doğru yanıt verememiş. Ülkenin en kritik kurumundaki bu örnekten daha iyi bir aymazlık/cürüm göstergesi olabilir mi?

Şimdi Basra harap olduktan sonra raporlar ortaya çıktı. Giderek güçlenen bir koro "Salakmışız, nasıl da kandırılmışız, nasıl da anlamamışız, aldanmışız" diye günah çıkarıyor. Neden? Çünkü geçmişte ideolojik aygıt, işbirlikçi, nüfuz casusluğu, tetikçilik vb. icra ediyorlardı. Günümüzün popüler siyasi, gazeteci, işadamı, akademisyen vb. isimleri, kanaat önderleri şimdi bu koroda en çok bağırırlarsa "Geçmişin üzerine bir sünger çekeceklerini" sanıyor/düşünüyorlar. Dönüp mesleki, ahlaki sicil GBT'si yapmaya bile artık gerek yok. Çünkü "salaklık" karinesi gerek yeter şarta dönüştü.

Ya mesleki ve ahlaki duruşlarını istikrarla koruyanlar? Onlar şimdi cadı avında av olmamak için haysiyet cellatlarının saldırılarını göğüslüyor. Zira o koronun "kullanışlı aptalları" en iyi savunma saldırıdır dürtüsü ile "ötekileri"/aldanmayanları yani salak olmayanları hedef gösteriyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

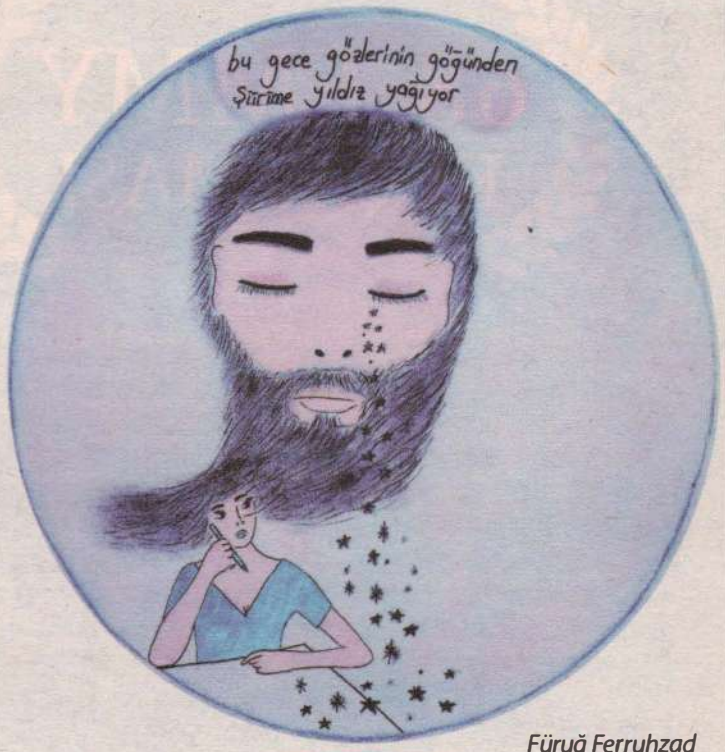
Çelil Nalçakan

daha derin çizikler

yazının başlığını yazalı birtakım biralar ve bazı sigaralar oldu.
başlık ve ben sabaha yürüyoruz...
ağır aksak...
Misal Hakan Altun, Örneğin Selçuk Basa
Mesela Can Göksun,
Bir ihtimal; senin en sevdiğin şiirin sonu.
İkimizin bildiği bir sır sustum ben.
Yüzüne bakarak hiç söyleyemedim ama,
Seninki düpedüz vurgun sayılamıyordu.

Yüzüne bakmaya kıyamadığın biri oldu mu hiç senin de?
Peki onun da utancından kimsenin yüzüne bakamadığı oldu mu?
Sen de aldatıldın mı?
Benim gibi...
Bile bile...
Kristal sürahilerde mi sunuldu sana da zehirli su?
Bilmiyor muydun zehirli olduğunu?
Yoksa seninki de benimki gibi -zehirleneceğini bilsen de- dayanamadığın bir susuzluk muydu?
İnsanın övünerek anlattığı tek salaklığıdır aşklanma hali...
Ve sırf bu yüzden,
Seni mezara yatırırken gülümseyerek ve usulca, eline küreği alıp, üstüne toprak atmaya başladığında "Senin için ölürüm" derse,
Aptal bir sırıtma yerleşir yüzüne...
Çünkü o an bile, inanırsın onun ağzından çıkan her şeye...
O halde bile, elini uzatmanın nedeni, yattığın mezardan kurtulmak değil,
Onun elini tutma isteğidir.
Aşk, bir yangın yeridir.
Ve bu yangına ait olmak için, el ele TUTUŞMAK gerekir.
Biliyor musun?
Aşka düşenlerin her biri,
Aynı takımı tutan taraftarlar gibi,
Yüz metreden tanırlar birbirlerini...
Çünkü, bir atkı gibi gururla taşınır bir zaman sonra.
Şişmiş göz altları, bedene bulaşan toprak ve muhtelif yanık izleri...
Yolda yürürken hiç tanımadığın birine gülümseme hissinin nedenidir bu.
Aynı acıyı yaşayan iki yabancıdan daha yakın kim olabilir ki?
Ne diyorduk?
Yüzüne bakmaya kıyamadığın biri, yüzüne bakmaya utandı mı senin?
Olmadı değil mi?
Sahi,
Neden en son gözlerimi bıraktın bana?
Beni nasıl gömdüğünü göreyim diye mi?

Çiğdem Canım Yayan

Füruğ Ferruhzad

Didem Madak

Antoine de Saint-Exupery

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onur Koray Gülşen

68. EMMY KUŞATMASI

"Televizyon dünyasının Oscar'ı" olarak bilinen Emmy ödüllerine aday yapımlar ve isimler açıklandı. Başta Amerika olmak üzere tüm dünyada merakla beklenen ödül töreni 18 Eylül'de gerçekleştirilecek. Emmy'ye 23 dalda adaylığıyla, geçen yıl olduğu gibi bu yıl da Game Of Thrones damgasını vurdu. Geçtiğimiz Emmy'de aday gösterildiği 24 ödülden 12'sini toplayan GOT, bu yıl da en iddialı yapımlar arasında. Geçen yıl törene 9 adaylıkla katılan ve "en iyi komedi dizisi" ödülüne layık görülen Veep ise bu yıl 17 dalda aday gösteriliyor. 68. Emmy Ödülleri'nde GOT'la birlikte adından en çok söz ettirecek dizi olarak gözüküyor.

GOT ve Veep'le birlikte bir diğer iddialı yapım ise Kevin Spacey'li House of Cards. 13 adaylıkla en çok adaylığı bulunan 3. dizi ve aynı zamanda "en iyi drama dizisi" dalında güçlü yapımlardan. House of Cards'ı 10 adaylıkla Downton Abbey ve 7 adaylıkla Better Call Saul takip ediyor. Saul Goodman'ın spin-off hikâyesi Better Call Saul'un başarısı otoriteler tarafından karşılıksız bırakılmadı. Geçen senenin ana kategori adayları arasında yer alan Orange Is the New Black 68. Emmy Ödülleri'nde yalnızca 1 dalda aday gösterilirken, uzun süredir eleştirmenlerin beğenisini kazanan The Americans "en iyi drama dizisi" adayları arasında kendine yer buldu.

"En iyi komedi dizisi" dalında "birinciliği" 17 aday çıkarma başarısını gösteren Veep göğüsledi. Silicon Valley ise geçen yıla göre aday sayısını arttırarak 11'e yükseltti. 67. Emmy ödüllerinin komedi dalında en çok aday gösterilen dizisi olan Transparent, bu yıl 10 adaylıkta kalarak liderlik koltuğunu kaybetti. Asıl şok ise Modern Family'ye geldi. Uzun yıllardır kendi alanında sayısız kez rekor kıran dizi, bu yıl yalnızca 4 dalda aday gösterildi. Bu durum otoriteler tarafından dizinin artık yavaş yavaş sonunun geldiği şeklinde yorumlandı.

En İyi Drama Dizisi: Game Of Thrones
Geçen yıldan sonra bu yıl da en çok aday gösterilen yapını olmayı başardı. Şu an başta Amerika olmak üzere tüm dünyanın en çok konuşulan dizisi. Her açıdan ödülü hak ettiklerine şüphe yok. Adaylar arasından GOT'u zorlayacaklar ise House of Cards ve Mr. Robot.

En İyi Drama Dizisi Erkek Oyuncu: Rami Malek (Mr. Robot)
Kevin Spacey'nin usta oyunculuğu tartışılmaz bir gerçek. Ancak drama kategorisine Mr. Robot'taki performansıyla damga vuran ismin Rami Malek olduğunu görmezden gelemeyiz. İki başarılı isim arasında gelgit yaşasam da Malek ödüle daha yakın.

En İyi Drama Dizisi Kadın Oyuncu: Viola Davis (How To Get Away With Murder)
How To Get Away With Murder'daki rolüyle Viola Davis, House of Cards'daki rolüyle Robin Wright, The Good Wife'daki rolüyle Julianna Margulies ödüle en yakın üç isim. Jürinin çok zorlanacağını düşündüğüm bu ödül bu yıl da burun farkıyla Viola Davis'e gider.

En İyi Drama Dizisi Yardımcı Erkek Oyuncu: Jonathan Banks (Better Call Saul)
Yardımcı erkek dalına damga vuran yapım da Game of Thrones oldu. Kâğıt üstünde Tyrion Lannister rolüyle Peter Dinklage ile Jon Snow rolüyle de Kit Harington bu kategorideki en iddialı isimler. İki başarılı oyuncu da favoriler arasında yer alsa da gönlümden geçen Mike Ehrmantraut karakteriyle 69'luk Jonathan Banks.

En İyi Drama Dizisi Yardımcı Kadın Oyuncu: Lena Headey (Game of Thrones)
Game Of Thrones'un ağırlığını koyduğu bir başka kategori... Hem de Maisie Williams'ın sürpriz adaylığıyla birlikte. Kadın karakterlerin dizginleri ele aldığı bir sezon geçiren GOT, bunun karşılığını Emmy'de almış gözüküyor. Lena Headey geçen yıl Uzo Adubo'ya kaptırdığı ödülü bu yıl ıskalamaz.

En İyi Komedi Dizisi: Veep
Master of None ile Unbreakable Kimmy Schmidt'in güçlü adaylar arasında yer almasına rağmen, akademinin ödül konusunda bu yıl da Veep'i tercih edecek gibi görünüyor.

En İyi Komedi Dizisi Erkek Oyuncu: William H. Macy (Shameless)
Kategorinin en güçlü adayları geçen yılki ödülün sahibi Jeffrey Tambor ile Shameless'ın Frank Gallagher'ı William H. Macy. İkili arasında şanslı gördüğüm isim ise yıllardır çılgın baba karakteriyle gönülleri fetheden William H. Macy.

En İyi Komedi Dizisi Kadın Oyuncu: Julia Louis-Dreyfus (Veep)
Seinfeld'deki efsane rolüyle adından yıllarca söz ettiren Julia Louis-Dreyfus, Veep'de oynadığı rolle bu kategorinin en favori ismi. Kadın komedyenler arasında son yıllarda dikkat çeken isim Amy Schumer, ödüle yakın bir diğer isim.

En İyi Komedi Dizisi Yardımcı Erkek Oyuncu: Tony Hale (Veep)
Geçtiğimiz yıl da bu ödülü hakkıyla alan Veep'in Gary Walsh'u Tony Hale hâlihazırda bu kategorinin en güçlü adayı. Akademi bu yıl yeni bir isme ödül gitsin diye düşünürse Hale'e alternatif adayım Ty Burrell.

En İyi Komedi Dizisi Yardımcı Kadın Oyuncu: Anna Chlumsky (Veep)
Transparent'ın iki aday birden çıkardığı kategori. Adaylardan öne çıkan iki isim var: 3 senedir ödülü zorlayan Anna Chlumsky ile geçen yılın kazananı Allison Janney.

68. Emmy Ödül törenlerinde ödül almasını beklediğiniz adayları yazıp, #emmykafası etiketiyle paylaşın, yayınlayalım!

En İyi Drama Dizisi:
En İyi Drama Dizisi Kadın Oyuncu:
En İyi Komedi Dizisi:
En İyi Komedi Dizisi Erkek Oyuncu:
En İyi Komedi Dizisi Kadın Oyuncu:
En İyi Komedi Dizisi Yardımcı Kadın Oyuncu:
En İyi Drama Dizisi Erkek Oyuncu:
En İyi Drama Dizisi Yardımcı Erkek Oyuncu:
En İyi Drama Dizisi Yardımcı Kadın Oyuncu:
En İyi Komedi Dizisi Kadın Oyuncu:
En İyi Komedi Dizisi Yardımcı Erkek Oyuncu:

ÖDÜL KAFASI

Aksamsefasi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ÖDÜLLÜK DİZİLER DE 68. EMMY ÖDÜL TÖRENİ DE DIGITURK'TE!

Dünyanın en iyi dizileri 19 Eylül'de Digiturk ekranlarında belli oluyor.
Emmy ödül töreniyle ilgili tüm detayları digiturk.com.tr/emmy adresinden takip edebilirsiniz.

Mr. Robot - © 2016 Universal Network Television LLC. ALL RIGHTS RESERVED. Game of Thrones - © 2016 Home Box Office, Inc. All Rights Reserved.
House of Cards - © 2016 MRC II Distribution Company LP All Rights Reserved.

Reklam rezervasyonlarınız için
Digiturk Medya Pazarlama Departmanı ile
iletişim kurabilirsiniz: (0212) 326 07 26

dizimax | Digiturk Hayallerine dokun

Arşiv Serisi
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"İnsanlar kendilerine gülmeyi benimle öğrendi"

Fotoğraflar: Mehmet Turgut

Ayça Derin Karabulut

◊ Sağlığınız nasıl, iyi misiniz? Uzun zamandır sizi göremiyoruz.
Sağlığım yaşıma göre iyi. Şu aralar biraz baş dönmem var. Bir sabah kalktım merdivenlere tutunarak tuvalete gittim. Eyvah dedim, ne halt ederim. Vertigoymuş. Şimdi hafif kaldı, tam geçmedi. Sonra dedim ki kendime "Bu kadar da egoist olma. Yaşın 84, bir yerin ağrıyacak, bir yerin dönecek. Bir yaştan sonra bunlara eyvallah demek lazım, çiçek açıp, filiz verecek halin yok."

◊ Neler yapıyorsunuz, günlük rutininiz nasıl?
Memurken saat 8'i 18 geçe karşıya geçen vapur vardı. Ona binmeliydim ki 9'da beni işe yetiştirsin. İşte ben o vapura hiç yetişemedim. 8.18'de ben hala yatağın içindeyim, 5 dakika daha uyuyayım derdindeyim. Ama o gençkenmiş. Şimdi 8'de çoktan kalkmış oluyorum. Kimse de uyandırmıyor beni. E uykusu da azalıyor insanın... Hayat da çok daha tatlı halde devam etmiyor. Yaşlılar "Gençliğin kıymetini bil" derler ama gençken de param yoktu. Çalışıyordum, çalıştığım halde param yetmiyordu. Şimdi bu yüzden kimseye "Gençliğinin kıymetini bil" diyemiyorum. Bilemiyorlar ki. Dememek lazım. Dediğin zaman karşındaki genç üzülüyor, bozuluyor, "Nasıl bileyim ki?" diyor. "Ayakkabı alsam, gömlek alamıyorum."

> *Yaşlılar "Gençliğin kıymetini bil" derler ama gençken de param yoktu. Şimdi bu yüzden kimseye "Gençliğinin kıymetini bil" diyemiyorum.*

◊ Nasıl bir çocukluk yaşadınız?
Çok güzeldi çocukluğum. Küçük kardeşim doğana kadar hep şımartıldım. Ama ondan sonra işler değişti. Evin küçüğü o oldu artık. Zaten o doğunca beni hemen yatılı okula yolladılar.

◊ Siz annenize mi benzersiniz babanıza mı?
Karakter olarak ikisine de benzemem. Ama aynada şimdiki halime bakınca babamı görüyorum. Yaşlandıkça babama benziyorum.

◊ Aileniz Huysuz Virjin olduğunuzu görmemiş. Görseler mutlu olurlar mıydı?
Bilmiyorum. Ama ramazan eğlencelerinde de kanto falan yapardım. Sunucu olurdum, meddah olurdum, ortaoyununa çıkardım, her şeyde vardım. Bu yüzden babam "Her şeyi beceriyor" dermiş. "Yalnız kadın kılığında kanto yapmayı değil" ki babam çok mutaassıp bir adamdı, ona kendimi kabul ettirdim. Ona ettirebildiysem halk da zaten ederdi. Nitekim etti de. Aileler çocuklarının hayatına bir yaşa kadar müdahale edebilir. 18-20 yaşına geldikten sonra vurur tekmeyi kapıya çıkar gider. Nitekim gençken ben de öyle yaptım.

◊ Nasıl çıktı Huysuz Virjin?
Benim İETT'de bir arkadaşım vardı. O kanto yapardı. Belca Yazıcı'nın ekibine gitmiş, ona söylemiş "Böyle bir arkadaş var" diye... "Gelsin" demişler. Geldim, girdim, çalıştım. Orada Reneta adında bir kadın vardı, kafası çok işleyen bir kadındı. Beni görmüş, devamlı kalsın burada demiş. Kaldım. Tek başıma çalışmaya başladım. Her gece gelen gençlerle birbirimize laf atmaya başladık. Sürekli atışıyoruz sahneden. Derken böyle bir diyalogun şart olduğunu düşündüm. Ve onun üzerinde çalışmaya başladım. Hem şarkı, hem sohbet, hem espri... İlaveler yaptım, çiftetelli türleri, fal bakmak vs. Mesela şöyle bir şey bulmuştum: Ermeni olduğum için Türkçe'yi zor konuşuyorum deyip Türkçe şarkıların sözlerini bozarak söylüyordum. Bir gün Zeki Müren geldi. "Şimdi Zeki Müren'in "Gerdanımıye" makamındaki şarkısını söyleyeceğim." dedim. Aslında "Gerdaniye" makamın adı. Ben başladım Zeki'ye dönüp: "Zehretme hayatı bana cananım, erkeklerle doldu benim her anım..." Zeki hemen "Ver mikrofonu" dedi, aldı: "Arada kadınlar da oldu caaanım" dedi. E tabii alkış aldı, hemen ben aldım mikrofonu: "İstisnalar kaideyi bozmaz hayatım" dedim. Böyle laf atmaların benim işimi ilginç hale getireceğini fark ettim, seyirciyle diyalog kurup program yapmaya başladım. Bu o kadar çok beğenildi ki benden sonra normal ses sanatçıları bile seyirciyle konuşmaya, iletişim kurmaya başladı. Münir Nurettin bir tek kelime konuşmazdı seyirciyle mesela. Bu seyircinin de hoşuna gitmeye başladı. Mucidi ben oldum yani.

◊ Şimdi neden göremiyoruz Huysuz'u ekranlarda?
Televizyon yapamam artık. O kuvveti kendimde bulamıyorum. E bir de 50 sene evvelki Türkiye'de bu iş kabul edildi ama şimdi yasaklar konuyor bana. RTÜK müstehcen buluyor, yasaklıyor. İstediğim gibi çalışamıyorum. Bir programa başladım, RTÜK durdurdu. Soğuttular yani beni. Ama ben köşeyi dönmüş oldum tabii o arada. O yüzden çok kahrolmadım. Yine de Türkiye'nin o toleranslı günlerinden bugünlere gelmesi çok rahatsız etti. Ben artık çalışsam da olur çalışmasam da. Gözlerim bozuldu zaten. Doktorum mümkün olduğu kadar stüdyo ışıklarından, gün ışığından uzak dur, dedi. Bu da bahanesi oldu işin. Benim televizyonla işim bitti anlayacağın.

◊ Huysuz Virjin'i özlüyor musunuz?
Özlüyorum. Ama şu da var Türk sanat hayatında "Huysuz" diye biri var ve onu ben canlandırdım. Edepsiz, sağa sola saldıran, doyumsuz bir kadın...

◊ Huysuz sizi yordu mu?
Yormadı. Ben kendi kafamla bir şov buldum. Ve bunu Müslüman bir ülkede kabul ettirdim, sevdirdim. Bazısı telefonu icat ediyor, ben de şov dünyasında hiç kimsenin yapamadığı şeyi yaptım. Nitekim hala yapabilen yok. Doğaçlama yapan kimse yok. Zordu, çok zordu. Hiç tanımadığınız insanların karşısına çıkıyorsunuz. Hadi ahbabın olsa bir espri üretirsin ama daha önce hiç görmediğiniz insanlara yapmak zordu. Ve bir de riskti. Ama şükür 50 sene çalıştım. Hiçbir gün tek bir olay olmadı.

Akşamsefası
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

◊ Toplum Huysuz'u neden bu kadar çok sevdi?
Hazır cevaplılığını sevdiler. En önemlisi oydu bence. Bana insanlar alınmıyordu çünkü kendilerine şaka yapılmasını öğrendiler. Bir düşmanlığım yok, bir ahbaplığım yok, bir şey söylüyorsam gülünsün diyeydi. Zaten beni seyretmeye gelen insanlar da beni seven insanlardı. Ben bu pop sanatçılarının yaptığı gibi insanları ayakta, demirlerin arasında, önünde bekleterek program yapmadım, yapamam. Masada oturulacak, yenilecek, içilecek. Gittiğim yerlerde kalite vardı. Gençleri de dans yarışmasında kazandım, onlar beni o zaman sevdi.

◊ İlk televizyon programınızı hatırlıyor musunuz?
Tabii hatırlıyorum. İnterStar vardı o zaman. Star'ın adı oydu. Bir yılbaşı programı yapılmıştı. Geldiler bana oradan. 25 bin lira isterim dedim. Hemen onaylandı. Aa dedim az para söyledim galiba. Sonra geri aradım, vazgeçtim ben yapmıyorum dedim. Birkaç gün sonra Günay'ın sahibi Günay Bey aradı. Arkadaş olduğumuzu biliyorlar "Benden rica ettiler, program için yapar mısın?" dedi. "Yaparım" dedim, "Ne kadar istiyorsun?" dedi, "50 bin lira" dedim. O da söylemiş onlara kabul ettiler. Günay geri aradı "E sen 25 bin lira demişsin." "Evet ama şimdi caydım bunu istiyorum." dedim. Neyse öyle çekildi. Ama çok mutsuz oldum. Beğenmedim o programı. Güzel çekilmedi. İstediğim şeyleri yapamıyorum, her yerimde mikrofon var, kablolar var, rahat rahat hareket edemiyorum.

Türk sanat hayatında "Huysuz" diye biri var ve onu ben canlandırdım. Edepsiz, sağa sola saldıran, doyumsuz bir kadın...

◊ Huysuz'u yasaklayanlara kırgın mısınız?
Kırgınım tabii... Benim yaptığım işi Türkiye'de yapan kimse yok. Yüzde yüz doğaçlamaydı. Böyle ilginç bir şovun Türkiye'de cezalandırılması ağırıma gitti. Yaptığım iş dünya çapında bir iş. Ama bunu başta olan insanların anlamaması kırdı. Ne yapalım; önce memleket düzelsin ben çalışmasam da olur.

◊ Ne oldu da insanlar birbirine bu kadar tahammülsüzleşti?
Ben pek sokağa çıkmıyorum, o yüzden bilmiyorum dışarıda neler oluyor. Ama televizyonda görüyorum. Haberler çıldırtıyor beni. Her akşam haberleri izleyip ağlıyorum. Biri birine bir şey söylüyor, adam tak silahı çıkartıyor, öldürüyor. Bu ne rezillik? Taksiye biniyorsun, bir yere gideceksin. Adam seni alıyor götürüyor ormana, iğfal ediyor. Bırakıyor geliyor. Böyle değildi Türkiye, ben böyle bir şey görmedim. Biz böyle büyümedik.

◊ Özel hayatınızda yalnızlığı tercih ettiniz... Şimdi pişman olduğunuz zamanlar oluyor mu?
Olmuyor. Yazım, kaderim buymuş. Parasızlık zamanı çok çektim. Yaşım ilerledikten sonra para sahibi oldum. Ondan ötürü de evlenemedim. Ama pişman da değilim. Sonuçta her şeyin bir zamanı var.

◊ Aşk ne demek sizin için?
Aşk devamı çok güç olan, fedakarlık isteyen bir duygu. Devam etmesini istediğiniz takdirde fedakarlık yapmanız gerek... O da zor tabii.

◊ Siz en çok kimi sevdiniz?
Hayatımda samimi olarak bir kere sevdim. Memuriyet döneminde... Sanatçı olmamıştım daha. Çok uzun sürdü ama ikimiz de memuruz karar veremedik, para yok. Bir de yıllar sonra gördüm iyi ki evlenmemişim dedim. Eskisi gibi değildi, çirkinleşmiş ve kilo almıştı.

◊ Adı neydi?
Söylemem.

◊ Neden ayrıldınız?
Ben Huysuz Virjin olunca ayrıldık. İstemedi böyle bir şeyi. Ben memuriyetten ayrıldım o memur olarak kaldı. Benim böyle bir işe yönelmemi tuhaf karşıladı. Olsa da olurdu olmasa da olurdu. Ben pişman değilim.

◊ Türkiye'de yaşamasaydınız nerede yaşamak isterdiniz?
Şu anki durumumda olsaydım ve yaşım genç olsaydı Türkiye'de yaşamazdım. Çünkü çok üzücü. Sürekli olaylar oluyor. İnsanlar birbirlerinden uzaklaştırılıyor sınıflaştırılarak... Allah iyi etsin. Ama genç olsaydım burada durmazdım.

◊ Huysuz Virjin olmasaydınız, kim olurdunuz?
Huysuz Virjin olmasam terzi olurdum. Dikişim çok iyidir. Nitekim memurken ek iş olarak akşamları işten çıkıp bir terzinin yanında çalışırdım.

◊ Çocukluk hayaliniz neydi?
Çocukken hep tiyatrocu olmak istedim. Ama ailem alıp beni subay olmaya zorladı işte... Keşke ne istediğimi sorsalardı bana. Bir çocuğun fikrini almak, ilgi alanlarını tespit etmek, ona göre yönlendirmek gerekir. Ben deniz subayı olsam ne olacaktı? Harp olmadığı zamanlarda odama çekilip dikiş dikecektim. Ee ne manası var?

◊ Bir idolünüz var mıydı?
Aa olmaz mı... Marlene Dietrich diye eski bir sanatçı var. Kendimi ona benzetmeye çalışırdım çocukken. Kaşlarımı havaya kaldırarak aynada kendime bakardım.

◊ İçinizde ukte kalan bir şey var mı?
Evet var. Tiyatro kaldı içimde. Bana yazılmış bir müzikalde başrol oynamak isterdim.

◊ Bir pişmanlığınız var mı?
Hiç yok. Hayatımda aldığım en büyük karar memuriyeti bırakıp sanatçı olmamdı. Hiç pişman olmadım. Bence güzel bir hayat yaşadım. Parasızdım, bodrum katında oturdum; dışarı çıkıp havaya bakardım, ona göre giyinirdim. Işık girmezdi hiç. Ama neticeye doğru yaşım ilerledikçe rahat bir hayattı. Çocukluğum da güzeldi.

◊ Sizin için cimri diyorlar...
E cimriydim. Memurdum, yetmiyordu. Sanatçılığa başlayınca da cimriydim. Çünkü para biriktirmem gerekiyordu. İstediğim şeyleri alıp tamamlayınca artık bıraktım tabii. Cimri değil de tutumlu diyelim.

◊ Hiç kazıklandınız mı?
Evet. Şu an oturduğum evde kazıklandım. Adam mimarım dedi. Meğer iç mimarmış. Zaten sanatçıları üç tane insan kazıklayabilir. Mimar, müteahhit, muhasebeci.

◊ Ölümden korkuyor musunuz?
Hayır. Kalbim tutsa pat diye düşsem; tamam işte, öyle ölüm isterim. Ama birine muhtaç kalarak uzun yıllar acı çekmekten korkarım. Yoksa hepimiz öleceğiz. Korksan ne olur, korkmasan ne olur...

◊ Bedeninizi kadavra olarak bağışlamışsınız...
Evet. Bir gün Adana'da bir çalışmaya gitmiştim, gezdiriyorlardı bizi o müesseseye gittik. "Seyfi Bey, gözlerinizi bağışlamak ister misiniz?" dediler. "Gözümü ne demek bütün vücudumu bağışlarım," dedim. E toprağın altına gömeceklerine gençler üzerinde çalışsın, yararlansın. Yalnız bir şey rica ettim. Bir havuzun içinde bekletiyorlarmış bedeni, ilaçlı suda... Beni bekletirken özel yerlerime yapraklar ve çiçekler koyun dedim. Öyle güldük işi komediye çevirdim. O kadar. Bazıları dini açıdan günah diyor ama ben katılmıyorum. Birine faydalı olacağımı düşünüyorum. Yardımcı olmak neden günah olsun? Bak organ aranıyor, kan aranıyor.

◊ Mirasınızı ne yapacaksınız?
Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği'ne bağışladım her şeyimi.

◊ Yarın öleceğinizi bilseniz, bugün ne yaparsınız?
Kimsenin görmesini istemediğim bazı özel evraklarım var, onları yok ederdim.

◊ Okuyucularımıza bir nasihat verseniz...
Ben yalana asla tahammül edemem. Dürüst olun. Dürüstlük çok mühim. Daima kazandırır ve asla kaybettirmez.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sunay Akın

gulyabani ve ileriyi görmek!

Hüseyin Rahmi Gürpınar, 1913'te yayınlanan "Gulyabani" adlı eserinde, bir kış gecesi, İstanbul'un Aksaray semtindeki bir konakta, Muhsine Hanım'ın etrafında toplanan insanlara anlattığı bir öyküye yer verir.

Cem Yılmaz'ın "Pek Yakında" filminin renkli karakterlerinden biri de, Özkan Uğur'un canlandırdığı Ejder'dir. Yeşilçam'a kostüm kiralayan Ejder'in deposunda, Hababam Sınıfı filminde, Şener Şen'in unutulmaz rollerinden biri olan beden eğitimi öğretmeni Badi Ekrem'in eşofmanın üstü de vardır, Adile Naşit'in dersin bittiğini duyurmak için merdivenlerden aşağıya doğru koşarak çaldığı el çanı da... Adeta bir Yeşilçam Müzesi'ni andıran Ejder'in deposunda Türk sinemasının gelmiş geçmiş en korkunç sahneleri arasında ilk sırada yer alan Gulyabani'nin başını da görürüz.

Orçun Benli, 2013 yılında başlı başına bir "Gulyabani" filmi çekmiş olsa da, halk kültürünün bu korku karakterini üne kavuşturan Ertem Eğilmez'in "Süt Kardeşler" filmi olmuştur. Ejder'in deposunda görünen de, Süt Kardeşler filminde, konağın bahçesinde ak sakalları ve dev cüssesiyle kollarını sallaya sallaya yürüyen Gulyabani'nin başıdır.

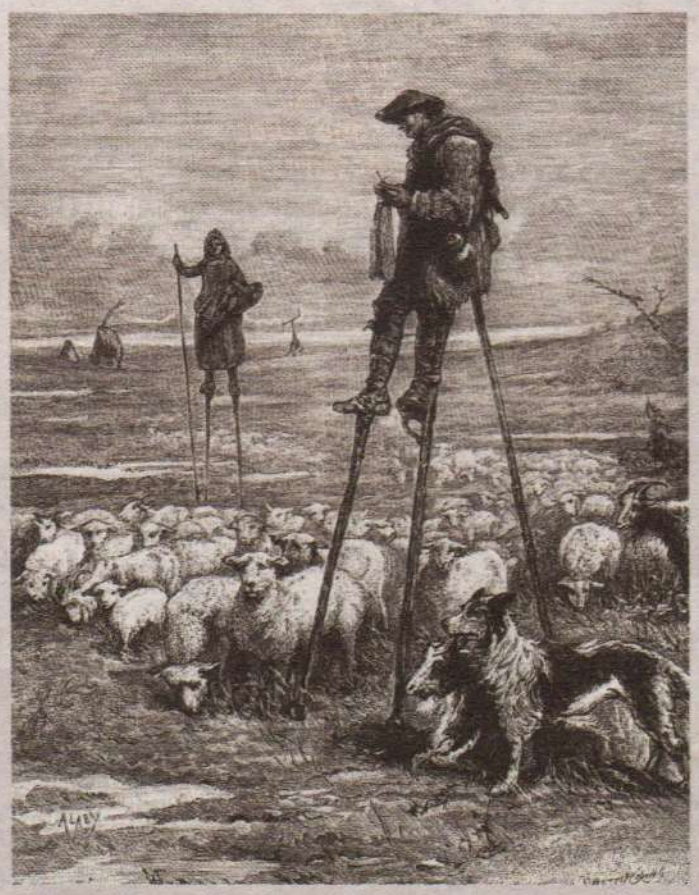
Ertem Eğilmez'in edebiyatımızda ilk korku romanı da sayılan, Hüseyin Rahmi Gürpınar'ın Gulyabani eserine filmde yer vermesi rastlantı değildir. Refik Erduman'la kurdukları yayınevinde "cep kitapları" çıkararak yüz binlerce insana kitap okumayı sevdiren Eğilmez, Kemal Tahir ve Orhan Kemal gibi iki usta yazara da Mayk Hammer romanları yazdırmıştır. Ertem Eğilmez'in edebiyat ve sinema arasında kurduğu köprülerden en önemlisi ise hiç şüphesiz ki Rıfat Ilgaz'ın ünlü romanı Hababam Sınıfı'dır.

Hüseyin Rahmi Gürpınar, 1913'te yayınlanan "Gulyabani" adlı eserinde, bir kış gecesi, İstanbul'un Aksaray semtindeki bir konakta, Muhsine Hanım'ın etrafında toplanan insanlara anlattığı bir öyküye yer verir. Konakta düzenlenen boza partisine katılan "altmışını geçkin" Muhsine Hanım, içtiği ilk boza bardağını bitirdikten sonra, genç yaşta dul kaldığını anlatmaya başlar. İsteyenler çok olsa da çalışmaya karar veren Muhsine Hanım, aile dostu Ayşe Hanım sayesinde, hizmetçi olarak çalışmak üzere Üsküdar arkalarındaki bir çiftliğe doğru yola koyulur.

Muhsine Hanım'ın bindiği karpuz şeklindeki at arabasının sürücüsü, yol boyunca gittiği Yedi Çobanlar Çiftliği'nde yaşanan garip olayları anlatır. Muhsine Hanım, Gulyabani'yi ilk kez, Üsküdar'dan bindiği karpuz şeklindeki at arabasının sürücüsünden duyar: "Ya çiftliğin eski mezarlığından çıkan Gulyabani minare kadar bir şeymiş. Geçenlerde ay ışığında üç atlıyı kovalamış. Biçareler Bulgurlu'ya zorla kaçabilerek baygın düşmüşler. İkisinin hayvanı çatlamış."

İşte romanın bu bölümü, bir sanat eserinde ***Gulyabani'nin ilk tanımlanmasıdır: "Minare kadar bir şey..."***

Anadolu kültüründe Gulyabani, vücudu tüylerle kaplı, pis kokulu, gündüzleri mezara giren, geceleri dışarı çıkan, ak sakallı bir devdir. Bu özellikleriyle Gulyabani, soğuk iklimlerde ve dağlık yerlerde görüldüğü söylenen Yeti'ye benzetilebilir. Ama, Gürpınar'ın romanında ilginç olan bilgi Gulyabani değil, İstanbul'un bir semtinin adıdır! Yazar, Muhsine Hanım'ı gönderdiği çiftliğin yakınındaki "Dudurlu" diye bir köyden söz eder. Burası günümüzde Ümraniye'nin Dudullu olarak bilinen mahallesidir. Kültür Bakanlığı ve Tarih Vakfı'nın 1994'te yayınladığı İstanbul Ansiklopedisi'nde Dudullu'yla ilgili bilgi verilen sayfalarında, bölgenin adının bir zamanlar Dudurlu olduğu yazmamaktadır. İstanbul'da Gulyabani'nin izini sürerken bulduğumuz bu bilgiyi de gün ışığına çıkarmış olalım.

Hüseyin Rahmi Gürpınar'ın sayfalarında cinlerin ve perilerin kol gezdiği romanının sonunda Gulyabani'nin maskesi düşer. Yine bir gece Gulyabani çiftlik halkını korkuturken Hasan adlı delikanlı karşısına çıkar ve tüfeğiyle ateş eder. Omzundan yaralanan Gulyabani homurdanırken, korkusuz delikanlı tüfeğinin dipçiğiyle dev görünümlü yaratığın dizlerine vurur ve onu yere devirir. Etrafa korku saçan Gulyabani, herkesi yıldırarak mala, mülke el koymak isteyen çiftlik kahyası Zekeriya Efendi'den başkası değilmiş. Gulyabani'nin etrafındaki cinler de, çıkar şebekesinin Şevki, Bekir, Bayram, Zeynel adlı üyeleridir.

15 Temmuz darbe girişimi, emperyalistlerin senaryolarıyla insanların tertemiz inançlarını sömürenlerin, "üç harfliler" olarak adlandırılan cinlerle toplumu kandıran ve korkutanların ellerinde, ülkenin nasıl bir uçuruma sürüklendiğinin hüzünlü ve de masum insanlarımızın hayatına mal olan acı bir tablosudur. Hüseyin Rahmi Gürpınar'ın romanı, batıl inançlarla saf ve namuslu insanların kandırılışını anlatan, bilimsel düşünceyi savunan bir eserdir. Bilimin yolundan ayrılan bir toplumda Gulyabani'nin nasıl ortaya çıktığının faturasını çok ağır bir şekilde yaşayarak ödedik. Yıllarca sinemadaki "Vecihi" karakterini sakar bir pilot sanmamız gibi, Gulyabani'yi de hurafelere inanan insanların nasıl kolayca aldatıldığı gerçeğinden uzak algılamak büyük bir hatadır. Romanda, Hasan'ın dizlerine dipçikle vurmasıyla devrilen Gulyabani'nin insanları korkutan görünüşünün ardındaki gerçek, Gürpınar tarafından şöyle anlatılır: "Bu tahta bacakların adına Avrupalılar 'esaş' derlermiş. Bunu kırlarda uzakları görmek için bazı çobanlar kullanır. Canbazlar da bu yüksek ayaklarla hüner icra ederlermiş. Fakat zannetmem ki bunun bizim Gulyabani cenablarının düşündüğü şu sureti iblisanedeki istimali hiçbir Avrupalı'nın aklına gelmiş olsun. Tarihi icadından beri bu ayakların böyle bir mel'anete alet olacağına kimse ihtimal vermemiştir zannederim."

Dev görünümünü sağlayan tahta bacaklarının, uzağı görmek isteyen Avrupalı çobanlar tarafından icat edildiği bilgisinin ışığından uzaklaştığımız bir Gulyabani, karanlık günlere gelmemiz yolunda atılan nice adımdan sadece bir tanesidir.

KİM BİLİR KAÇINCI

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İsveç Çetesi

Kurdukları çetenin akıl almaz macerası sona erdiğinde, hiçbir şey eskisi gibi olmayacak...

Bu roman gerçek bir olaya dayanmaktadır.

DK DOĞAN KİTAP

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İREM'İ BEKLERKEN

1. GÜN

VALLA HACI, BİR KADIN BAŞKA BİR KADINA AŞIKSA, SEVİYORSA BİR HAYAT TERCİHİNDE BULUNMUŞ DEMEKTİR. ERKEK, O SAATTEN SONRA KADINLA REKABETE GİREMEZ. KULVAR DEĞİŞMİŞTİR.

ÖYLE Mİ DİYOSUN?

YANİ AYRICA İSTİYORLAR Kİ BİRLİKTELER, ZORLAMANIN ALEMİ YOK.

OĞLUM NE SAPIK ŞEYLER KONUŞUYORSUNUZ, NERDEN ÇIKTI BU LEZBİYEN İŞİ...

YA YOK...

ŞEYDEN KONUŞUYORUZ, BU YIL SİNEMA DERSİ ALAYIM DİYORUM, BÖYLE BİR FİLM VARDI, ORDAN ÖDEV YAPARIM DİYE

AL İŞTE! ORTALAMA TÜRK ERKEĞİ. SORSAN EKŞİ SÖZLÜK YAZARIDIR, AKP'YE OY VERMİYORDUR.

NASI LAN? OĞLAN, Bİ HATUNU SEVİYOR, KIZ BİSEKSÜEL Mİ ÇIKIYOR? NE FİLMİ BU? İSVEÇ Mİ?

HEPSİ BU İSKANDİNAVLARDAN ÇIKIYOR ZATEN. O DEĞİL DE İZLANDA NEYDİ YA? HUH HUH...

HII GALİBA

2. GÜN

DEDE, BİR ŞEY DİYECEĞİM, Bİ ŞEYİ ÇOK İSTİYORUM AMA O İSTEDİĞİM ŞEYİ ELDE EDEBİLMEM İÇİN REKABET ETMEM GEREKİYOR

HIMM..

ÖTE YANDAN BU REKABET EDEBİLECEĞİM BİR ŞEY DEĞİL...

BEN BU REKABET İŞİNİ SEVMİYORUM. HER BİRİ YENİ BİR ŞEYİ YENİ BİR ŞEKİLDE SÖYLEYEN VE POTANSİYEL OLARAK SONSUZ SAYIDA YARATILMIŞ OLAN ÖTEKİ YAPITLARIN TANINMASI VE ÖZENDİRİLMESİ OLASILIĞINI YOK EDİYOR.

DEDE NE YAPITI?

BOŞVER DEDE!

SANATTAN SÖZ ETMİYOR MUYUZ?

3. GÜN

CİCOZ...BEN AYRILDIK SAYIYORUM, DOĞRU OLAN DA BU BENCE. AMA GÜZEL ZAMAN GEÇİRDİM, BUNDAN SONRAKİ HAYATINDA MUTLULUK VE SAĞLIK DİLİYORUM SANA.

GÜZELLL. EVET ATOM, KAFANI MEŞGÜL EDEN HERKESİ HAYATINDAN ÇIKARTIYORSUN.

KOP ATOM KOP!!

AHANDA MESAJ GELDİ.

DIT, DIT!

Akşamiseratsi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yazan: levent cantek
çizen: sefa sofuoğlu

Akşamsefası
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Her zaman yanınızda taşıyın diye
Yapı Kredi Yayınları'nın en sevilen kitapları
e-kitap formatında web'de, cepte, tablette.

dr.com.tr'den ve idefix.com'dan e-kitaplarımıza ulaşabilirsiniz.

YKY
YAPI KREDİ YAYINLARI

YapıKredi
Hizmette sınır yoktur.

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dilan Bozyel

fazla filtren var mı?

Şu an çok sıkıldığının farkındayım. Bana anlatamayacağın birçok konu var belki de aklında. Belki kişisel, belki siyasi, belki de ailenle ilgili. Anlatmak istersen; dinlerim. Susmak istersen; bak bu en sevdiğim! Haydi gel birlikte susalım.

Sürekli telefonuna bakıyorsun, bu artık bir alışkanlık olsa gerek. Hatta kurtulmak istediğin birçok alışkanlığından biri olduğuna eminim. Dilersen telefonunu senin için çöp torbasına atabilirim. En azından Twitter'da sürekli paranoya ve korku salan gündemden kurtulmuş olursun. ***Salatalık soymuştuk en son, bahçemizde kaplumbağalar yaşasaydı onlara yedirebilirdik salatalık kabuklarını. Ama kaplumbağaların bile yaşamadığı bir şehirdeyiz, az önce çöp torbasına attığım telefonun salatalık kabuklarıyla kirlenecek; umarım dert etmezsin çok fazla.***

Senin dışında herkes Instagram'da ve Snapchat'te çok eğleniyor ve mutlu gibi, değil mi? İlla inanmak zorunda değilsin başka hayatlara. Lakin tutamıyorsun kendini biliyorum.

Sorguluyorsun. Yaşadığın evi, sokağı, şehri, ülkeni, çevreni, arkadaşlarını, dostlarını, hatta aileni ve belki de Facebook arkadaşlarını. Alışmak istiyorsun herkesin tuhaf hallerine. Lakin alışamayacağını biliyorum. Alışmamaktan daha iyidir düşünmemek. Şunu iyi bilmelisin, çok yalnız olduğun konuların hiçbirinde yalnız değilsin. Mesela şu an, gecenin bir yarısı ve içimden gelen tek şey; gözlerimi kaçırdığım dünyayla kalınca baş başa; sanki çözüm, psikoloğun karşısına geçip Can Yücel'in çevirisiyle William Shakespeare'in 66. Sone'sini okumakta.

Gel beraber çözelim sorunlarımızı;

şimdi Mazhar Alanson'dan Benim Hala Umudum Var şarkısını aç. Şu saniyeye dek karşılaştığın iyi yürekli insanları hatırla. Hepsine sırayla gülümse. Korkma, daha çok iyi yürekli insanlar var yoluna çıkacak olan. Biliyorum, farklılıklar artıyor, bazen hiç güneş doğmayacak sanıyorsun. Ama doğacak, iyi yürekli insanların yüzü suyu hürmetine doğacak hem de. İsmini, cismini, ırkını, mahalleni; tüm sıfatlarını at omzundan.

Gel bak sana bir sır vereceğim;

benim Kürt arkadaşlarım da var. Benim Ermeni arkadaşlarım da var. Benim Alevi arkadaşlarım da var. Benim Rum arkadaşlarım da var. Benim Türk arkadaşlarım da var. Benim solcu ve sağcı arkadaşlarım da var. Benim eşcinsel arkadaşlarım da var. Benim trans arkadaşlarım da var. Benim siyasetçi, milliyetçi, gazeteci arkadaşlarım da var. Benim şekilci arkadaşlarım da var. Galeyancı, şakşakçı, kaynakçı, torbacı...

ve hepsi de sadece iyi insanlar. Tıpkı, senin gibi.

Akşamsefası

BAŞUCU KİTABIM

ATAOL BEHRAMOĞLU

Johann Wolfgang Von Goethe / Yaşamımdan Şiir ve Hakikat

En sevdiğim yeri:

"Hiçbir kuşkuya yer bırakmayan karşılıklı huzur duygusu, bir ayrılığın söz konusu olamayacağına dair kesin inanç, birbirimize aynı şekilde duyduğumuz güven..."

ELİF YILMAZ

Fyodor Dostoyevski / Karamazov Kardeşler

En sevdiğim yeri:

"İnsanları seviyorum ama kendi kendime şaşıyorum da, insanlığa olan sevgim arttığı ölçüde kişilere olan sevgim azalıyor. İnsanlığa hizmet yolunda büyük işler başarmayı düşlüyorum sık sık, gerçekten de insanların mutluluğu uğruna çarmıha gerilmeye bile giderim belki, ama öte yandan bir insanla aynı odada iki gün yalnız kalmaya dayanamam, bunu deneyimlerimden biliyorum. Bana yakın olunca kişiliği onurumu eziyor, özgürlüğümü kısıtlıyor. Bir gün içinde dünyanın en iyi insanından bile nefret edebilirim: yemeği yavaş yavaş yemesi bir kimseden nefret etmeme yeter. Başka birinden nezlesi var, ikide bir sümkürüyor diye nefret edebilirim... yanıma yaklaştıkları anda düşman kesiliyorum insanlara. Gelgelelim, kişilerden nefret ettiğim ölçüde insanlığa olan sevgim artıyor."

AYLİN BALBOA

Machado de Assis / Mezarımdan Yazıyorum

En sevdiğim yeri:

"Korkma," dedi, "benim düşmanlığım seni öldürmez, kendisini yaşamla gösterir. Sen hayattasın: Başına başka bir felaket gelsin istemem."

DOĞA RUTKAY KAMAL

William Shakespeare / Tüm Soneler

En sevdiğim yeri:

18. Sone

Seni bir yaz gününe benzetmek mi, ne gezer?
Çok daha güzelsin sen, çok daha cana yakın:
Taze tomurcukları sert rüzgârlar örseler,
Kısacıktır süresi yeryüzünde bir yazın:
Işıldar göğün gözü, yakacak kadar sıcak,
Ve sık sık kararı da yaldız düşer yüzünden;
Her güzel, güzellikten er geç yoksun kalacak
Kader ya da varlığın bozulması yüzünden;
Ama hiç solmayacak sendeki ölümsüz yaz,
Güzelliğin yitmez ki asla olmaz ki hurda;
Gölgesindesin diye ecel caka satamaz
Sen çağları aşarken bu ölmez satırlarda:
İnsanlar nefes alsın, gözler görsün elverir,
Yaşadıkça şiirim, sana da hayat verir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

okuyucu kafası

Sen de yaz KAFA'ya...
Yayınlansın önümüzdeki sayıya!
bizeyazin@kafadergi.com

Selin Kaledelen

aşırı duygusal havayolları

...
1500 feet yükseklikten bildiriyorum. Yazmayalı ne kadar oldu, anımsayamıyorum. Üstelik kabin basıncı bile hatırlamama yardımcı değil...
Şu anda yükseklik 1750 feet.
Sıcaklık -20.
İnsan uçaktayken yükseklikten değil de, daha çok ölümden korkuyor sanırım. Ben pek bir şeyden korkmam. Korkanların yalancısıyım şekerim. Kusura bakma kesiyorum, ama hayati önemi var biliyorsun.
"Güvenlik tedbirleri. İkisi arkada, ikisi orta bölümde, ikisi de önde olmak üzere tam altı adet çıkış kapısı vardır."
Uçak kazalarını düşünüyorum boş zamanlarımda. Yok aslında düşünmüyorum, şimdi düşündüm. Ucundan da çıkış kapısının kenarına kaykılıyorum. Hop, sanırım türbülansa giriyoruz beyler bayanlar. Aşırı Duygusal Havayolları'nın son uçuşu.
Şu hayatta en sevdiğim yemek uçak yemeği. Bayılıyorum yani. Artık kim yapıyor, ne koyuyorlar içine bilmiyorum ama kompakt... Küçük ekmeğinin yanında artık nereye gidiyorsan oranın yöresel yemeği. Bir de sınırsız kola.
Kola demişken birden çocukluğumu anımsıyorum.
İnsan "kola" denince çocukluğunu hatırlar mı?
Aman işte bahane benimkisi, hatırlamak için. Sonra annenin masanın altından bacağını cimciklemesi.
Kolayla karışık işte. Sulandırılmış çocukluk benimkisi. Şeker oranı fazla, sağlıksız yani. İsviçreli bilim insanları haklı: Şeker en büyük zehir.
Birkaç gündür düşünme biçimleri üzerine düşünüyorum. Geçen zombilerden feyz alayım dedim kendime. Ne de olsa cool çocuklar. İş yok, güç yok, ekmek peşindeler. "Saygı gösterilesi hayat. İnsan eti ye, namuslu yaşa."
Açlık önemli hadise. Parası ya da satılacak namusu olmayana aş yok. İnsan açlığını hep aç olunca düşünüyor. Knut Hamsun'un Açlık kitabını bilirsin. Kitabı yarıda bırakıp kitap diyetine girmiş; Jean Paul Sartre'ın yarıda bıraktığı suikastını başarıyla tamamlamış ve neredeyse iki yıl boyunca kitap okumak bir yana dursun, kitapçı önünden geçmez olmuştum. Ama sanırım Knut panpanın bahsettiği açlık bu değildi ve konuyu her zamanki gibi yanlış anlamıştım. Üzgünüm tekrar kesiyorum. Uçuş güvenliği önemli biliyorsun.
"Kaptanınız konuşuyor. Ben kaptanınız Selamet. İlk uçuşum olduğu için iniş düğmesinin tam olarak nerede olduğunu bulamıyorum. Bu nedenle şu an inmemiz mümkün değil. Fakat inmek isteyenler ikisi önde, ikisi orta bölümde ve ikisi de arkada olmak üzere altı adet çıkış kapısından birini kullanabilirler. Makineyi biraz sağa çekeceğim. Aşırı Duygusal Havayolları'nı tercih ettiğiniz için teşekkürler. İyi günler dileriz."
Diyecek bir şey bulamıyorum. Düpedüz rezillik. İnsan kendi parasıyla rezil oluyor şekerim. Merak etme bu yazı kelimesi kelimesine gerçek. Senin o bildiğin filmlerden değil yani. Sonunda rüya falan çıkmıyor. Gerçek diyorum, inanmıyor musun? Eh sen bilirsin. Aşırı Duygusal Havayolları'yla Fizan'a gidip orada Selamet pilotla mahsur kal da göreyim seni. Sanırım ben daha fazla kalamayacağım. Tatlım bende kapalı alan ve kapalı kalan korkusu var. Şu koltuğun altından sarı can yeleğimi alayım da, 1750 feetten atlayayım, tarzım olsun. Atlarken de bu düşündüklerimi arkada ve sana bırakıyorum. Hem atlarken zihni temizlemek lazım değil mi Neo?

Arif Kılıç

Ayşin Aytekin

en iyi dostum kendime notlar

Beklemeyince, um mayınca, vazgeçince hafifliyor hayat. Kocaman bir yük kalkıp gidiyor üzerinden... Kendi kendine kalınca, kimseden beklentin olmayınca, oluruna bırakınca kolaylaşıyor.
Hayatın dümeninin elinde olmadığını anladığında, vitesi boşa aldığında, rüzgara karşı durmadığında, her şeyi kontrol edemeyeceğini kanıksadığında, bazı konularda kadere güvenip boşverebildiğinde güzelleşiyor.
Kendini anlatmayı bıraktığında; insanları anlamaya çalışmadığında, buluttan nem kapmadığında, anlamsız savaşlardan kaçındığında sakinleşiyor.
Fedakarlıktan vazgeçip kendine döndüğünde, önce kendini önemsediğinde, o kadehi kendine kaldırdığında anlamlaşıyor.
"Gidemem" dediğin yerden gittiğinde, "Yapamam" dediğin sulardan geçtiğinde, kendine yolculuk ettiğinde, herkesin geçtiği o kalabalık yollardan geçmeyip sana özel patikalardan yürüdüğünde, farklılaşıyor.
O kadar da önemli olmuyor o zaman yok yere üzüldüklerin... O beklediğin huzur geliveriyor birden... "Otur" diyorsun kendine, "Konuşalım, neler geçti başımızdan?" Kendini kendine itiraf ediyorsun, günah çıkarır gibi... Anlatmak iyi geliyor; ağlamak daha da iyi... Değil mi ki insanı en iyi kendisi anlıyor? Böylece kendi sırtını sıvazlamayı da öğreniyorsun... Otomatik pilota alıp hayatı, biraz arkana yaslanıyorsun; yavaşlıyorsun... Yavaş yavaş anlıyorsun; sen aslında kimdin, hatırlıyorsun... Başkalarını çok sevmeyi bırakıp, narsistleşmeden kendini sevmeyi de öğreniyorsun. Ve işte böyle böyle iyileşiyorsun.

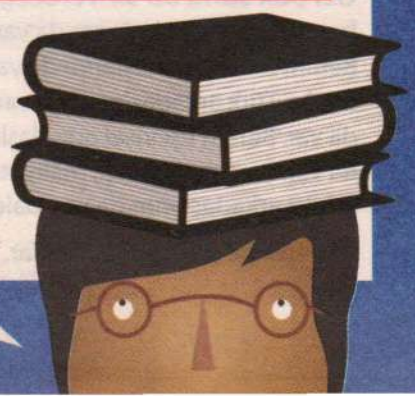
Rabia Şen

perseid

Bir Perseid yağmurunda
vazgeçtim,
gökyüzünde seni aramaktan.
Oysa sonsuzdu o eller yahut
kuzguni donuk bakışlar...
Centilmen bir sokak lambası
şahitti, vazgeçtim.
Aldım içime doldurdum
ne varsa kalan kelebek
ömrümüzden.
Bir peronda asılı kalmış
geçmişim ,
gözlerim sana dönük.
Biraz dışlanmış Platon hüznü
biraz biraz Neşet Ertaş türküsü
Bir Perseid yağmurunda
vazgeçtim, gökyüzünde seni
aramaktan.
Titrek ışığında mumların,
hoşçakallarım sönük.

#kafadergisi ayın fotoğrafı

Akşamsefası
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gökhan Dağıstanlı

nefes almak değil yaşamak

Akşamdan kalmış diyecekler, sen inanma, akşamda kalmışım. Hatta bu yazdıklarımı okuma bile. Ama aşk, fersah fersah uzaktaymış, ama uçarıymış, ama can yakarmış, aldırma. Biz seninle sevdik birbirimizi.

Eskilerden bir zaman düşlüyorum şimdi; henüz ölülerimizin ölmediği. O kadar ki babam yaşıyor. Ellerim bir oyuncak hatırlamıyor ama gözlerim çocuk. Elektrikler kesikti Bostancı'da. Mumlar yanmıştı. Bir eylül akşamıydı. Daha yaşanacak çok yaz akşamı olduğuna inancımızdan mı bilmem, biten yazın hüznü bile çökmemiş gibi omuzlarımıza. Annemin, gecenin sessizliğini delen şarkısını mıh gibi aklımda tutuyorum. Sadece bir an diyorum. Canımın çektiği, yüreğimi titreten bir an. O kadar biz bizeyiz ki sanırım ağlamadan duramayacağım.
İçimde, yavaş yavaş yüreğimi dolduran bir ses geziniyor şimdi. ***Bir uzak fısıltıydı az önce. Yazdıkça uzuyor zamanlarım. Gözyaşımın kekremsi tadı kısa bir gülümsemeyle yürüyor dudaklarımdan.*** Üzülüyor muyum seviniyor muyum bilemiyorum. Anlatmaya kıskandığım bir hali var o gecenin; yüreğimden taşıyor. Güzel şeyler düşünmeme rağmen, durduramadığım bir gözyaşı sağanağı almış başını gidiyor. Terli terli su içince hastalanıyordum. Tüketecek o kadar az şey vardı ki kimsenin parası lükse yetmiyordu. Ya da benim menzilim o kadardı. Zenginlik para işi değil, yürek işiydi. Kaldırımlar var mesela zihnimin terkisinde; önlerinde tenha sokak bekliyor. Heyhat! Emeğin bini o zaman da bir para. Ama bir sevgi duvarını aşma halidir gidiyor. Sorumluluk duyacağım hiçbir şey olmamasından mı bilmem, içimdeki huzuru tarif etmem mümkün değil. Bir sessiz gece. Mumlar yanıyor. Annem bir şarkıyı nakşediyor çocuk kalbime. Babam, unutup bütün kötü anılarını, kadehini kaldırıyor gecenin karanlığına. Oracıkta büyüyorum. Daha adam akıllı aşık olamamışım. Henüz kimseyi severken kırmamışım. Bugünkü gibi korkmuyorum kimseye bağlanmaktan. Arkama bakmadan kaçabilecek kadar korkmuyorum yani. Henüz kimse yüreğime sürmemiş tanklarını çünkü. Ben de kimse için iyi ya da kötü bir şey yapmamışım. Ellerim nasır tutmamış mesela. Bunlar büyüklerin meseleleri daha. Ben çocukluğumla baş başayım. Ve yabancıları seviyorum henüz topraklarımda.

Çok üzülüyorum biliyor musun sevgilim? Seni, daha canımız hiç acımamışken, daha birbirimize kötü bir bakış bile atmamışken, oracıkta anılarıma kattığım için canım yanıyor. Kolay da değil benim işim; yılların hüznü var üstümde. Kırdığım prangalarım daha o kadar da eskimemiş. Bir şeyler olmuş muhakkak, gerçekten daha doğru bir hürriyete sevdalanmışım. Öyle hesaplı bir zaman ki düşman başına. Seni ben çok geç tanımışım. Yıllarca birikmiş hıncımı, sana kusuyorum belki istemeden. Senin, bu sonucu hak etmediğini biliyor bencil yüreğim. Aslında bu kötü son, benim filmime yazılmış. Bu kadar azken, seni israf ettiren hayata ve bu gamlı senaryoda başrolü sana yazan Tanrı'ya acıyla gülümsüyorum.
Yıldızlar, aç kalmış kurtlar gibi kalbime iniyor bu gece. Elimde sadece sabahların kılıcı var. Ve inan çok korkuyorum. Açıyorum ağzımı, yumuyorum gözümü, kendime denmemiş laf koymuyorum. Ne kadar bastırsam o kadar ayaklanıyorum. Yalın ayak bir yetim hatıran kalbimde. Çelimsiz bir ruh hali bu. Akşamdan kalmış diyecekler, sen inanma, akşamda kalmışım. Hatta bu yazdıklarımı okuma bile. Ama aşk, fersah fersah uzaktaymış, ama uçarıymış, ama can yakarmış, aldırma. Biz seninle sevdik birbirimizi. El ele tutuşup uyurken şiirler sayıkladık. Usta bir hırsızın hüneriyle çaldı seni yatağımdan geçmişten getirdiğim ne varsa. Zaman ne kadar üzerime yürümüş benim. Nasıl köşeye sıkıştırmış. Elimde avucumda ne varsa, ağzımın ortasına vura vura, nasıl almış.

Sadece bir an diyorum. Canımın çektiği, yüreğimi titreten bir an. O kadar biz bizeyiz ki sanırım ağlamadan duramayacağım.

Yeşilköy'de uçaklar iniyordu ben sana şiirler okurken. Yeşil gözlerin aklımı deliyordu. Bir kırmızı koltuğun tek kişilik garantisinden düşmeden taşıyorduk. Yalan değil, ben seni çok sevdim. Yaşamak kadar gerçekti söylediklerim. Ama içimde kapılar dardı, çıkamıyordum. Öyle bir zaman ki bu, ne sevmeye geliyor ne kaçmaya. Yaka paça çekiştirerek yaşatıyor beni. Yazık, ben de biliyorum. Beni anlayan bakışın, şimdi harf harf dökülüyor kağıda. ***Bir şiir gibisin sen. Bense, kendi şiirini kötü okuyan birçok şairin çaresizliğinde.***
İşimden çıkıp sana koşan bacaklarım sızlanıyor. Gizli gizli ellerini tutan ellerim isyanda. Her tenhada dudaklarını arayan dudaklarım kupkuru. Evet, ben bu sonucu sonuna kadar hak ettim. Bu heyecana layık bir kalp büyütemedim şu ahir ömrümde. Uykulu ağaçları, düşünceli bulutları, bütün bu olanların şahidi yıldızları -o yıldızlar ki milyonlarca yıldır oracıkta duruyorlar- mahcup bir bakışla seyrediyorum şimdi penceremden. Gecenin en tenha saati gelsin bir hele, bahçeye çıkacağım. Yalın ayak toprağa basmak iyi gelir diyorlar. Şu kalbimin ayakları olsa da çıkarsam ayakkabılarını.
Oysa penceremde birden bire başlıyordun sen. Ne vakit kafamı çevirsem, dalların arasındaki sendin birdenbire. Ellerinin kokusu burnumda şimdi. Şu gözümün önünde duran siklamenler, flamasıdır aşkın. ***Bütün metro istasyonları da sensin, bir inme gibi bedenimde dolanan da!*** Bir şair kesiyor aklımı yine: "Başkaları gitmiş olur gidince, bir sen yakınsın uzakta kalınca."
Şimdi bir yaşamak düşlemek ne kadar imkansız. Bütün ezberimi bozup, çıkmadık candan ümidi kesiyorum. Sonsuz bir tüketişin mimarıyım. Her günümü aynı yaşıyorum. Geleceğin üstünü kaba saba karalamışım. Nefes dersen; alıyorum ama nefes almak değil ki yaşamak...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

M. Dilara Kurt

belki de sensin

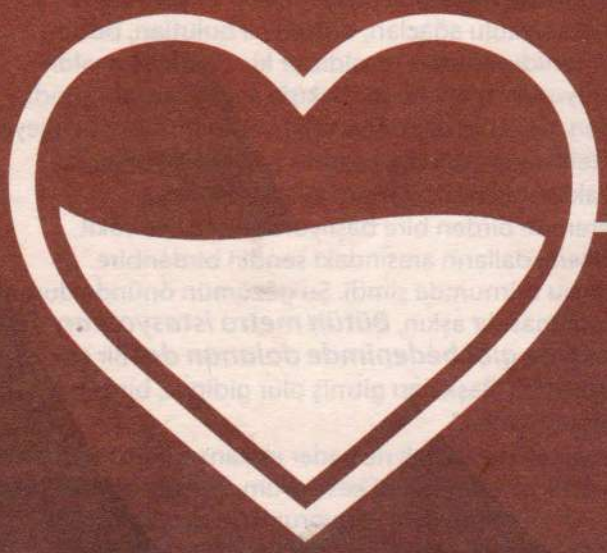
Bizim arkadaşın karısı
Yeşim'in kızı var ya
Halil Abi'nin kızı
Bizim arkadaşın kardeşi
Bir arkadaşımın arkadaşı
Komşu Sevil'in gelini
Rukiye Teyze'nin torunu
Lenf kanseri olmuş hem de hamile...

Çünkü asla bu hikayedeki kız sen olamazsın. Kanser hep birinin bir tanıdığının başına gelir. Arkadaşının annesi veyahut annenin bir arkadaşıdır kanser olan. Öyle 27 yaşında doğumuna bir buçuk ay kala mümkün değildir. Hem de kocan o sırada kök hücre bağışçılığında farkındalık yaratmak için İzmir'e koşmayı planlıyorken. Sen ona "Doğumdan sonra yap, beraber koşalım" diye diretirken, o sana "Bu iş beklemez sadece bizim çocuğumuz yok, küçücük çocuklar ilik nakli bekliyor" diyerek alttan alta seni bencillikle suçlarken, 2 yıldır "belki de sensin" diye başlattığımız donörlük kampanyasıyla kendi başımıza geleceğini hiç düşünmeden uğraşırken kanser olmuş olmam olacak şey değildir. Olsa da bundan çok güzel film olur, hikaye olur, duyanlar tarafından anında kabullenilecek " vah tüh " denilecek bol dualı "Allah şifa versin"li gözyaşlı sohbetlerin gündemi olacak bir hikaye...
Yarısından çoğu hastanede tedavi altında geçen bir 8 ayım bir de 8 aylık oğlum var. İlk üç ay bazen onu çok özlediğim için çok ağladığım. Ağrıdan, acıdan özleyemediğim zamanlar da oldu. O zaman daha çok ağladım. Sonra alıştım bu ilişki biçimine. Zaten alışmak çok kolay bir şeymiş. Kanser; kafana vurarak öğretmeyi seven bir öğretmen. Bir de kanser olunca etrafında bir koro oluşuyor bazı ezber cümleleri söylemek için toplanmış. Hepsi iyi niyetli sağ olsunlar tabi de;

"Sen çok güçlü bir kadınsın,
Kanserle savaşıyorsun,
Sen kazanacaksın,
Güçlü ol hayata tutun"

Bunların hiçbiri ben değilim. Bunlar ve benzerleri ben kanser olduğumdan beri bana söylenenler. Bana kalırsa kimse yukarıdaki cümlelerde bahsedilen kişi olamaz. Hayata falan tutunmadım, güçlü de olmadım. Sadece Aykut elimden tuttu, annem evladımı kucağında tuttu, yanımdayken gözyaşlarını tuttu. Onun dışında beni seven herkes bir şeylerin ucundan tuttu. Bir tek ben bir şeylerin ucundan tutmadım ve bir yere tutunmadım. Öylece bıraktım kendimi doktorlara, edilen dualara, Aykut'un kollarına. Ben bir şey yapmadım, her şey benim başıma geldi. Doktorlar bünyemin yaşıtlarımdan da çok güçlü olduğunu bu ağır tedaviyi çok iyi kaldırdığımı söylediler. Bizimkiler gururlandı benimle. Ama bünyem öyleydi; 5 yılda bir grip olan bir insandım ben. Uzun süre anne sütü emmişim ondan herhalde.
"Anne sütü..." Benim de mememin içinde vardı ama kemoterapi yüzünden zehirli olduğu için doğum yaptığım ilk gün kestiler sütümü ya da oğlumun sütünü... Biz de çocuğun adını Demir koyduk adıyla müsemma olursa sağlam olur diye.
Hayatım boyunca etken olmayı seçen ben, etkilenen edilgen olan oldum. Teslim oldum ve huzur buldum. Belki de geçmişte fazla müdahil olmaktan kanser olmuştum. Teslim olmak iyi bir şeymiş Allah'a, sevdiklerimize, hayata karşı...
Evet, hala iyileşemedim kök hücre nakli olmam gerekiyor ve Türkiye'de bana uygun donör henüz yok. Yurtdışı taraması yapılıyor. Doktorumun alternatif planları da mevcut tedavim de sürüyor. ***Biz iki buçuk yıl önce "Belki de Sensin" projesini başlattığımızda donör sayısı 30 bindi. Şimdi 180 bin olmuş. Seksen milyonda sadece 180 bin. Eğer bir buçuk milyon olsa sorun çözülecek.*** Kızılay gönüllü verici merkezlerine gidip basit bir kan verme işlemi için birileri öylesine evlerinde bekliyor, başka birilerinin hastanelerde ölüm beklediğini bilmeyerek veya umursamayarak. Donör olup eşleşip vazgeçenler var. İnsan olarak yaşamaya devam ettiklerini sanıyorlar. Ben koca kadın bu hastalığa zor dayanıyorum "Minicik çocuklar ne yapıyor?" diyorum.

Bu hastalık senin ya da bir sevdiğinin de başına gelebilir veya birinin hayatını kurtarabilirsin. Evet evet, süper kahraman gibi hayat kurtarabilirsin. Bu işin ne tarafından bakarsan bak Belki de Sensin!

"DONÖR OL HAYAT KURTAR!"

18-50 yaş aralığında bir bireyseniz; Kızılay verici merkezlerine giderek kayıt formu ve 3 tüp kan örneğiyle ilk adımı atabilirsiniz. Verdiğiniz kan örneklerinin doku analizi yapılarak Sağlık Bakanlığı'nca saklanır. Birisiyle eşleştiğinizde sizden tekrar kan örneği istenir. İleri eşleşme sağlanırsa nakil için hazırlıklar başlar. %90 ihtimal kan verir gibi, %10 ihtimal ufak bir operasyonla kalça kemiğinden kök hücreler toplanır: ***Tebrikler! Bir hayat kurtardınız.***

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Elif Demirtaş

kanadı kırık kelebek

- Hayat bazen ne gibi biliyor musun? Hani ya zamanında gitmediğin ya da paran olmadığı için pazarın sonuna yetişirsin de ezik domatese kalırsın. Almak zorundasın çünkü dolap boş. "Olsun, eziğini atarım kalanı da yeter" dersin. Evde temizlersin ama bakarsın elinde hiçbir şey kalmamış. Meğer sağlam görünen tarafın içi de çürümüş. Toplayıp atmak da mümkündür, menemen yapmak da. Toplayıp atarsan pazara gidip onları getirmek için ayırdığın zaman, verdiğin para ve beklenti de çöpe gider. Menemen yapsan, her lokmada öğürme hissi gelir, belki mideni ve bağırsaklarını bozar. Pazara geç kaldığın için, marketten alacak paran olmadığı için, ufak da olsa umuduna kandığın için kendini suçlarsın. Ama pazarcının da suçu var canım kardeşim, maaşını az veren patronun da hatta aç yaşayamayan yaradılışının da. Neden sonuç ilişkisiyle değerlendir. Hem zararın neresinden dönersen kar. Yoksa bağlı, bağımlı kalmak evliliğe, ilişkilere, sigaraya, çocuğuna bile. Bunlar "seni yer bitirir, dirhem dirhem azalırsın." Bana sorarsan "olmuyorsa" boşa gitsin kocanı, istifa et bitsin işin, rest çek elini görsün dostun. Seni sen olmaktan çıkaran her şeyden kurtul. Var mı özgürlük gibisi be? Neyse oğlum dürtüyor, ararım sonra.

Bana sorarsan "olmuyorsa" boşa gitsin kocanı, istifa et bitsin işin, rest çek elini görsün dostun. Seni sen olmaktan çıkaran her şeyden kurtul.

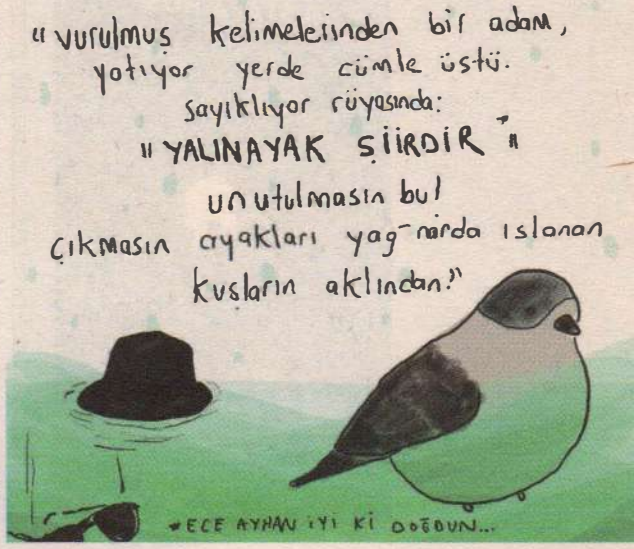
- O da mı özgür değil Aslı gibi?
- Biraz farklı ondan ama evet. Aslı'nın düşünceleri özgür ama bedeni değil. Yemekhane, banyo ve bahçe dışında bir yere gitmesi yasak. ***Nevin Teyzen istediği yere gidebilir. Denize, ormana, tatile, sinemaya, lunaparka... Her yere. Ama yaptığı hiçbir şey onu mutlu etmiyor. Çünkü düşünceleri hapiste.*** Kocasıyla, patronuyla, sokaktaki insanlarla, televizyonda gördükleriyle, gazetede okuduklarıyla her şeyle ilgili hapiste düşünceleri.
- Hiçbir şey anlamadım.
- "Ben de" deyip dönüyorum yüzümü denize ve Aslı'yı düşünüyorum. 90'lı yıllarda girdiği cezaevinde 10 yıl yattıktan sonra F tipi uygulamasına, tecrite karşı başlatılan açlık grevlerine katılıp; 240'ıncı gününde bedenine aldığı ağır ve kalıcı hasarla "Wernicke Korsakoff" hastalığı teşhisi koyulup "Cezaevinde yatamaz, tedavi edilemez" adli tıp raporuyla serbest bırakılan Aslı'yı. Cezaevinden çıktığı günden beri kanadı kırık bir kelebek gibi hastalığıyla, kedisiyle, kitaplarıyla, ailesiyle hayata tutunmaya çalışan Aslı'yı. "Senin daha devlete 5 yıl borcun varmış" diye tekrar tutuklanıp, kendi gibi yüzlerce hasta mahkûmla birlikte ağır cezaevi şartlarında yaşamaya çalışıp, anneleriyle birlikte cezaevinde kalan 3-5 yaşlarındaki çocukları mide kanamalarından daha çok önemseyen "Burada ölürüm, alıştırın buna kendinizi "diyen Aslı'yı...
- Anne ağlıyor musun?
- Yok, gözüme hüzün kaçtı. Aslı geldi de aklıma.
- Aslı neden hapiste?
- Düşünce suçlusu?
- Düşünmek kötü mü?
- Asla. Şöyle anlatayım: Bazı insanlar denizin üstünden vapurla geçmeyi tercih eder. Onlar için güvenlik çok önemlidir. İşleri vardır, aceleleri vardır. Vapurla geçerken gördükleri manzara, martılara simit vermek, fotoğraf çekmek yeterlidir. Televizyon izler gibi izlerler her şeyi. Bazıları da denizin dibinden giderler, dalgıç yani senin deyiminle denizyüzenler gibi. Yukarda görünenler onlara yetmez. Denizin dibindeki hayatı da öğrenmek isterler. Aslı gibiler yani denizin üstünde yürüyenler yukarıdaki ve aşağıdaki her şeyi görürler, bilirler ve gördüklerini başka insanlara da anlatırlar. ***Mesela şu en sondaki çizgi var ya. Onun adı ufuk çizgisi. Bazı insanlar için deniz orada biter. Ama Aslı gibiler, insanlar ondan sonrasını da hayal etsin diye uğraşırlar.*** Çünkü daha güzel bir yaşamın orada olabileceğine inanırlar. Bunu paylaşmak için yazı yazarlar, resim çizerler, şarkı söylerler, sinema, tiyatro yaparlar ve konuşurlar.
- Aslı çıksın dışarı anne.
- Gel bir slogan atalım OHAL'de çıksın diye. Slogan, ihtiyacı olana selam göndermektir.
- Hadi selam atalım.

- Hasta tutsaklara özgürlük!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aslı Alpar

DESTEK YAYINLARI

Çocuklar istismar edilirken susan suç ortağıdır. Okurken tüyleriniz ürperecek ve Türkiye'de şimdiye dek yaşanmış en korkunç kötülükle yüzleşeceksiniz.

Mustafa Hoş
ÇIĞLIK

DESTEK yayınları

BEYAZ BAYKUŞ YAYINLARI

Kendisi ya da yüz binler için yazmak isteyen yazar adaylarına bu kitaptan kopya çekmek serbest!

Mary Karr
ONLAR NASIL YAZDI

BEYAZ BAYKUŞ

DESTEK MEDYA GRUBU

DESTEK YAYINLARI

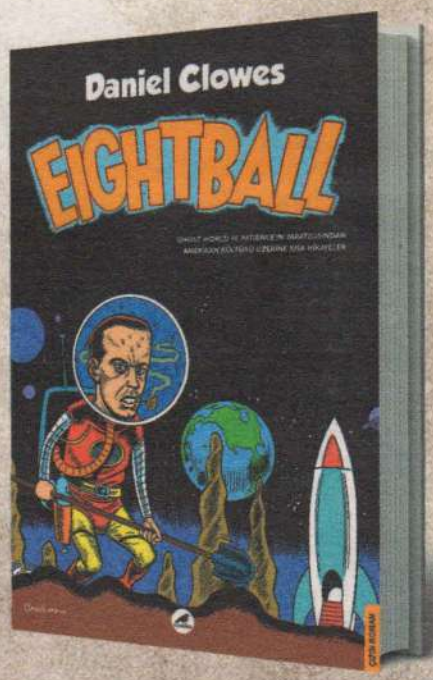

Tüylerinizi ürpertecek nefes kesen bir gerilim!

Önay Yılmaz
SENİN DE CANIN YANACAK

DESTEK yayınları

KARAKARGA YAYINLARI

Amerikan kültürünün içini dışına çıkaran çizgi roman.

Daniel Clowes
EIGHTBALL

KARAKARGA

Akşam Gazetesi
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bedia Ceylan Güzelce

kazı defteri - I

Eylül yenilgiyi kabul etme, kapıları kapatma, kilitleri vurma, anahtarları yutma, içeride kısılıp kalma ama ne olursa olsun başkasının derdine koşma zamanıdır.

anahtar nedir, ne işe yarar?

Cebindeki anahtar sayısı kadar delik vardır insanın kalbinde. Her bir anahtar kendi kederini, eşrafını, ecdadını ve dahi efkarını beraberinde getirir. Anahtarın anahatları, tırtıkları yani, bir kader çizgisi gibi parmaklarının ucunda uzanmaktadır. Çevirir açarsın biter. Ben anahtarları severim, üst üste, yan yana, yüz yüze ve sırt sırta severim anahtarları. Yanında su böreği de verirseniz daha ne isterim? Hah ne diyordum, anahtarlar ve kalplerimizdeki delikler. Anahtar gediği sabit kalır kanırtmadığın sürece, kimi insanın kalbindeki gediklerse küçülür, yok olur zamanla. Yalnızca ışık girecek kadar minik bir oyuk, bir kurt yolu kalır ve bir mağara için için uzanır. Sırf bir boşluğu tamamladığı için anahtarları severim, yanından hiç ayırmadığın için, onları geçirecek, bir arada tutacak sade, siyah anahtarlıklar arayıp bulduğun için, ofisinin, çekmecenin, evinin, balkon kapısının, arabanın, posta kutusunun hep anahtarları vardır sende ve ben onları severim. Ayrı ayrı ve bir bütün olarak, hizmet ettikleri amaçtan bağımsız, şeklini şemalini, rengini, kokusunu, birbirinden ayırmak için üzerlerine yapıştırdığın küçük işaretlerini. Ellerinde başlayıp, ellerinde biten ömrüm gibi, anahtarlarını da severim.

Kimi kapıların açılması için birden çok doğru anahtara ihtiyacımız olur ki bu normaldir. Üstteki, ortadaki, alttaki düğümleri çözmek hep ayrı ayrı anahtarların işidir. Kilitler söz konusu olduğunda anahtarların sorumluluğu büyüktür ve kapılar zamana paralel doğal reaksiyonlar gösterirken, anahtarlar muhafazakar bir cilanın içinde durur ha durur. Evlerin esrarengiz bir biçimde kendilerine has bir açılma sesi vardır ve içinde yaşayanlar için ayırt etmek son derece kolaydır.

Herkes kendi kapısının kilidiyle fazlasıyla meşguldür yani anlayacağınız. Herkes kendi kapısının önünü süpürse anahtarlara gerek de kalmaz aslen. Benim kapılarım çok defa zorlandı, hırsız gibi röntgen filmiyle gireni mi istersin, maymuncuk marifetiyle içeri sokulanı mı, cebimden anahtarımı çalanı mı, kapıyı kilidi bir tekmeyle yıkıp geçeni mi... Tabii, bir iki sefer ben de kapıyı açık bırakmış olabilirim ve bu yüzden hala asılı durur um öyle, bir bacağımdan gökyüzüne.

Hayal ve gerçek arasında bir çizgi vardı ya hani, o artık yok. Anahtarla ev arasında bir kapı vardı hani, o da yok. Açacak, açılacak bir şey kalmadı. ***Başka bir dünya mümkündü ya hani, değil. Dünya bu, olup olacağı da bu.*** Bu gezegenin kapısı, yedi milyar insanın kalbini açacak yedi milyar anahtarı icat edebilirsek aralanacak. Yoksa yok.

ölüyle ölünür, başka neyle ölünecek?

Hande Kader, transseksüel bir bireydi. Ruhunun bir kıyısından diğer kıyısına bir cinsiyet boyunca yol almış ve nihayetinde kendini genç, güzel bir kadın olarak bulmuştu. Hande Kader'i öldürdüler, yaktılar. Önce hangisi oldu, katili kim ya da kimler, cinayete dair ne biliyoruz? HİÇ. Bir transın bu dünyada eceliyle ölme ihtimali var mı? Yok.

Öyleyse batsın ruhumuz, ellerimiz kollarımız batsın, like'larımız, unfollow'larımız, suskunluğumuz, iyimserliğimiz, yeni başlangıçlar yapışlarımız batsın. Gözümüzü başka tarafa çevirince görmeyiz zannedişlerimiz, bir tivit atmakla acıya ortak olduk zannedişlerimiz, imza toplayışlarımız, dava insanı olacağım diye bu dünyada meselesiz kalışlarımız, "Ölüyle ölünmez" deyişlerimiz batsın, ölüyle ölünür bu hayatta, başka neyle ölünecek. Hande Kader öldürüldü, yakıldı. Kader'sizliğimiz batsın.

eylül nedir, ne işe yarar?

Eylül ismi Süryanice "aylul" kelimesinden gelir. Manası "üzüm"dür. Söylenceye göre Süryaniler, rüyaların dilini konuşabilmektedir. Dünya üzerinde yaklaşık altı milyon Süryani bulunmaktadır ve bunların iki milyondan fazlası Hindistan'da yaşamaktadır. Patriklik merkezi Şam'da bulunan Süryaniler, Suriye'de 2014 ve 2015 saldırılarından sonra yine göç yollarına düşmek zorunda kaldı.

Yılan yavruları gözle görülür olur Eylül'de, ayakları var zannedersin, illa ki elöpen olsun istersin, yani sen onu elöpene benzetirsin ama yok, değil, simsiyah yılan yavrusu kıvrıla kıvrıla ayaklarının çizgisinden geçip gider. Yavrusundan korkarsan, kendisinden kaçarsın. ***Eylül kavuşma zamanıdır, örtünme, affetme, geri dönme, yenilme zamanıdır.*** Yenilgiyi kabul etme, kapıları kapatma, kilitleri vurma, anahtarları yutma, içeride kısılıp kalma ama ne olursa olsun başkasının derdine koşma zamanıdır. Yılanı öldürseler, çıkıp ilk yardım müdahalesini yapma zamanıdır. Kendine kalmak ve üzümlenmek içindir Eylül, hayırlı olsun.

sirk akrobatı kimdir, ne işe yarar?

Ne zamandı hatırlamıyorum, sirke gitmiştim bir seferinde. Çok akrobat gördüm hayatımda, İstanbul'da, İtalya'da, başka yerlerde. Etrafım akrobatlarla çevriliydi doğrusu. Bir uçak dolusu akrobatla seyahat ettim de biri de yan gözle bakmadı yani. Akrobat hayatı, olimpik sporcu hayatından daha zordur. ***Bu sene dünyanın tadı yok, keşke olimpiyatları önümüzdeki seneye ya da geçen seneye erteleselerdi. Biraz daha ama birazcık daha mutlu olmayı hak etmiştik aslında. Neyse.***

Alnımdaki çatlak her zamankinden daha belirgin bugün. Bir balığa çarpmış olsam gerek suda, malum geride koca bir Ağustos kaldı, Temmuz'un ardından gelen her Ağustos gibi, yine dertliyiz. Hem kim tahmin ederdi ki alnımdaki bu çatlağın bir deltadan değil bir baltadan kalma olduğunu. Üstelik ben bir akrobat değilim, henüz değilim. Sirk açmak isteyen bir arkadaşım vardı, ismini hatırlarsam bir arayıp soracağım "Ne oldu o iş?" diye.

Konuya da değinmek gerekirse Arnavutluk bir gün kralsız kalmıştı. Bunun üzerine dönemin en tanınmış adamı, bir sirk akrobatı olan Otto Witte, 1913 yılında Arnavutluk kralı oldu. Kısa bir krallık olsa da bir halk, bir ipin üzerinde ustaca yürüyebilen birinin, bir ülkenin kaderini tayin edebileceğine inandı. O zamanlar insanların inanacak bir şeyleri vardı. Tek anahtarlı, tek partili, tek adamlı, tek seçenekli bir hayattı bu. Şimdi çok başka. Çocuğu kendinden daha ağır bir kadın gibi dünya, sevgisinin altında eziliyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ORGANİZE İŞLER...

YA İNSAN BU KADAR DÖVÜLMEZ Kİ. ADAM BAYILMIŞ, BIRAK ARTIK. ADAMI AYILTIP AYILTIP DÖVÜYOR YA!

- ÜZEYİR ABİ SEN DİLSİZ DEĞİLSİN. NİYE HİÇ KONUŞMUYORSUN?
- BİR ARA ÇOK KONUŞTUM HİÇ FAYDASINI GÖRMEDİM, BIRAKTIM.

-ARABA NEREDE?
-MÜŞTERİDE
-PARA NEREDE?
-YARIN VERECEKLER
-ARABA NEREDE?
-MÜŞTERİDE
-PARA NEREDE?
-YARIN VERECEKLER

-SÜPERMEN İNTİHAR EDER Mİ? NE YAPIYORSUN SEN YA? SENİN BUNU ÇOCUKLARA YAPMAYA NE HAKKIN VAR YA?

ŞİMDİ SİZİN KAFANIZDA 2 TANE SORU İŞARETİ VAR: 1 DAYAK NEDİR? 2 NEDEN ATILIR?

-SİZ NE İŞ YAPIYORSUNUZ ASIM BEY?
-SERBEST MESLEK. AMA ÇOK SERBEST!

BURALARDA MÜSLÜM DİYE Bİ HIYAR VARMIŞ! BİZ ONU ARIYORUZ.

ORGANİZE İŞLER / 2005
Yönetmen: Yılmaz Erdoğan / Senarist: Yılmaz Erdoğan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İllüstrasyon: Burak Ağdemir

Nihat Sırdar

"hassiktir be Sezai..."

Gündüzleri gezerken öğreten, doyuran, koruyan, bilgilendiren Beyoğlu aynı günün gecesinde eğlendiren, hüzünlendiren, teselli eden, dertler denizinde boğulmak üzereyken kurtaran bir Beyoğlu oluyordu.

Beyoğlu'na ilk çıkışımda -ki Beyoğlu'na çıkılır Eminönü'ne inilirdi- 4 veya 5 yaşındaydım. Boğazkesen'den yukarı trafiğin ağır ağır aktığı İstiklâl Caddesi'ne Galatasaray Lisesi'nin yanından çıkıp sağ karşıdaki Çiçek Pasajı'na girmiştik babamla. Hemen girişte soldaki ayak üstü bira içilen büfeden kendine bira ve fıstık söyleyip garsondan benim için çeyrek ekmeğe kokoreç istetti. Şampiyon Kokoreç'le tanışmam böyledir.

Ayaküstü yapılan muhabbetleri dinlerken göz ucuyla pasajın içine bakıyor, yıllar sonra uzun uzun oturacağım masaları bilmeden dikizliyordum. İstiklâl Caddesi boyunca çokça tabelaların olduğunu ve kaldırımda yürüyen insan kalabalığına şaşırdığımı hatırlıyorum. Taksim'den kalkan 35C henüz Tarlabaşı Bulvarı açılmamış olduğundan, ara sokaklardan kıvrıla kıvrıla Şişhane'ye ulaşmış, Unkapanı Köprüsü girişindeki tümsekle koltuklarından zıplayan Koca Mustafa Paşa yolcularından uyuyanlar şaşkınlıkla kafalarını kaldırıp önce bir etrafa bakmış, sonra yine uykuya dalmışlardı.

Hayatımda ilk kez gördüğüm Beyoğlu'na merakım yıllar geçtikçe arttı. Şan Tiyatrosu'nun Muzır Müzikal oynanıyor diye yobazlar tarafından kundaklanmasının ardından Küçük Sahne'de oynanmaya başlayan ***Ferhangi Şeyler'i izlemek için annemden babamdan gizli Beyoğlu'na kaçışlarım ve oyunu beklerken yaptığım keşif gezileri, sonrasında epey işime yaramıştı.***

Bedrettin Dalan tarafından yerle yeksan edilen Tarlabaşı ve trafiğe kapatılan İstiklal Caddesi Beyoğlu'nun kaderini değiştirdi.

Yıllar önce gayet yanlış bir kararla vazgeçilen tramvayın nostaljik olarak geri dönüşü, kimi yeni mağazalar ve ilk festfudçunun Taksim'de açılışı Beyoğlu'nu eski parıltılı günlerine döndürmüştü.

Kimi rock müzik sever arkadaşlarımızdan duyduğumuz Kemancı'nın namı almış yürümüş, yenilenen sinemalar dolup taşmaya başlamıştı. Bizse aşk acılarımızı Çiçek Pasajı'nda Kime Ne restorana gömüyorduk tüm bunlar olurken.

Gece yarısı düdüğü çalmadan önce sarhoş olmaya çalışıyor, karşı taraftaki Seviç Restoranı'nın adını "Seviş" görmeye başlayınca kalkmamız gerektiğini anlıyorduk.

Taksim AKM en birincil buluşma noktamızdı. Telefonla veya yeni yeni tanıştığımız internet üzerinden ayarlanan manitalara AKM önünde randevu verir, o zamanlar mırç düzeyinde olan nette fotoğraf paylaşma imkanı çok olmadığından dolayı fena çirkin manita durumlarını Gezi'nin merdivenleri veya Bostancı dolmuşlarının kalktığı yerden keserek bertaraf etmeye çalışırdık.

Eğer sonuç başarılıysa ve iki taraf da birbirinden hoşlandıysa İstiklâl'den aşağı yavaş yavaş yollanır, Fitaş, Emek, Atlas sinemalarının duruma uygun filmlerinden birine girilir, eğer manita çok kafaysa mutlaka Ortaoyuncular'a yazılırdık.

Bambi'de kavurmalı kaşarlı ve lüksburger, İnci'de profiterol, Şampiyon'da kokoreç, Mercan'da patates bira, Konak'ta kebap genel menümüzdü.

Mevsimine göre kestane, mısır tırtıklanır, illâ Mandabatmaz'da kahve içilirdi. TÜYAP henüz şehir dışına şandellenmediğinden tüm fuarlar Tepebaşı'nda şu an TRT işgali altında olan yerde veya Odakule'de yapılırdı. Uzun yazar kuyrukları neticesinde alınan imzalar mutlu eder, diğer fuarlardan kapılan eşantiyon kalemler, defterler okulda kullanılırdı.

Hangi şarkının popüler olduğu veya yeni çıkan ama sayın TRT'nin çalmadığı albümler, İstiklâl boyunca sıralanan kitapçılardan caddeye taşan müziğin sesinden öğrenilirdi.

Bize Beyoğlu'nu bu kadar çok sevdiren iki tane olmasıydı bence. Gündüzleri gezerken öğreten, doyuran, koruyan, bilgilendiren Beyoğlu aynı günün gecesinde eğlendiren, hüzünlendiren, teselli eden, dertler denizinde boğulmak üzereyken kurtaran bir Beyoğlu oluyordu.

Bugün "Beyoğlu neden bitti?" diye konuşuluyor.

Beyoğlu'nu bitirenler, yıllar önce Beyoğlu'nda bizim yaşadıklarımızı yaşayamayanlar aslında. ***Emek'te bir tek film izlememiş, Beyoğlu'ndaki tiyatroların birinin bile kapısından girmemiş, bir barda bağıra çağıra şarkı söylememiş, Çiçek Pasajı'nda oturup bir kadeh bir şey içmemiş olan beton ve inşaat fetişistleridir Beyoğlu'nu bitiren.***

Yıllarca "Yapmayın, etmeyin" diye kendini yırtanları ötekileştiren, "solcu, komünist, ülkemizin gelişmesini istemeyenler" yaftası yapıştıranlardır Beyoğlu'nu bitirenler.

Bana dolaylı olarak Beyoğlu'nu öğreten, sevdiren Ferhan Şensoy'un oyun öncesi ve sonrası takıldığı Şarabi de ayakkabıcı olmuştu en son. Zaman zaman orada görür, yanına gitmeye cesaret edemezdim. Hem rahatını bozmaktan korkar hem yiyeceğim fırça ve olası bir şiir veya yazıya olumsuz konu olma ihtimalinden tırsardım. Olmadığı zamanlar girdiğimiz Şarabi'de her zaman oturduğu masasının üstünde aşağıdaki şiir bulunurdu. Beyoğlu bitti, şiiri kaldı bize yadigâr...

Kim bilir Sezai şimdi nerelerde?

beyoğlu'nda gezerim
gözlerimi süzmeden
şarapları içerim
hiç doktora sormadan

beyoğlu'nda şarabi
hoşgeldin feran'ağbi
yüreğim pek harabi
boşver be feran'ağbi
şarap verin hanıma
orda hanım yok ağbi
hassiktir be sezai

beyoğlu'nda gezerim
burada geçmiş hayatım
şarapları içerim
hiç elimde olmadan

beyoğlu sakinleşti
sıyrıldı maskesinden
tramvay bomboş geçti
istiklal caddesi'nden

boş masada hayalin
kimseye görünmeden
şarap verin hanıma
orda hanım yok ağbi
hassiktir be sezai

balo sokağa sızarım
hiç kimseyi üzmeden
bir intihar biçimi
hiç de faça vermeden

beyoğlu'nda gezerim
burada geçmiş hayatım
şişe aç be sezai
burada bitsin hayatım

ferhan şensoy

Aksamsefasi

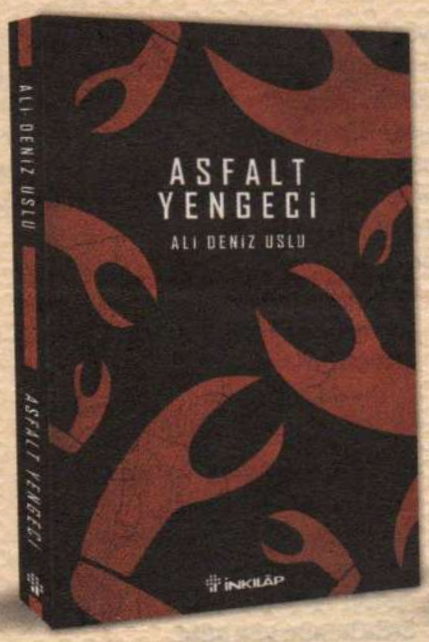
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İNKILÂP KİTABEVİ

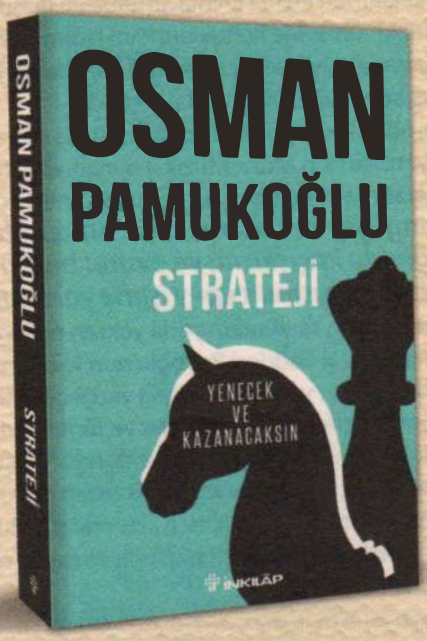
1927'den beri kitapseverlerin dostu...

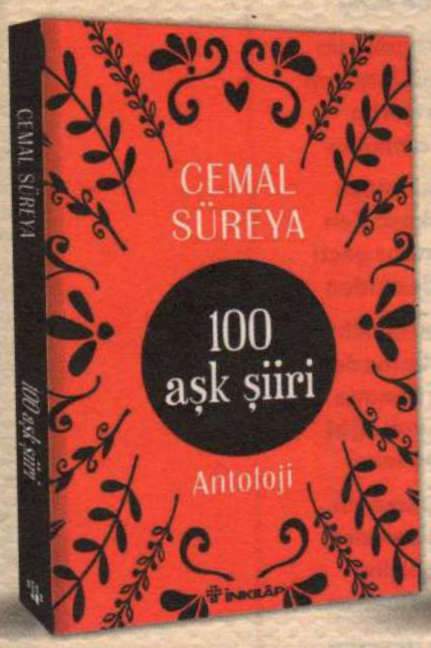

İNKILÂP

İSTANBUL / Merkez Yenibosna • İSTANBUL / Sanal Mağaza • İSTANBUL / Fatih Historia • İSTANBUL / Avcılar Pelican Mall • İSTANBUL / Levent Metrocity
İSTANBUL / Acarkent Coliseum • İSTANBUL / Bahçelievler Metroport • İSTANBUL / Beykent Perla Vista • İSTANBUL / Ataşehir Migros İSTANBUL / Cağaloğlu Sirkeci
İSTANBUL / İNKILAP KIDS Acarkent • ANKARA / Atlantis City Avm • İZMİR / Balçova • İZMİR / Çiğli • BURSA / Nilüfer

www.inkilap.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

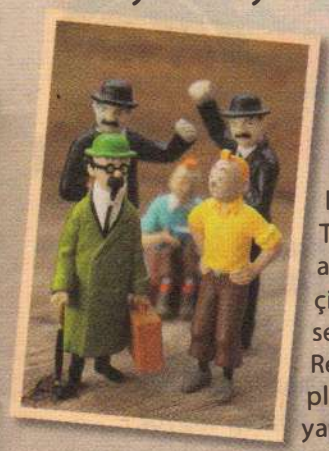
/inkilap.yayinlari /inkilapkitabevi /inkilapkitabevi

Nilay Örnek

"tenten'in peşinde dünyayı gezmeyi öğreniyorum"

Çağrı Çalışır, 38 yaşında MBA'ini ABD'de tamamlamış bir endüstri mühendisi. Aynı zamanda da Türkiye'nin en önemli Tenten ve Turhan Selçuk çizimleri koleksiyonerlerinden biri... 80'lerde çocuk olanların çok iyi anlayacağı diğer koleksiyonları da onu pek çoğumuza yakın kılıyor.

Kaç koleksiyonunuz var? Nelerin koleksiyonunu yapıyorsunuz?

Sanırım mühendis olduğumdan koleksiyonlarımı kendi içinde kategorize ettim. A sınıf koleksiyonlarım, benim için en değerliler: Tenten ve Turhan Selçuk koleksiyonlarım. B sınıfı ise çıkartma albümleri, özel giydirme kola şişeleri ve orijinal çizim/karikatür çalışmaları. C sınıfı ise yine çok severek takip ettiğim He-Man serileri, Asterix, Red Kit ve James Bond parçaları. Çizim kapaklı plakları ve Aspirin Yapboz denilen kaydırmalı yapbozları da alabiliyorum.

Peki niye onları seçtiniz?

Ortak yönleri yok gibi görünse de, Tenten ile Turhan Selçuk'un ölümsüz eseri Abdülcanbaz'da çok fazla ortak yön görüyorum. Her ikisinin de süper güçlerinin olmaması, arkadaşlarıyla maceradan maceraya atılıp olayları akıl ve dayanışmayla çözmeleri, Temiz Resim Tekniği, Turhan Selçuk'un yıllarca yerleşen tarzı olan geometrik çizim tekniği ve karikatürlerindeki akıl oyunları, güçlü ileri görüşlülüğü ve bunlar gibi... Diğer sınıf koleksiyonlar, daha önce de belirttiğim gibi genelde beğenilerim ve çocukluk anılarım nedeniyle benimleler.

Kaç senedir bu koleksiyonlarlasınız?

İlk Abdülcanbaz serimi, babamdan 10'lu yaşlarımda almıştım. Milliyet Çocuk, Hürriyet Kardeş gibi dönemin çocuk dergilerini toplar, tekrar tekrar okurdum. Sonra, malum ergenlik, üniversite, yüksek lisans, askerlik, evlenme derken araya zaman girdi. Bazı parçalarım çocukluktan gelse de, pek çok parça 2012'den sonra...

Sizden başka bu koleksiyonu yapanlar var mı?

Olmaz mı? Tenten ve Abdülcanbaz konusunda Türkiye için oldukça iddialı bir koleksiyonum olduğunu söyleyebilirim ama yurtdışında, Fransa ve Belçika'da, Tenten koleksiyonum küçük bile kalabilir.

Koleksiyonunuz kaç parçadan oluşuyor?

Tenten ve Turhan Selçuk konularında, farklı yıllardan 1000-1500 parçalık bir arşivim var. Diğerlerinde ise 100-500 arası değişiyor. He-Man'den 100 kadar parça varken; kola şişelerinde bu sayı 200'lere; çıkartma kitaplarında ise 300'lere çıkar. Tabii önemli olan parçaların nadir olması.

En ilginç parçaları sıralar mısınız bize?

Tenten konusunda, 1500'e yakın parça içinde bence en önemlisi 1938'e ait, Tenten maceralarının ilk yayımlanmaya başladığı Fransızca çocuk dergisi Le Petit Vintegeme. 1977'den tertemiz bir Tenten kutulu terlik takımı veya el yapımı bir Tenten figürü bu konuda en ilginç parçalar olarak sayabilirim. Bir de hikâyeleri çok ilginç, Türk basımı 8 adet macera var. Turhan Selçuk ve Abdülcanbaz konusunda ise ünlü bestecilerimizden biri adına imzalanan, bir numaralı, serigrafi "Dünyaşka" adlı eseri ve yine üstadın DSP için hazırladığı devasa boyutta el boyaması parti afişini sayabilirim. Kutusundan çıkarılmadan tutulan 1981 yılına ait bir He-Man figürü önemli. Bir çocuğun, internetin olmadığı bir dönemde ilgi duyduğu bir figürü, kutusundan açmadan, oynamadan saklaması bence asıl değeri.

Koleksiyonunuzu nasıl sergiliyorsunuz?

Basılı yayınları evdeki kütüphanemde, figür gibi parçaları ofisimdeki kapalı dolaplarda, orijinal çizim tabloları duvarda asılı veya asılmaya hazır çerçevesinde, giydirme şişelerimi ise yine ofisimde bir rafta sergiliyorum. Basılmış sayı ile orijinal çizimini yan yana çerçeveletmeyi çok seviyorum.

Koleksiyonunuzla ilgili proje ya da projeleriniz var mı? Sizce sizden sonra koleksiyonunuz ne olacak?

Bir koleksiyon sergisine dahil olmak veya bir sponsor desteğiyle bir sergi açmak en büyük hayalim. Ailemin çok ciddi desteği ve ilgisi var. Umarım onlar benden sonra da aynı özenle değerlendirir ya da devletin sahip çıktığı bir birikime dönüşür.

Bu koleksiyon için şu kadar para harcadım gibi hesaplar yaptınız mı hiç?

Bu hesabı inanın hiç yapmadım. Bugün bir araba yıkama ücreti 35 TL, bir maç kombinesi 10-15 bin TL ise bazı kaynaklar sizi mutlu eden başka bir konuya aktarılabilir.

Bu koleksiyon size neler öğretti?

Tenten'in dolaştığı coğrafyaları onun izini sürercesine gezmek; Turhan Selçuk'un yıllar içinde yuvarlaktan, geometrik köşeli çizimlere geçişlerini gözlemlemek, Asterix ile Roma İmparatorluğu'nu öğrenmek, "James Bond ile film nasıl çekilir"i başka gözle izlemeye başlamak veya bir orijinal karikatür ya da çizimi gördüğünde "Bu Oğuz Aral'dır, bu Semih Balcıoğlu'dur" diyebilmek... Koleksiyonlarım bana bunları katıyor.

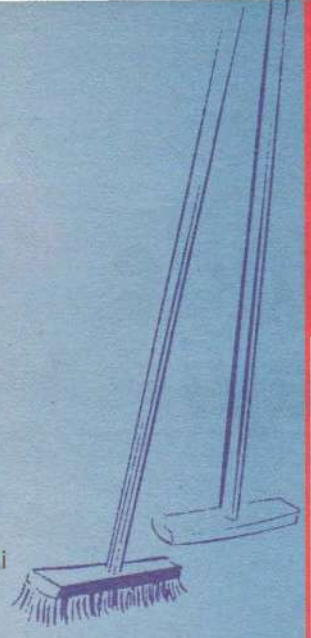
Fotoğraflar: Sinan Hamamsarılar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Erhan Karadağ

susurluk

Ayvalık'tan kalkan otobüs gece yarısını ve Balıkesir'i geçtikten sonra verdi ilk molayı. Anonslar, çay çorba, otobüsü karıştırmayalım telaşı, mola yerlerindeki manzarayı biliyorsunuz. Türkiye'nin neresinde olduğunuz önemli değil Safranbolu'nun lokumu da orada, Malatya'nın gün kurusu da; yöresel ürün pazarında yok yok. Bu tür tesislerimizde herkes özlem giderebilir, kendini memleketinde hissedebilir. Herkes her şeyi hissedebilir; bazıları hariç. Onların kendilerini nerede hissedeceğini başkaları belirler. Yani tezgahtaki otlu peynir, bir tutam demir paraya otobüslerin camını yıkayan gençleri Van'a götürmez. Hortumlarını bir o tarafa bir bu tarafa çekerek bütün araçlara su tutuyorlar. Aralarında şakalaşıp sohbet ediyorlar, kendi dillerini konuşarak belki kaptanları ya da para vermeden gidenleri konuşuyorlar. On beş yirmi otobüs var, on beş dakika yok, zaman sınırlı. Ama iki arkadaş bu yoğunluktan memnun görünüyor, biri hortumu topluyor, diğeri 3 metrelik fırçasıyla otobüslerin tavanına kadar uzanıp camları temizliyor.

Işıklar kapalı, araba çalışmıyor, henüz "Şuradan kalkıp, şuraya giden sayın turizmin sayın yolcuları hareket saatiniz" şarkısı da okunmamış, bekliyoruz. Kaptan direksiyona geçene kadar binesi gelmiyor insanın zaten. Biri uzun boylu iki arkadaşın eğlenerek çalışması, şakaları o kadar güzel ki Kürtçe bilmeye gerek yok kulak misafiri olup neşelenmek için.

Sonra konuştuk onlarla ama isimlerimizi sormaya sıra gelmedi, vakit de kalmadı. Neyse asıl mevzu şu: Kısa olanı aynalara yetişemediği için uzun boylu arkadaşından yardım istedi, o da fırçayı çöp kutusuna dayayıp yandaki otobüse gidiyordu ki fırça kaydı bir "beyefendi"nin omzuna çarparak yere düştü. Ütü çizgisi jilet. Tek pilili kumaş pantolonuyla, ak düşmüş saçlarıyla hiç beklenmeyecek bir tepki gösterdi "beyefendi." Yumuşak derili, hasır örgü ayakkabısıyla sert bir tekme vurdu fırçaya: "Ne biçim iş yapıyorsun? Dikkat etsene sağına soluna."

Fırça ayaklarına çarpan delikanlı, "Amca isteyerek yapmadım ki" dedi ama "Yürü git işine bak. Ya gözüm çıksaydı" gibi itirazlara mani olamadı. Tekmeyi vurdu ama Allah'ı var kibar adam; sövmedi, aşağıladı sadece. Dövmedi de, fırçasını tekmeledi o kadar. Sürdürmeye niyetli değildi Uzun Genç ama yine de zoruna gitti belli ki fırçasını yerden alıp sordu: "İyi de isteyerek yapmadım abi, sen niye benim fırçama vuruyorsun tekmeyle?"

Üç beş dakikadır onların Kürtçe sohbetini dinledi ya, o yüzden omzuna çarpan fırçayı fırsat bilip misliyle karşılık verdi o Kürtçeye. Verdi de fırçaya uçan tekme atan "beyefendi", soruya "adam" gibi cevap veremedi, omzunu göstererek: "Ben mi vurdum, önce sen vurdun."

Yalanla rahatlattı kendini. Ve biz de gördük ki, suçu başkasına yükleme alışkanlığı sıradan bir tartışmayı bile memleket meselesi yapıyor. Ne büyük haksızlıkların olduğu, olabileceği, bu küçük örneği izlerken bile görünüyor. Gözünüzle gördüğünüz olay, İstanbul şivesiyle çarpıtılınca bir başka oluyor. İki dakika sürmedi bu münakaşa, kısa boylu arkadaş iki adım atıp girdi araya, arkadaşını çekip aldı: "Ya gel kardeşim deli misin nesin? Boşver, bu adamın derdi fırça filan değil, bu adam seni sevmedi. Fırça düşmüş koluna çarpmış hikaye, seni duydu ve sevmedi adam, tekmeyi de o yüzden attı hatta."

O arkadaşları öyle izliyordum ki bu son cümleleri duyunca daha bir kardeş hissettim kendimi onlarla. Sonradan girip arkadaşını teselli eden genç, tekmeci adama ters baktığımdan olabilir, hadiseyle ilgilendiğimden, üzüldüğümden ne bileyim bir şeyden yakınlık duydu belli ki, gözüme bakarak bir hikaye anlattı, Kürt olduğunu anlayabileceğiniz bir sesle üslupla ve güzel bir Türkçeyle: "Abi hayatta zenciler vardır, hem de sadece Amerika'da Afrika'da değil her yerde. Ve o zencilere zenci olduklarını beyaz adamlar hatırlatır."

20 yaşlarından otobüs camı yıkayan bir genç. Davranışlarıyla, arkadaşına arka çıkmasıyla, olayı çelebi bir dille kapatmasıyla zaten etkilenmişim, bir de şu cümleye bak. Otobüsün kalkmasına 5 dakika kala bir hikaye daha anlatıyor. Benim gözüme bakıyor ama tekme atan adama anlatıyor aslında galiba, o duysun diye sesini yükseltiyor: "Adamın biri Amerika'da ayakkabısını boyatıyor zenci boyacıya. Zenci kimdir nedir bakmıyor bile yukarıya ayakların sahibine, derdi ayakkabıyı parlatmak, para kazanmak. Boyuyor, cilalıyor, parlatıyor fakat bir türlü memnun edemiyor kafasını kaldırdığında gördüğü beyaz adamı. -Olmadı, yine olmadı- lafları arka arkaya gelince bizim boyacı anlıyor ve soruyor: **Sen boyayı mı sevmedin, boyacıyı mı?"**

Ayranı değil sadece, kimin kim olduğunu göstermesi de meşhur artık. Derin devletin o kadar derin olmadığı nasıl bir kamyon kazasıyla çıktıysa, beyefendilerin sığlığı da gençlerin bir iki fırça darbesiyle Susurluk'ta göründü yine.

Akşamsefası

istatistik kafası

KİTAP

Araştırmalara göre en çok kitap okuyan bölge Marmara (%34). En az okuyan bölgeyse Akdeniz (%6).

2015'de **620** milyon **751** bin kitap basıldı. Bu rakam kişi başına ortalama **8** kitap düşmesi demek ama Türkiye'de kitap okuma verilerine göre; **10.600** kişiye **1** kitap düşüyor.

Kadınlar erkeklere göre daha fazla kitap okuyor. **Kadın: %55** **Erkek: %45**

Düzenli okuyucular yılda ortalama **14.5** kitap okuyor.

Tatile çıkarken yanına kitap alanların oranı **%54.**

Kitap okuma alışkanlığı olanların kitap fuarlarını takip etme oranı **% 24.**

Türkiye Yayıncılar Birliği Başkanı Türkiye'nin dünyada kitap okuma oranları bakımından **11.** sırada olduğunu söylüyor. Avrupa Ekonomik İşbirliği Örgütü'ne göreyse Türkiye "Okuma Yeterliliği" konusunda **65** ülke arasında **42.** sırada.

*Türkiye'de cep telefonuna ayda **213** lira harcama yapılırken, kitaba yılda **6,5** lira harcanıyor.*

*Kitap okuyanların **%50**'si "hediye olarak" kitap satın alıyor.*

Türkiye'deki kütüphane sayısı

a) **1** milli kütüphane
b) **1.130** halk kütüphanesi
c) **555** üniversite kütüphanesi
d) **27.836** örgün ve yaygın eğitim kurumu kütüphanesi

Edinburgh'da **100 bin** kişiye **60.5** kütüphane düşerken İstanbul'da **100 bin** kişiye **0.4** kütüphane düşüyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Can Yılmaz

5 yıldız konforu

Otelin havlusu da boyuna göreydi, ne bir eksik ne bir fazla. Zaten bir buçuk metreydi boyu, tam bir havluluk.

Plajın en güzel yerini bulmuştu, sessiz, sakin ve süt beyazı kumlarla buluşan dalgalara birkaç santim uzaklıkta. Havlusunu kuma serdi. Şezlong sevmezdi, "plajda kıçın kuma değecek" derdi hep. 28 yıldır tatil yapmadığını hatırladı bir anda, önünde uzanan tuzlu maviliğe bakarak iç geçirdi "Vay be! Bekledim ama değdi be..." Otelin havlusu da boyuna göreydi, ne bir eksik ne bir fazla. Zaten bir buçuk metreydi boyu, tam bir havluluk. İş yerinde pek eğlenirlerdi boyuyla, kızmazdı da, kendi de güler geçerdi sevimsiz şakalara. Boylu boyunca uzandı emanet havluya, gözlerini alan güneşe bakamadı yumdu sıkıca, "Gözlük şart" dedi içinden. Bir gözlük alsaydı keşke... Sıkıca yumduğu gözlerini güneşe alıştırdı, sonsuz maviliğe baktı derin bir of çekerek. Rahmetli karısını hatırladı niyeyse, "Keşke sen de olsaydın be Neriman" deyiverdi biraz sinirli ve bağırarak, "Şurada yanımda olaydın." Kendisi şanslıydı, 28 sene sonra da olsa sıcacık kumlara yatabiliyordu, karısının o şansı olmamıştı. Tam düzlüğe çıktık, paramız birikti, tatil yaparız derken ölüp gitmişti kadıncağız, hem de birkaç hafta içinde. "Nasıl bir kader 24 sene tatil bekleyip tek bir gün tatil yapamadan ölmek, bir tek gün uzanamamak memleketin herhangi bir sahilinde bir metrekare kuma yatamadan göçüp gitmek." ***Gözünün önünden geçen tek tük bulutlara gülümsedi, "İster misin yağmur yağsın, bizdeki şans bu kadar olur"*** dedi. Biraz da sitem ederek, hiç gerek yoktu şimdi yağmura... "Yağmaz Nurettin Abi yağmaz, geçer gider onlar geçer gider" dedi birisi. Yabancı gelmeyen bir ses... Yattığı yerden suratına gölge yapan gövdeyi gördü önce, sonra suratını seçmeye çalıştı: "Vay benim Nurettin Abi'me bak, vay benim canım abime bak!" Nurettin Abi, sesin sahibine fazla kayıtsız kalamadı, yattığı yerden doğruldu, başında dikilen adam yere çömeldi: "Yalçın!" Evet, maalesef gördüğü Yalçın'dı. Yıllarca beraber çalışıp zimmetine para geçirmekten, tazminatsız işten kovulup 4 sene hapis yatan Yalçın... ***Nurettin Abi'nin başından aşağı kaynar sular dökülmüştü. Tatilde, hem de 28 sene sonraki ilk tatilinde, görmek isteyeceği son kişi karşısında gözlerinin içine bakarak gülümsüyordu.*** "Vay vay vay, Nurettin Abi'me bak be, Nurettin Abi'me bak" deyip duruyordu. Bakılacak bir durum da yoktu hâlbuki sadece herkes gibi kumda, otelin emanet pembe havlusunda uzanıyordu, bunca heyecana gerek yoktu ki. "Merhaba Yalçın" diyebildi usulca, nezaketini bozmadan, için için "Allah kahretsin böyle şansı" dediğini hissettirmeden... Yalçın çalıştığı bankayı soymamış, 4 sene hapis yatmamış gibi rahattı. Yüzünde gülücükler açıyordu adeta, "Pişkinliğe bak" diye düşündü, "Biz olsak insan içine çıkamayız, adam selam vermekten utanmıyor." "Eeee" dedi Nurettin Abi "Hayırdır buralarda?" Yalçın, Nurettin Abi'nin yanına ilişti, "Seni gördüğüme çok sevindim be abi" dedi "Yeminle çok sevindim, ben bu oteldeyim abi, güvenlik müdürüyüm." Nurettin Abi'nin kafasında sorular dolaşmaya başladı, "Çalıştığı bankayı soyan adam güvenlik müdürü, koca otelin güvendiği adam bu mu?" Bir anda toparlandı: "İyi çok iyi, maşallah" dedi lafı ağzında gezdirerek. Yalçın çok mutlu olmuştu nedense, belki de uzun yıllar sonra bir tanıdık görmek mutlu etmişti onu, belki de kirli geçmişine bir sünger çekmişti, belki de tövbekâr olup hacca falan gitmiştir diye düşündü Nurettin Abi. Bir anda tatilini unutmuş karşısında duran Yalçın'ı düşünmeye başlamıştı, sonra kendine geldi yıllardır beklediği tatilini kimsenin bozmasına izin vermeyecekti, "İyi ya görüşürüz" dedi elini uzatarak. Yalçın uzatılan eli havada bırakmadı, aksine sıkı sıkı sarıldı "Ne görüşmesi abi, 7/24 emrindeyim, canım abime bak sen, ne göndereyim ne içeriz, çay, kahve, soda, bira?" "Ne içeriz" diyordu, demek ki gitmeye niyeti yoktu. Nurettin Abi bir anda ayaklandı: "Biraz başım döndü, tansiyon galiba, odaya çıkıp biraz dinleneyim" dedi telaşlı bir şekilde. Emanet havlusunu kumdan aldı, yanlışlıkla bir numara küçük aldığı, etiketi altında yapışık kalmış yeni parmak arası terliklerini ayağına geçirdi: "Görüşürüz Yalçın" dedi hızlı adımlarla kumdan kaçarken. Yalçın şaşkın ama gülümseyerek: "Vay be Nurettin Abi, hiç değişmemişsin, canım abim benim" dedi, bakışlarını 3 metre ötedeki esmer güzele kaydırıp iç çekti "Bunlar yaşıyor bunlar." Oda telefonu acı acı çalmaya devam edince Nurettin Abi daha fazla kayıtsız kalamadı, telefonu açtı: "Efendim?" Karşı tarafın sesi odada yankılandı: "Nurettin Abi'm, tatilini odada mı geçiriyorsun, gel abi aşağı Yalçın ben Yalçın." Nurettin Abi belli belirsiz mırıldandı: "Haa Yalçın... Gelicem... Geliyorum." Neredeyse bütün öğleden sonrasını 15 metrekare odada geçiren Nurettin Abi kendine kızıyordu: "Ulan geldiyse geldi, borcum mu var adama, tatilini niye zehir ediyorsun elin adamı için?" Nurettin Abi haklıydı, tatilini berbat etmeye değer miydi? Otelin dev logosunun basılı olduğu pembe havlusunu kaptı, kendini serin sulara bırakmak üzere odadan çıktı. Nurettin Abi sırt üstü yattı, tuzlu suyun akışına kendini bıraktı, serin mavinin içinde kıyıdan epey uzaklaşmıştı. ***Bir yandan kıyıyı kontrol etmeyi ihmal etmiyordu ama kendine güveni tamdı.*** Küçükken boğazda yüzerdi. Dedesinin sandalından atlayıp saatlerce suda kaldığı günler geldi aklına. "Nereden kaçtın da göremedim abi seni?" Bu ses duymak istemediği sesti, yattığı yerden doğruldu, boyunu bir hayli geçen suda durmaya çalışarak cevap verdi "Yalçın... Nereden gördün beni?" Yalçın başında şapka, gözünde gözlükle suyun içindeydi "Abi bekledim, gelmeyince tahmin ettim suda olduğunu, şunun şurasında 3 günlük tatil odada yatarak geçmez ya!" Nurettin Abi kıyıya doğru yöneldi, Yalçın yanında yüzmeye devam etti, "Nurettin Abi, benden niye kaçıyorsun?" Bu soruyu beklemiyordu: "Niye kaçayım canım?" dedi ama söylediğine kendi bile inanmamıştı. "Biliyorum abi kaçıyorsun, sen de benim hırsız olduğumu sanıyorsun." Nurettin Abi şaşırmıştı. Kıyıya yüzmeye devam etti, "Öyle bir şey demedim" dedi. Yalçın, Nurettin Abi'ye biraz daha sokuldu "Ama haklısın abi, bankayı soydum, hem de sandığınızdan fazla soydum." Nurettin Abi, Yalçın'ın suratındaki ifadeyi beğenmedi "Tamam canım bitti gitti cezanı çektin kime ne?" Yalçın, Nurettin Abi'yi kolundan yakaladı, "Elbette kime ne? O iş İstanbul'da kaldı." Nurettin Abi kolunu Yalçın'ın elinden kurtarmak istedi: "Ben çıkıyorum." Yalçın daha sıkı kavradı. "Nurettin Abi, biliyorum sen pek konuşmazsın ama ya konuşursan?" Nurettin Abi, boyunun da etkisiyle Akdeniz'in tuzlu sularını yutmaya başlamıştı, "Ne konuşması ya?" diyebildi. Yalçın, Nurettin Abi'yi derinlere doğru çekmeye başladı. "Bu işi çok zor buldum Nurettin Abi." Batıp çıkarken bağırmaya çalıştı "Bana ne senin işinden?" Yalçın, Nurettin Abi'nin küçük gövdesine yüklendi, vücudu, ayağının değmediği kuma kadar indi. "Belki de boş bulunup konuşursun be abi" dedi Yalçın, ayağının altında tuttuğu Nurettin Abi'yle birlikte biraz daha açıldı. Nurettin Abi'nin cesedini bulan İngiliz turist hayatının şokunu yaşamıştı, dilinin döndüğünce kendisini anlamaya çalışıp çat pat İngilizce konuşan jandarmaya ifadesini veriyordu. Nurettin Abi'nin cansız bedeninin üzerine çekilen fermuarın sesi karanlık sahilde yankılandı. Yalçın bir ucundan tuttuğu ceset torbasını ambulansa koyarken içinden mırıldandı: ***"Koca memlekette tatil yapacak başka yer mi yoktu be Nurettin Abi?!"***

"Nurettin Abi, biliyorum sen pek konuşmazsın ama ya konuşursan?"

Emrah Akbaş

okudum çizdim

YÜZYILLIK YALNIZLIK

Dünya öylesine çiçeği burnundaydı ki, pek çok şeyin adı yoktu daha ve bunlardan söz ederken parmakla işaret edip göstermek gerekirdi. *(syf 11)*

"İnsanın oturduğu toprakların altında ölüleri yoksa, o adam o toprağın insanı değildir." *(syf 24)*

"Yalnız kalırsak lambayı yakar, birbirimizi doyasıya seyrederiz, kimse duyar mı, diye korkmadan içimden geldiği gibi haykırırım, sen de ayıp şeyler fısıldarsın kulağıma."
(syf 40)

Yüreğin o giderilemez unutkanlığıyla değil, çok daha amansız ve hiç dönüşü olmayan bir başka çeşit unutkanlıkla unutulmuş olduğunu anladı. Bu unutkanlığı iyi bilirdi, çünkü ölümün unutkanlığıydı bu. *(syf 60)*

"Öylesine huzur içinde yaşıyoruz ki, içimizde eceli gelen bile olmadı daha," dedi. "Gördüğünüz gibi mezarlığımız bile yok."
(syf 68)

Ölümü umursadığı yoktu, ama yaşam çok şey demekti. O yüzden de idam hükmü verildiği andaki duygusu korku değil, özlem oldu. *(syf 138)*

"Adamın şansı doğuştan açık olmadı mı, bir daha da olmaz," dedi acı acı. "Kör talih doğuştan yakama yapışmış, ölünceye kadar da bırakmayacak." *(syf 147)*

"Yalnız şunu unutmayın ki, Tanrı bizlere ömür verdiği sürece ana olarak kalacağız ve sizler ne denli büyük devrimciler olursanız olun, saygısızlık yapmaya kalkıştığınız anda donunuzu sıyırıp bir güzel kötek atmak hakkımızdır." *(syf 181)*

"Üzüldüğüm, beni öldürmeniz değil, çünkü kurşuna dizilmek bizim gibi insanlar için bir bakıma eceliyle ölmek sayılır." *(syf 182)*

Albay Marquez, "Yüreğini kolla, Aureliano," dedi, "Ölmeden çürüyorsun." *(syf 188)*

"İnsanın en iyi dostu, ölmüş olan dostudur." diyordu. *(syf 190)*

Albay gülümseyerek karşılık verdi. "Ona de ki," dedi, "İnsan ölme zamanı geldiğinde değil, ölebildiği zaman ölür."
(syf 272)

"Arkadaş dediğin, bir alay hergeleden başka bir şey değildir!"
(syf 457)

Gabriel Garcia Marquez - Yüzyıllık Yalnızlık
Can Yayınları - 56. baskı

Meral Işık

kuşaklar ve biz

Zaman zaman ebeveyn-çocuk çatışmalarında çocuğun direnmesine sinirlenen, hatta tartışan anne-babalar çocuklarının kuşakları gereği farklı pencerelerden baktıklarını, ayrı bir zaman diliminin bireyleri olduklarını düşünerek onları anlamaya çalışmalılar. 25 Eylül 2006'da İngiltere'de 3 yaşında Jack Neal isimli çocuk, annesinin açık unuttuğu bilgisayardan internete girerek 9 bin sterlin değerinde pembe renkli bir otomobili açık artırmayla satın alır. Anne Rachel kutlama telefonlarıyla olayı öğrendiğinde artık çok geçtir. İnternetin hayatımıza girmesiyle ağır kalan X ve ondan önceki kuşaklar, dijital dünyayı çok iyi kullanan, tüm dünyayla iletişimde olan Y ve Z kuşaklarını artık kendi yöntemleriyle büyütüp, eğitemezler. Bir eğitimci gözüyle baktığımızda sınıfta yalnız öğretmenin aktif, öğrencilerin sessizce dinlediği (pasif) eğitim sistemi çok geride kaldı. Günümüzde öğrenci merkez bilişim teknolojisiyle iç içe bir eğitim sistemi en ücra köyde bile gereklidir. Çünkü geleceğin insanını yetiştirmekle yükümlü olan eğitimciler; iletişimi güçlü, birkaç dil bilen, bilginin ekonomik ve toplumsal faydaya dönüştürülmesi kabiliyetini kazanmış, güçlü bireyler yetiştirmek için kuşakların özelliklerini bilerek hayata hazırlamalıdır. O halde geçmişten günümüze uzanan kuşaklar ve onların öne çıkan özelliklerini başlıklar halinde irdeleyelim;

Sessiz kuşak: 1925-1945 yılları arasında yaşayanlardır. Savaş yıllarını, yokluk ve yoksullukları görmüş kişilerdir. Başarılı ve güçlü, iyi bir konuma sahip olmak için mücadele veren, uyumlu, çalışkan, otoriteye saygılı, sessiz ve kanaatkar bir kuşaktır.

Baby Boomer kuşağı: 1946-1964 yıllarında doğan kuşağa verilen isimdir. Savaş sonrası doğum oranının yükseldiği dönem olarak da tanımlayabiliriz. Baby Boomer kuşağı; hem ebeveynlerin, hem çocuklarının (anneanne, babaanne, dede, anne, baba, torunun) bir arada yaşadığı geniş aile içinde büyüyen bir nesildir. Başarı ve amaç odaklı, kuralcı, çalışkan, sadık, otoriteye saygılı, uyumlu, kanaatkârdırlar. Dönemlerinde teknoloji yeni geliştiği için uyum sağlayamamaları eksik yönleri olarak kabul edilebilir. İnsan hakları hareketlerinin, Türkiye'de çok partili hayata geçişin ve ihtilallerin yaşandığı, dünyada ilk televizyonun ortaya çıktığı dönemdir.

X kuşağı: 1965-1979 yılları arasında dünyaya geldiği kabul edilen kuşaktır. Dünyada petrol krizi, Türkiye'de sağ sol çatışmaları yaşanmıştır. Teknolojik gelişmelere mecbur kaldığı için uyum sağlamaya çalışan bireyler çoğunluktadır. Şüpheci, iş odaklı rekabetçi, duyarlı, otoriteye saygılı, mücadeleci, kanaatkar, sabırsızlardır. Daha iyi yaşam standardı için daha az çocuk anlayışına sahip, maddiyata önem veren ve yaşamak için çalışmak ilkesini benimseyen bir kuşaktır. Türkiye'nin yüzde 32'sini oluştururlar.

Y kuşağı: 1980-2000 yılları arasında doğan kuşaktır. Teknolojiyle şekillenen kuşak olarak da kabul edilirler. Sorgulayıcı, girişimci, bağımsız olmayı severler. Otoriteyi sevmezler. Hatta otoriteye karşı saldırgandırlar. Özgüvenli, gerçekçi, şeffaf olmak en belirgin özellikleri olarak kabul edilir. Akranlarının görüşleri ve bakış açıları onlar için önemlidir. Ekip ruhuna sahip bu kuşak, ülkemiz nüfusunun yüzde 35'ini oluşturmaktadır.

Z kuşağı: 2000-2020 yılları arasında kalan kuşaktır. Yaratıcı, geleneksellikten uzak, tüketici, sonuç odaklı, otoriteyi sevmeyen hatta otoriteye karşı saldırgan, doğrucu, güvenli iletişime açık olarak tanımlanabilirler. Sürekli teknolojiyle iletişimleri internet üzerindendir. Dijital dil kullanırlar. İsteklerinde sabırsız, hızlı elde etmeyi ve çabuk tüketmeyi severler. Bir anda birçok kararı alma ve uygulama potansiyeline sahiptirler. Yalnız bir yaşamı benimseyen bu kuşak insanı, ülkemizin nüfusunun yüzde 17'sini oluşturur.

Murat Meriç

kalpten kalbe giden yolun yaratıcısı: neşet ertaş

Bir efsaneyi sahnede izlemek öyle değerli ki... Orada olan herkes bunun farkında ve bu yüzden alkışlar uzun süre dinmiyor. Neşet Ertaş, o gün sahneye tezenesini çakıyor ve gidiyor.

Tarih, 24 Haziran 2008, yer boğaza karşı şahane konserler izlediğimiz ama yazık ki otele dönüştürmek için yok edilen Kuruçeşme Arena... Kardeş Türküler'in 15. Yıl Konseri'nde, Aynur Doğan'dan Esma Recepova'ya birbiri ardına şahane konuklar sahne alıyor, coşku artıyor. Konserin zirvesi, Kırşehirli âşık Neşet Ertaş'ın sahneye çıktığı an. Türküsünü söylüyor ve "Gardaş Türküler'in graliçası" Feryal Öney'i davet ediyor sahneye... Önce Feryal başlıyor, onu sessizce dinleyen "usta" tezenesini vuruyor sazına ve mikrofona uzanıyor: "Bir bakışta yaktın beni / Derdilen bıraktın beni..." Bir efsaneyi sahnede izlemek öyle değerli ki... ***Orada olan herkes bunun farkında ve bu yüzden alkışlar uzun süre dinmiyor. Neşet Ertaş, o gün sahneye tezenesini çakıyor ve gidiyor.***

Yurt dışında olduğum için izleyemediğim konserlerdendir bu ama o kadar çok anlatıldı ki, sanki oradaymışım gibi anlatırım hep. Şanslıyım, Neşet Ertaş'ı gördüm, dinledim. Konuştum hatta... Asıl şansım, onunla ilk basılı söyleşiyi yapan ekibin içinde olmam! 1996'da, Müzük dergisini çıkartırken aklımıza gelen ilk isimdi Neşet Ertaş. O dönem, dergiyi birlikte çıkardığımız Metin Solmaz'la içtiğimiz rakılara eşlik ederdi çünkü. Türkiye'ye dönmemişti, Almanya'da yaşıyordu ve nasıl ulaşacağımızı kara kara düşünüyorduk. Bir anda bulduk, ulaştık ve aradık. Çok sevindi, nazlanmadan kabul etti. Metin konuştu, ben dinledim. Bandı çözerken, söyleşinin tarihi değerinin farkında bile değildik. Dergi yayımlandı, öyle sandığımız gibi fırtınalar kopartmadı söyleşi. Olsun ama, "usta"yla konuşmuştuk ya, yetti.

Sonra Türkiye'ye geldi Neşet Ertaş. Kalan Müzik, eski albümlerini ve plaklarda kalmış kayıtlarını bir seri halinde ve hak ettiği tertemiz kayıtlarla yayımladı. 2000 yazında, Cemil Topuzlu Açıkhava Sahnesi'nde verdiği muazzam konserle sahalara döndü ve pek çok konser verdi. Onu sadece büyük sahnelerde değil, küçük mekânlarda da dinledik: ***Bir gece, Ankara'da Fikrim'in kapısından içeri girdiğinde, hayatımızın en güzel gecelerinden birine şahit olacağımızı bilmiyorduk. Sazını aldı, söyledi, söyledi, söyledi... Çıktığımızda gün çoktan doğmuş, Ankara uyanmıştı.*** Aynısını, Kadıköy'de, Livane'de yaşadık yıllar sonra: Sahneye çıktı ve inmedi. İyi ki inmedi. O kadar çok çaldı ki o gece, dinleyenler türkülerine doydu. Ben hiçbir zaman doymadım oysa. Hiç doymayacağım.

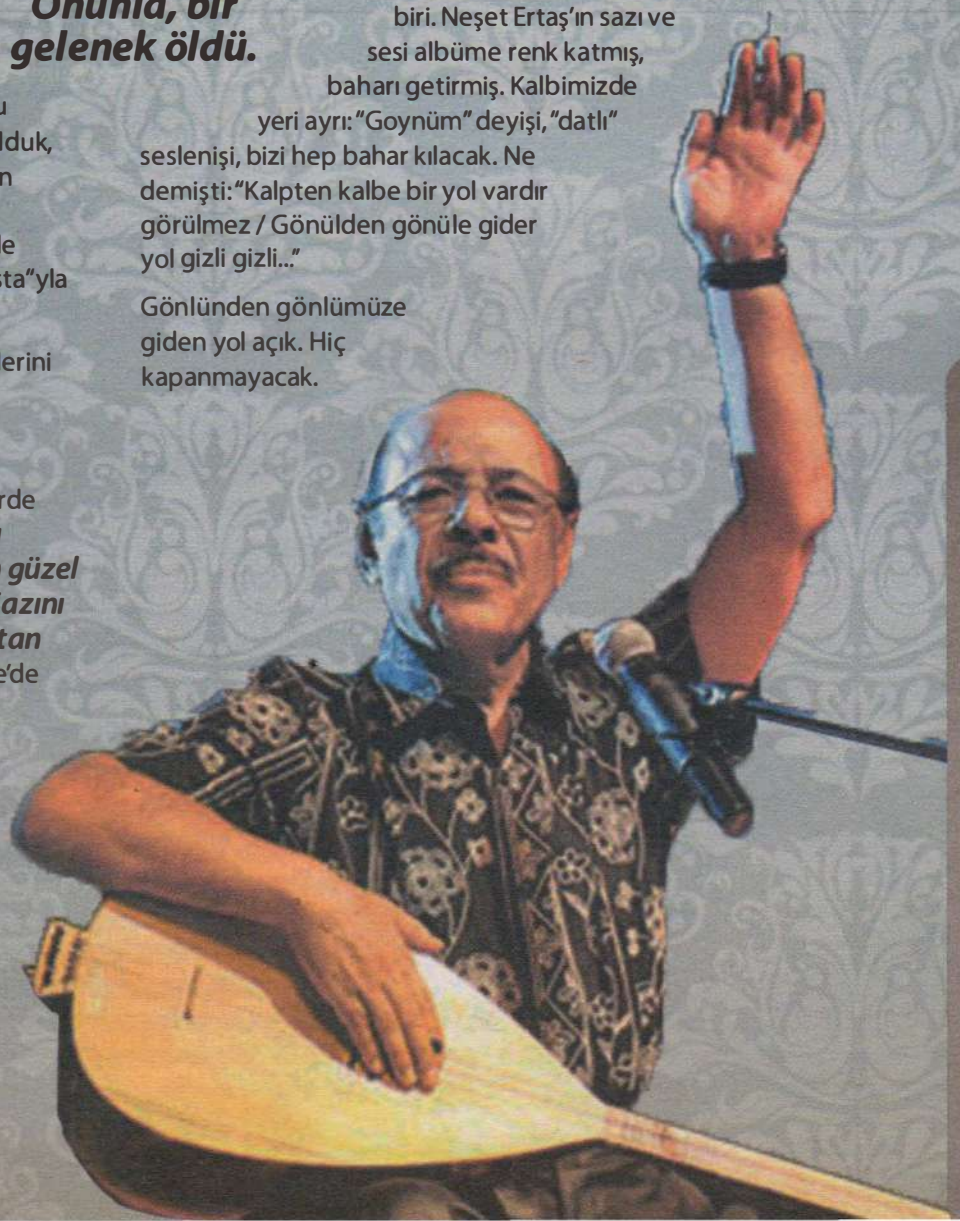
Neşet Ertaş hakkında çok şey söylenebilir ama tek bir cümle kuracağım: Halk ozanlarının son temsilcisiydi. Onunla, bir gelenek öldü. Hikâyesini özetleyeyim: Çocukluğunda babası Muharrem Ertaş'la birlikte düğünleri gezen, saz çalmayı ondan öğrenen Ertaş, Kırşehir'den Ankara'ya, oradan İstanbul'a geliyor. Ankara'da, TRT işi Yurttan Sesler'de türkü söylerken, yönetim "bağırma" uyarısını yapınca, çok sevdiği bu "görev"i bırakıp pavyonlarda şarkı söylemeye başlıyor. İstanbul plakçılarının keşfiyle bir anda tanınıyor. Sonrası Almanya yılları: Hastalık, fakirlik, acılar derken orada "pişiyor". "Garip" mahlasını aldığı, garipliğinin türkülerine sirayet ettiği yıllar bunlar. ***Sırrı, kendi oluşunda, piyasanın çarklarına ayak uydurmayışında, bildiği yoldan ilerlemesinde...*** Hiçbir zaman hayranlarını hayran olarak görmedi, konserlerinde hep dost meclisindeymiş gibi davrandı. Söylediği türkülerle, Zeki Müren'den Cem Karaca'ya, Replikas'tan Arif Sağ'a herkesi etkiledi.

Neşet Ertaş hakkında çok şey söylenebilir ama tek bir cümle kuracağım: Halk ozanlarının son temsilcisiydi. Onunla, bir gelenek öldü.

Sonra bir gün gitti. Yalnız kaldık. Dört yıldır yalnızız. Sesi, sazı, türküleri bizimle. Yetmiyor elbette. Bizden biriydi. Ölümüyle canımızdan can gitti.

Neşet Ertaş'ın konuk olduğu albümlerden biri, 2006 yılında yayınlanan Kardeş Türküler albümü "Bahar". Ustanın tezenesini vurduğu türkü, yazının açılışında sözünü ettiğim, "Yanıyorum". Albümün en güzel düzenlemelerinden biri. Neşet Ertaş'ın sazı ve sesi albüme renk katmış, baharı getirmiş. Kalbimizde yeri ayrı: "Goynüm" deyişi, "datlı" seslenişi, bizi hep bahar kılacak. Ne demişti: "Kalpten kalbe bir yol vardır görülmez / Gönülden gönüle gider yol gizli gizli..."

Gönlünden gönlümüze giden yol açık. Hiç kapanmayacak.

Anıl Yurdakul

fahişenin mutsuz sonudur sokak

Fahişenin sonudur aşık olan müşterisi tarafından cinayetle ölümü... Eğer şanssız (!) ise öldürülmez ve yaşlanır, sokak köşelerinde sürünür. Ayfer'i bir kış günü tanımıştım donmaya yüz tutmuş ellerine otel parasını verirken... Bir yaz günü anlattı bana hikayesini...

Ayfer nasıl gidiyor?
- İyi gitmiyor tabii, sabahtan akşama kadar sinyal. Bak kaldığım otelin banyosu yok, yıkanamıyorum!

Otel nerede?
- Kasımpaşa'da. Bir ara gelip borcumu ödersin di mi? Ulan veresiye artınca almıyorlar bu kış dışardaydım götüm dondu be! *(Sinirleniyor)* Birahanelerde çalışıyordum, şimdi onlar da değişti. İnsanlar değişti. Salak olunca da benim gibi düşüyor insan değil mi ama?!

Deme öyle be.
- Öyle öyle. Ama birahanelerde çalışmanın da avantajı, kapalı yerde çalışıyorsun öyle bir güvencesi var. Eskiden en azından kaldığım otellerin televizyonu banyosu vardı.

Birahanelerde kafana göre mi çalışıyordun anlatsana?
- Ya istersen sabaha kadar kapanana dek çalış istersen hiç gitme yani.

Kaç senedir böylesin?
- On seneden fazla olmuştur, e para yok müşteri yok. Benim gibilere ne derler toplumda zavallı mı diyorlar he?

Boşver toplumu. Çocukluğunu anlatsana Ayfer Ablam?
- Güzel geçti. Ya lüks demek istemiyorum ama mutlu.

Nerede?
- Adana'da be.

Ailenle aran nasıldı?
- Benim doğru düzgün ailem de olmadı be. Annemi çok severdim, ölünce de ablam İstanbul'da evliydi yanına aldı.

İlkokulu okudun mu bu arada?
-Lan benim kaderim oradan belliymiş. Birinci sınıftan terk ama bu alemde yaşaman için on üniversite okusan da para etmez.

Ablanın yanına geldin, sonra?
- Ne sonra! Eniştem ellemeye kalktı anla işte kaçtım ben de!

Şerefsizmiş. Nereye kaçtın, ablana demedin mi? Kaç yaşındaydın bu arada?
- İnanır mı sence? Sen de bir hoşsun yani. Kaçtım, Boğaz taraflarına kaçtım işte... 15 yaşlarında falandım.

Ne yaptın Boğaz'da?
- Ne yapar insan genç olunca, güzel olunca cahillik yani anlasana! Yani film gibi be benim hayatım.

Hiç aşık oldun mu?
- Düşmeden önce oldum, o dönem yani. İyi aşktı be seviyorum aşkı...

Anlatsana aşkını?
- Neyini anlatacağım be, serserinin teki çıktı puşt. Kireçburnu'nda pavyon sahibine sattı adam kerhaneci zaten.

Abla özel bir şey soracağım. Kürtaj oldun mu?
- Ne özeli lan. 4 kere oldum .mına koyum. Sonuncuda ağır kanama geçirince, 5. hamile kalışımda doğurdum.

Çocuk ne oldu?
- Kerhaneci aldı öldürdü mü, çöpe mi attı, sattı mı ne bileyim.

Merak etmiyor musun?
- Etmez olur muyum be Anıl... Ver bir sigara be nerden aklıma getirdin off...

Başına bela geldi mi hiç?
- Kafamı yardıydı götün teki. Para vermem dedi, boğazına sarıldım o an şimşek çaktı bayılmışım. Ondan sonra birkaç gün çalışmak istemedim. Kavgalar bilmem neler yine dayak yiyince ben kaçtım.

Sokakta mı yaşadın o süre içerisinde?
- Zaten 3-4 gün sokaktaydım, bir kere otel parası çıkaramadım onda da tüm gece dolaştım aşağı yukarı.

Çalışmaya başladıktan sonra ne oldu abla?
- Oğlum bak ben ne dedim, ilkokuldan belliymiş kaderim. Müşterilerimden birinin eli ayağı düzgündü zenginim falan dedi herif torbacı çıktı. Beraber yaşamaya başladık, üflemeye ben de başladım.

Diğerlerini kullandın mı?
- Yok lan cigara sadece.

Seviyor muydun?
- Şerefsizi seviyordum, şeytan tüyü vardı.

Ayfer, senin için hayat nedir?
- Benim için bitmiş hayat görmüyor musun?

Torbacı ne oldu?
- Ne olacak, bok yoluna gitti.

Sen ne yaptın, üzülmüşsündür?
- Cigaralıklar gitti, rahat yaşam gitti her bok gitti işte, üzüldüm yani.

Ha herife üzülmedin?
- İlk gün üzüldüm. *(Gülüyor)*

Sen ne yaptın peki?
- Birahanelerde çalışmaya başladım ne yapayım be oğlum işe mi alırlardı he?

Sen de haklısın. Abla hiç mutlu olduğun olay var mı?
- *(Düşünüyor bir müddet)* Var lan var. Bak birahaneye yaşlı bir müşterim gelirdi, her gün çiçekle.

Yıllar geçti ne oldu ne bitti?
- İşte müşteri bulamayınca birahaneden uza dediler yani sonumuz bu. Sen de haklısın bilmezsin o ortamları, bak ben de gençtim ilk pavyona geldiğimde kerhanecinin yaptığı ilk iş yaşlı fahişelerden birini göndermek olmuştu anladın mı?!

Anlamam Ayfer Ablam. Hala sokakta mı yaşıyorsun peki?
- Heee hala yaşıyoruz, otel parası bulamayınca bir aşağı bir yukarı yürü babam yürü.

Yine de müşteri çıkıyor mu?
-Gariban üç kuruşu olan çıkıyor bize bakacak arada sırada... *(Kikirdiyor)*

Ee güzelsin daha.
- Yalanını sevsinler. Hoşuma da gitmiyor değil he uzun zamandır söyleyen olmamıştı.

Abla sizin döneminizde bir beraberliğiniz olmadı, öldürüleniniz oldu cinayete kurban gideniniz oldu. Şimdilerde bu işe seks işçiliği deniyor ve ufak tefek örgütlenme başlıyor. Ne diyorsun buna?
- Ya bırak Allah aşkına, bu işlerin farklı versiyonu bizim dönemde de vardı. Yürü hadi kalkalım otel parası çıkaracağım.

Sana iyi sinyaller Ayfer. Yolun açık olsun.

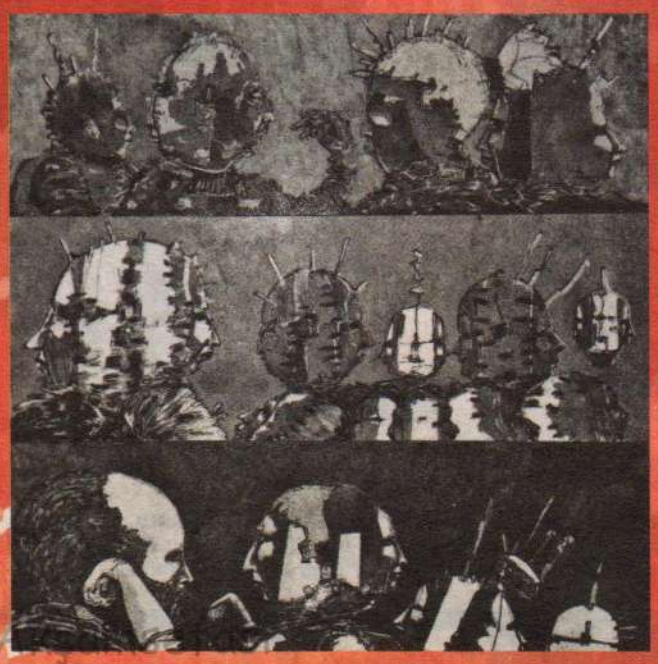
SOKAK KAFASI

Feyyaz Yiğit

zehir

"Olmak" fiili bizi zehirledi.
Herkesin şiddetli bir ihtirasla ulaşmak zorunda olduğu ve aslında hiç ulaşmasa da önemli olmayan bir başarı-hayat eşiği var. Bu gibi fikirlerin zaman içerisinde değişmesine alışmış olabiliriz. Lakin sanıyorum bu gibi fikirler artık aynı anın parçaları. Duyguların ve tasarıların iki ucu birbirine yapışmış. Tüm seçenekler tamam, fakat hiçbiri değil.
Hep birlikte, aynı anda, başkalarına ait her şeyle çok ilgiliyiz. Üstelik bunu, yaşam boyu hiçbir şeyle o kadar da ilgilenmemişiz gibi yapıyoruz.
Bizler için aslında "ne de önemsiz" detayları uzun uzun, yaşaya yaşaya, delire delire tartışıyoruz. Her ne üzerine konuşuyorsak, onun bir de "gerçek" hali var. Herkes sahtekâr, hiç kimse değil. Hissiyatın bu kadar kalabalık paylaşılır olması bile, ortak bir hissiyatın oluşmasına yetmiyor. Ortak bir hissiyat-fikir oluşmadığı gibi; kişisel bir fikre-duyguya rastlamak da mümkün değil. Herkes sahici, hiç kimse değil. Bunlar acayip.
Etrafta bir araya gelen herkes, doğrularını savaştırıyor. Yüz yüze bakanlar hep hemfikir. **Uzak olan, yanlışını arkasında bırakmış, hepimize yük olmuş. Herkes doğru, hiç kimse değil. Artık sadece yaşlılar günlük şeyler konuşuyor.** Yekten, kol kola girilmiş, şu evrenin derdine bir hal çare bulmak zorundayız fakat malumunuz, bu o kadar da önemli değil.
Yani televizyonda ne bileyim, bir bombalı saldırı haberi izliyorsunuz diyelim, 100 kişi ölmüş, yanınızdakine dönüp "Yalnız Ortadoğu ve Avrupa'nın yakın geleceğini doğru teşhis edebilmek için bu gibi şiddet eylemlerini iyi okumak gerekir" mi diyorsunuz? İlla şahsi bir karşılığı vardır bunların. Herkes evinde üzülüyor, öfkeleniyor, korkuyor ama bu hisler hep evde kalıyor. Götür bunları eşinle dostunla paylaş. Ama gidip "Dün yaşananlar beni biraz düşündürdü doğrusu." deme, "Üzüntüden haşatım çıktı iki lokma yiyemedim dünden beri" de. Bunu yapınca boş konuşmuş olmazsın. Kendinden bir şeyler yansıtıyor olmak seni alelade yapmaz.
"Olmak" bizi zehirledi.
"Olmak" fiili sadece hiçbir şey yapmayanı zehirler. Yaşamak için hiçbir şey yapmamış insan, nasıl yaşamış olsun?
Nerede boş boş konuştuğu söylenen bir insan var, o benim canımdır. Lütfen devam edin. Nerede her saniye hayat kurtarmayan, her şeyin içine yeni soluk getirmeyen bir insan var, o benim canımdır. Lütfen devam edin. Nerede "olmak" için değil de "yapmak" için didinen bir insan var, o benim canımdır. Lütfen devam edin. Artık herkes hayatta, hiç kimse değil.
Bize evindeki çok kısa uzatma kablosunu anlat. Aynen benim de var bir tane. Hayatımda hiçbir şeyi bu kadar kısa uzatmadım.
Seni çok iyi anlıyorum. Gittin kendine bir elbise aldın, eve geldin o elbiseden tiksindin. Yırtıp atasın geldi ama atma, belki yine seversin. Ben de yakışır diye bol bir kazak aldım ama yakışmadı. Siparişle gelen kolonyalı mendillere kıyamıyorum evde 2 çuval birikti.
Gelin kendimize ayran falan yapalım. En çok hangi peyniri sevdiğimizden emin olalım. Acaba kaliteli zeytinyağı nasıl anlaşılıyor? Pideci olmak için neler yaşanır? Kuruyemişçi açmak kim bilir ne kadar zor? Ayakkabının topuğu vurduğunda arkasını çekiçle dövmek işe yarıyor mu? A5 kâğıt A4'ün yarısı, A3 ise A4'ün iki katıdır. Cam yünü diye bir şey var, kim yapıyor kardeşim bunu? Bence domates çorbası pişirmek çok zor. Bu bencesi. Bir süredir her şeyi pipetle içiyorum.

Akgün Akova

sonsuza kadar delice

merak ediyoruz
kızıl akbaba kemiğinden flüt yapan o insanı
otuz beş bin yıl önce
örümceğin ipliğinin sırrını
bakterilerin aşık olup olmadıklarını
ters lalenin Deliormanlar'dan Denizli'ye
nasıl gelip köklendiğini 1880'lerde

merak ediyoruz
gen haritalarımız açıldığında
kaç çıkmaz sokağın karşımıza çıkacağını
rüzgarın neden dağda başka
deniz kıyısında başka diller konuştuğunu
kelebeklerin sinir sistemini
merak ediyoruz
ışıklar söndüğünde gölgelerimizin bizi nerede beklediğini
yolunu nasıl bulduğunu çatırdayan yıldırımların
ve tutkulu bir sevişmeden açığa çıkan enerjinin
kaç dilek mumunu yakabileceğini

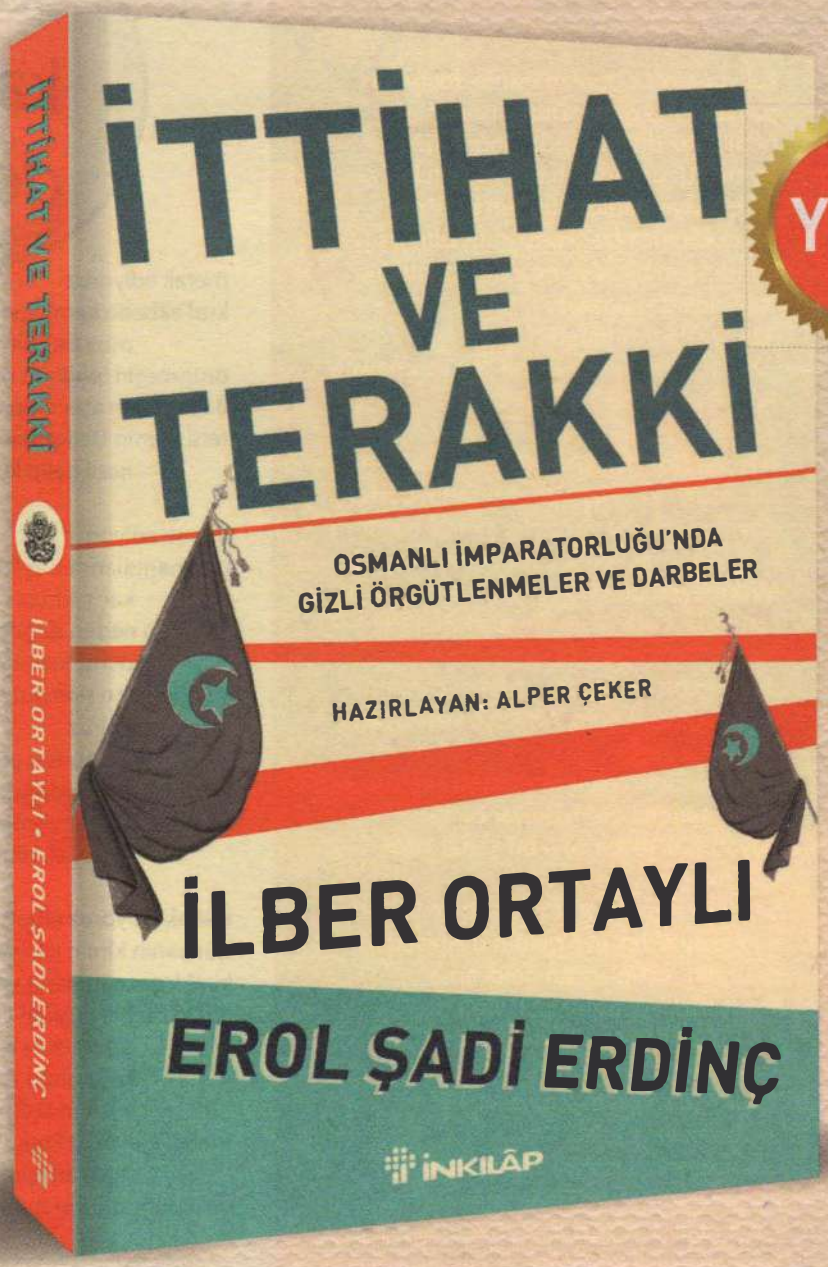
merak ediyoruz elbette
dünyanın kimin için yaratıldığını
kiralık gezegenlerin var olup olmadığını bize yakın uzayda
eğilip bir bal arısının yüzüne
uzun uzun ve sevgiyle bakmış
kaç kişinin yaşadığını
ağzının tadını kaçırdığımız şu yeryüzünde
merak ediyoruz korkularımızın annesini
şiddetin içimizde saklandığı yeri
ve öldüğümüzde bulutların neden gelip bizi götürmediğini

merak ediyoruz
beyindeki uçurumlardan boşlukların nasıl çekilip alınacağını
kırlangıçların yuvalarını çamurdan yapma meselesini
doğduğumuz andan beri
ne kadar borcumuzun biriktiğini su damlalarına
çukurlarla dolu bir yolda karşılaştığımızda felsefeyle
onun o olduğunu nasıl anlayacağımızı
merak ediyoruz halkı politikacılardan korumanın yollarını
ve elbette daha çok merak ediyoruz artık
aydınları barbarlardan korumanın en acil yolunu

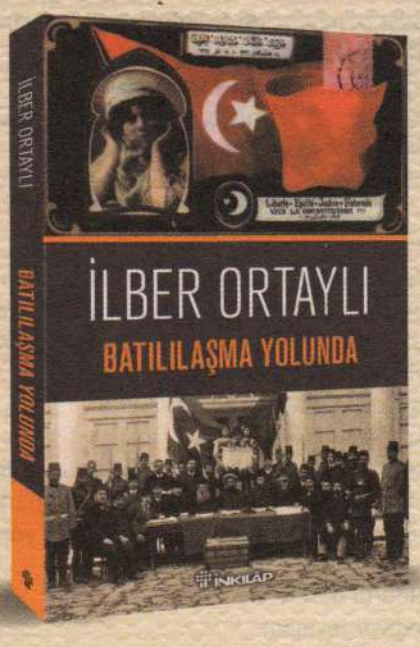
merak ediyoruz işte
bir kadının nerede bitip bir erkeğin nerede başladığını
yıldızları gökyüzüne kimin ektiğini böyle savura savura
tavanda baş aşağı yürüyen kertenkelenin aşağıya düşmemesini
ortadan kaybolmasındaki gizemi
Yesemek'teki Hitit yontu ustalarının
merak ediyoruz
deliliğin sınırlarında neden kimlik kontrolü yapılmadığını
ve yoksulluğun kader olmadığını anlatabilmenin en basit yolunu
önce yoksullara, sonra yine yoksullara, derken tüm yoksullara

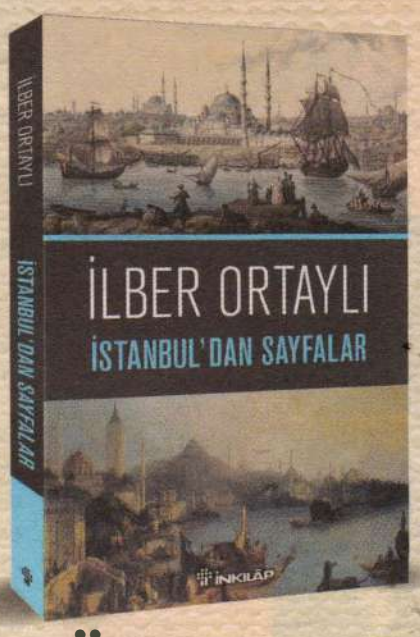
merak kediyi öldürür deseler de
herkes merak ediyor sevgilim
kopmayacak iki kanat mıyız biz
iç içe geçen DNA sarmalları mıyız yoksa
işin aslı
ayrılırsak birbirimizi her an merak edeceğimiz için delice
sarmaşıyoruz iyice, yana yana, döne döne, sonsuza kadar delice

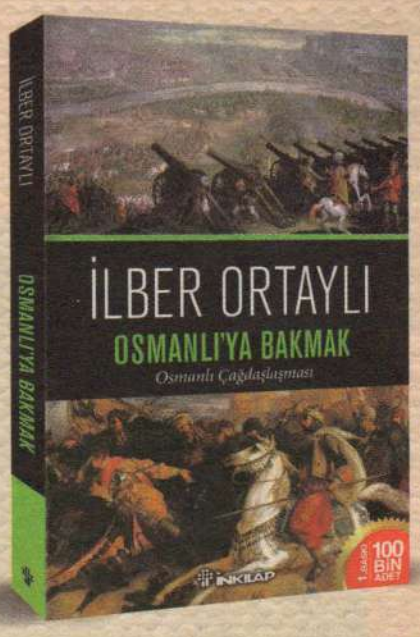
"Kulunuzdan gayrısı İttihatçıdır"

- Yeni Osmanlılar
- Jön Türkler
- Babıâli baskını
- 31 Mart ayaklanması
- Asker-siyaset ilişkisi
- İttihat ve Terakki'nin iki döneminden
- Suikastler
- Gizli örgütlenmeler ve darbelere bir dönemin zihniyet ve eylem haritası...

İNKILÂP

İSTANBUL / Merkez Yenibosna • İSTANBUL / Sanal Mağaza • İSTANBUL / Fatih Historia • İSTANBUL / Avcılar Pelican Mall • İSTANBUL / Levent Metrocity
İSTANBUL / Acarkent Coliseum • İSTANBUL / Bahçelievler Metroport • İSTANBUL / Beykent Perla Vista • İSTANBUL / Ataşehir Migros İSTANBUL / Cağaloğlu Sirkeci
İSTANBUL / İNKILAP KIDS Acarkent • ANKARA / Atlantis City Avm • İZMİR / Balçova • İZMİR / Çiğli • BURSA / Nilüfer

www.inkilap.com

/inkilap.yayinlari /inkilapkitabevi /inkilapkitabevi

Levent Erden

babalık: bir strateji oyunu

Her bir oyunda, kişisel rekorlarını tuttukları defter artık baba için bir hezimet tablosuna dönüştü. Rekorları kendi içinde kaydeden oyunlarda ise en az ilk beş derece oğluna aitti. Artık "Üç el oynarız, kaybeden ödevini bitirir" formülünün de işleme olasılığı kalmamıştı.

Soru: Muntazam ne demek? "Düzenli." Bir soru daha: "Rekâbet ne demek?" Al başına belayı! Baba, küçük oğluyla ekran başında oyun oynayıp, birlikte zaman geçirmeye, ortak konuşma konuları yaratmaya bayılır. Konsol oyunlarının iki, üç ve hatta bilmem kaçıncı sürümlerini alır. Eski oyunlar yeni sürümlerde çalışmadığı için bütün konsolları televizyona bağlamaya çalışır. Bir gün, televizyonun altına her an bağlanmak üzere bekleyen "alet" sayısının 10'a yaklaştığını fark eder. Hepsini üst üste koysa, oğlunun boyunu geçer! Oyun kutuları için televizyonun yanına ayrı bir kütüphane bile yaptırır.

Asıl facia uzaktan kumandalardır. Her birininki ayrı! Hepsini kontrol edebildiğini iddia edenlerden de almıştır ama... Pek becerememiştir. Murphy gözlükleri ve kumandaları sever. Her oyundan önce, önemli bir zaman doğru kumandayı bulabilmek için harcanır. Ondan önce de gözündeki gözlükleri nereye koyduğunu arar baba. Dakikalarca. Ta ki oğlu "Gözünde ya!" diyene ve kahkahayı basıncaya kadar.

Tablet çıkınca iş daha da facia bir hal alır. Televizyon ekranında oyunun yeni bölümleri yüklenirken, tabletten başka bir oyunla "zaman kaybı" engellenir. Oğlunun bu zaman yönetimi becerisini, baba kendi işinde uygulayabilse büyük adam olurdu herhalde. Tablet aynı zamanda babanın hayatını da kurtarır. Birlikte oldukları hafta sonu günlerinde baba, oğlunun ilgilenmediği bir iş, görüşme, alışveriş, şoförlük, telefon konuşması yaparken, oğlu ekrandan içeri süzülüp öbür boyuta ışınlayıverir kendini.

Oğlu daha küçükken, babayı oyunlarda pek başarılı, pek maharetli, pek akıllı, pek kahraman görürdü: "Aferin baba, helal baba, bunu nasıl yaptın yaa, bunu nereden anladın?" gibi cümlelerle gaz verir, babanın her seferinde okuma bayramında omzuna salak renkli kurdele takılmış velet heyecanı duymasını tetiklerdi. Babanın omuzları her gün rengarenkti.

Sefası uzun sürmedi. Zamanla oğlu oyunları daha kolay kavradı. Refleksleri babasınınkilerden çok daha güçlü olduğu için daha kolay araba kullandı, ateş etti, atladı, zıpladı, canavarları hakladı, domuzları devirdi, kuşları fırlattı, karpuzları-kivileri bombalara yakalanmadan kesti biçti!

Her bir oyunda, kişisel rekorlarını tuttukları defter artık baba için bir hezimet tablosuna dönüştü. Rekorları kendi içinde kaydeden oyunlarda ise en az ilk beş derece oğluna aitti. Artık "Üç el oynarız, kaybeden ödevini bitirir" formülünün de işleme olasılığı kalmamıştı. Aradaki fark, baba aleyhine bu kadar bozulunca baba oğlunun yanında olmadığı günlerde, en sevdikleri oyunlarda antrenman yaparken buldu kendini, gecenin bilmem kaçında. Nafile, oğlunun rekorlarının yanına bile yaklaşamıyordu. Birkaç tanesine biraz yaklaşsa, oğlu ertesi gün arayı kapanmayacak şekilde açıyordu.

Evet, oyunlar ortak alanlarıydı. Birlikte eğleniyor, heyecanlanıyor, üzülüyorlardı. Hem oyunların terminolojisini hem de kendi yarattıkları terminolojiyi kullanıyorlardı aralarında. Yani, çok engin ve zengin bir dilleri olmuştu. Halbuki babanın kendi çocukluğunda "tilt olmak" ve "langırt" dışında, fazla bir kavram günlük dile geçememişti.

Ortak alanın bu asimetrik dengesi, her an babanın oğlu gözünde tenzil-i rütbeye uğraması anlamına gelebilirdi.

Babanın beklediği çözüm, bir misafirlikte, oğlunun yeni arkadaşının tavsiye ettiği oyunla, tesadüfen geldi. Kelime bulmaca! Çeşitli türleri vardı. Hepsinin temelinde karmaşık harflerden anlamlı kelimeler yakalamak vardı. En uzunu, en çok sayıda, en hızlı, bütün kelimeler. Bu oyunlardan birkaçını hem baba hem de oğlu kendi tabletlerine, bilgisayarlarına, telefonlarına yüklediler. Üstelik çoğunda katılanların da skorları hesaplanıp, her oyunda gösteriliyordu.

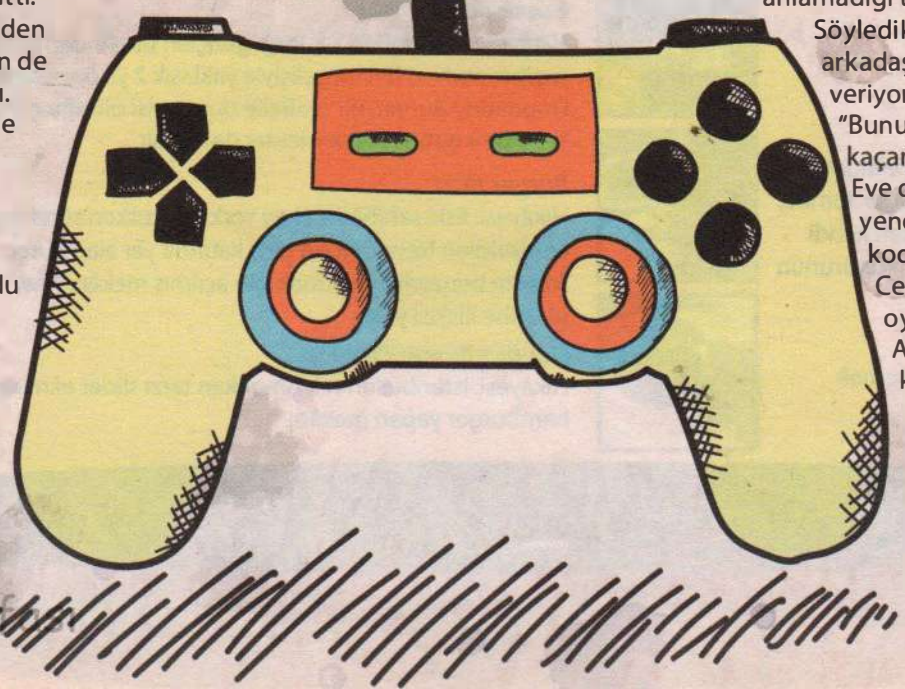
Zor oyunu bozdu! Elalem devreye girince, güç birliğine gitmek oğul için zorunlu hale geldi. Tek başlarına yarışmak yerine birlikte ava çıkmayı tercih ettiler. Ortak kararlaştırdıkları isimleri "düşman" ilan ettiler. Onları geçmek, derece yapmaktan önemli oldu. Ya da sonunda derece yapılmasa da sevinilebilecek bir fırsat yaratıldı. Kelime oyunlarının çoğu sözlük bazlı olduğu için eski, günlük hayatta kullanımı iyice azalmış uzun sözcükler değer kazandı. Baba 19. yüzyılın sonlarına doğru doğmuş dedeleri, 20. yüzyılın başında doğmuş kendi babası dolayısıyla hakim olduğu bu kelimelerle, 21. yüzyıla birkaç kala doğmuş oğluna karşı, erişilmez bir üstünlük sağlamıştı.

Oyun ekranda belirir belirmez, babanın parmakları, upuzun kelimeyi yazıveriyordu: Meşakkat! "Ne demek?" Açıklayana kadar yeni oyun başlıyordu: Muhaceret! "Oha baba, bunu nasıl biliyorsun yaa?" ***Baba, beceri oyunlarında yıllar içinde kaybettiği prestijini, oğlunun gözünde tekrar kazanmaya başladı.*** Artık vurdu, kırdı, atladı, zıpladı oyunlarını oğul tek başına oynuyor, baba "uzmanlık" alanında devreye giriyordu. Tekrar oğlunun kahramanı olmuştu.

Ama oyun kodlarını yazan bir genci oğluyla tanıştırdığında işin rengi değişti. Oğlu, oyun ve kod yazımı hakkında sorguya başladı. Başlarda "O nasıl, bu niye?" soruları vardı ama sonra "Bu türü hangi Base'te yazıyorsun" ile başlayan, babanın hiç ama hiçbir şey anlamadığı teknik ağırlıklı sorular başladı. Söyledikleri anlamlı olmalıydı ki, genç arkadaş oğluna uzun ve teknik cevap veriyor, hatta biraz köşeye sıkışıyor, "Bunun cevabına ben de bakmalıyım" kaçamaklarına başvuruyordu.

Eve dönerken baba hayretini yenemedi, oyun oynamak başka, kodunu modunu bilmek başka! Cevap hazırdı: "Ben ileride oyun yazmak istiyorum. Bu yaz Amazon'dan birkaç tane oyun kodlama kitabı aldım. Hepsini okudum. Kendi oyunlarımı yazmaya çalışıyorum!" Baba, artık oyunu kahraman olarak sürdüremezdi.

Her oyundan önce, önemli bir zaman doğru kumandayı bulabilmek için harcanır.

Akşamsefası

Sinan Hamamsarılar

HAMBURGER KAFASI

Et ile ekmek 1900'lerin başında öylesine bir evlilik yaptı ki, çok az lezzet onun kadar küreselleşti. Yemek kafasına en çok tüketilen yemeklerden hamburgerle başlıyoruz!

NASIL BAŞLADI?

Konu hamburgerse, çaylaklar ya da meraklılar için 'Burger 101' dersimize başlayalım;

» Efsane o ki, Moğollar yürümekten çok at üzerinde vakit geçiriyordu. Etlerini eyerlerinin altında muhafaza etmeye başlayan Moğolların, at ile eyer arasındaki sıcaklıkla pişen etlerinin ünü yayıldı.

» Avrupa'nın önemli liman kentlerinden Hamburg'un ticaret simsarları, bu etlerin efsanesini öğrendi; onlar da aynı mantıkla pişirilmiş etleri, yanında soğan ve turşu gibi malzemelerle tüketmeye başladı. Yemeğin adı Labskaus'dı ve "Güzel yemek, güzel tabak" anlamına geliyordu.

» 1800'lerin sonlarına doğru New York'un liman restoranlarında 'Hamburg Eti' adında şimdiki et tartara benzeyen, tuzlu, kimi zaman füme edilmiş, soğan, turşu ve ekmekle servis edilen bu yemek bir hayli popülerdi.

» Bu arada kıyma makinesini de Karl Drais adında bir Alman buldu.

» 1904 yılındaki St. Louis Fuarı'na kadar Hamburglu göçmenlerin yedikleri bu ekmek arası et yemeği (bir nevi sandviç) o kadar da popüler değildi. Ama fuarda insanların yedikleri bu ekmek arası et ABD'de çok popülerleşti.

» Kimilerine göre Kuzey Amerika'nın ilk burgeri şimdiki tost ekmeğinin arasına konulan bir köfteden oluşuyordu; kimilerine göre de herhangi bir ekmeğin arasındaki pişmiş 'Hamburg Eti'ydi.

» Sonuçta ekmek ve etin bir araya gelmesiyle ortaya çıkan 'Hamburger'in popüler olup dünyaya yayılması yaklaşık 100 yıllık bir hikâyeye dayanıyor.

İYİ HAMBURGERİN SIRLARI

» Benim kusursuz burgerimde ekmek, hafif tatlılık ve tokluk verdiğinden patatesli olabilir. Ya da yağlı oluşu ve yumurtanın verdiği dokudan ötürü brioche ekmeğinden.

» Köftesi dananın yağ oranı yüksek bölgeleri olan kaburga, döş ve sırt bölgelerinden seçilmeli. Makineden çekilecekse suyu kaçırılmadan yani büyük delikleri olan, ayna adı verilen ağızlardan çekilmeli.

» Bir burger köftesi asla ikinci kez çekilmeye gerek duymaz.

» Peynir, burgeri üst seviyeye taşıyacak önemli bileşenlerdendir. Erimeye uygun yapısı ve yoğun tadı sebebiyle İngilizler'in cheddar peyniri cheeseburger için en doğru peynir seçeneklerinden biridir. Ülkemizdeki hamburgere çoğunlukla cheddar yerine 'burger peyniri' adı altında üretilen renklendirilmiş ya da eser miktarda cheddar aroması verilmiş peynirler ekleniyor.

» Hamburgerdeki yağlı eti dengelemek için en uygun malzemelerden biri karamelize soğandır. Uzun süre kısık ateşte sotelenen soğan şekerini salıp bütünlüğünü yitirmeden pişebilir. Bu da etin en iyi eşlikçilerinden biri olabilir.

» Ketçap, mayonez ve barbekü sos için önyargılı davranmayın. Bunlar etin tadını kapatma potansiyeli olan ve yapaylıklarıyla kimilerinin tercih etmeyebileceği şeyler olsa da, günümüzde pek çok restoran kendi reçeteleriyle ürünler hazırlar oldu.

ASLA YAPMAYIN!

Burgerle ilgili asla yapılmayacak birkaç şey sayacak olursak;

» Asla pişen etinizi tavaya bastırmayın, suyunu kaçırırsınız.

» Isıtılan ekmeğinizle pişen köftenizin arasına yeşillik koydurmayın; diri kalması gereken yeşilliklerin ölümüne sebep olursunuz.

» Çılgın burger reçeteleri denemekten korkmayın.

TÜRKİYE'DEN İYİ HAMBURGER ÖNERİLERİ

Burger Lab
Hikâyesi: Aileden etçi Bülent Mermer'in Karaköy daha dutlukken açtığı burgerci.

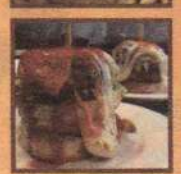
Jimmy's
Hikâyesi: Zamanında İstanbul'un tek steakhouse'unda komi olan şefinin gençlik hayali.

J Burger
Hikâyesi: 1977'de Bülent Solmaz tarafından Göztepe'de açılan J Burger, nam-ı diğer Jumbo, yıllardır değiştirmediği reçetelerinden kendi yaptıkları soslarına, İstanbul burger kültürünün kült işletmelerinden.

Central
Hikâyesi: Arda Türkmen'in ilk rahat yemek (casual dining) mekânı.

Mini Eatery
Hikâyesi: Yeditepe Üniversitesi Gastronomi (ve hatta üzerine de Le Cordon Bleu) mezunu ekibin yarattığı küçük atıştırmalıklar mekânı olan Mini Eatery, ismiyle müsemma bir işletme.

Nusr'et
Hikâyesi: Eline aldığı 15 kiloluk sucukla "Rihanna da bizden yiyor!" pozu vererek Instagram'da kendini 'aşan' Nusret'in hikâyesi hayli uzun.

Hopdaddy
Hikâyesi: Yeniköy'ün Y kuşağı gençleri tarafından tekrar cazibe merkezi haline gelişiyle yaklaşık 2 yıl önce açılan Hopdaddy Burger, bir mahalle burgercisi olduğu gibi sizi Yeniköy'e getirtebilecek kadar da iddialı.

Burger Joint
Hikâyesi: Eski sahibinin, New York'ta okurken sürekli gittiği, Le Meridien New York'un giriş katında yer alan Burger Joint'in benzerini yaratmak için açılmış mekân. New York'la bir şube ilişkisi yok.

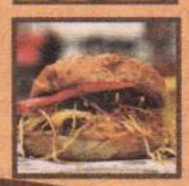
Dobby's Burger Place
Hikâyesi: İstanbul'un tek Amerikan tarzı slider ekmeğiyle hamburger yapan mekânı.

Fotoğraflar: Sinan Hamamsarılar

Zafer Algöz

detone

Süngüsü düşmüş, örselenmiş, hayalleri yıkılmış bir garip emekliydi artık. Morali bozuk olunca müzik aşkı da sekteye uğradı, tam bir sene evden çıkmadı.

Erdem Abi yıllarca bir devlet bankasında çalıştı. Küçük bir memur olarak başladığı bankacılık serüveni yıllar içinde onu müdürlük seviyesine kadar yükseltti. Öyle sosyal hayatı olan bir adam da değildi zaten. Onun için hayattaki tek eğlencesi Türk Sanat Müziği şarkılarıydı. Akşamları bankadan çıkınca hemen eve koşup, özenle akşamcı sofrası kurup, bir ufak rakı eşliğinde sevdiği şarkıları dinleyerek yatağa girerdi. Nerdeyse her gece... Aslında sadece şarkıları dinlese mesele yok, asıl sorun tüm şarkılara eşlik etmesinden kaynaklanıyordu. Sesi oldukça güçlü, hani bas-bariton denen cinstendi... Tamam ses volümlü ama "müzikal anlamda bir rengi var mıydı?" diye sorarsanız... Ne gezer! Zaten ufak rakının sonuna doğru sesi tamamen volümden ibaret bir hale geliyordu. Kolay değil, başta yenge hanım olmak üzere evde herkes illallah çekmişti ondan. Yenge tam 25 sene bu zoraki konserlere katlanmıştı kocasını sevdiğinden. ***Akşam 9'da Dede Efendi klasikleriyle mutfakta konser başlıyor, tam gece yarısı da "kara bulutları kaldır aradan" oynaklığıyla final yapılıyordu.*** İş sadece mutfakta konserle bitmiyordu tabii... Bazen yenge ve çocuklar sevdikleri diziyi seyrederken aniden salona dalıyor ve şarkıyı yapıştırıyordu. Ağır fırçayı yiyince küsüyor, tekrar mutfağa canlı performans alanına kapatıyordu şarkıları ve kendini. Evdekiler, o kırılmasın diye sadece reklam aralarında istek parçalar talep ediyorlardı kendisinden. Kötü söylediği halde "Şahane!", "muhteşem!" diyerek gönlünü alıyorlardı Erdem Abi'nin... Yıllarca konser adıyla hemen her gece bu aktiviteye katlanan yenge hanım sabır taşı oldu ama sonunda dayanamadı ve çatladı. "Aaa yeter artık Erdem! Evde miyim yoksa Üsküdar Musiki Cemiyeti'nde mi? Bu nedir yahu her gece 60 şarkıyla ömür bitti be! Ben bundan sonra evde rakı ve şarkı istemiyorum, dışarıda ne yaparsan yap!" Erdem Abi ne yapsın, ne yardan geçiyor ne de serden... Can çıkar huy çıkmaz misali Ankara'nın mütevazi meyhanelerine dadanmaya başladı akşam mesaisinden sonra. Ama hiç aradığı mutluluğu bulamadı. Gittiği yerler ya çok gürültülüydü ya da kimsenin müzik dinlediği falan yoktu. Bazı geceler sessiz bir an yakaladığında ya da birinin doğum günü falan varsa kutlama amacıyla masaya yanaşıyor, hediye olarak bir şarkı derken potpuriye bağlıyordu. Kafa güzel olunca masalardan gelen "Yeteeeeerr!" haykırışlarını hiç duymuyordu bile. Bazı gecelerde müşteriden dayak yeme kıvamına bile geliyordu. Sonunda baktı ki hem maddi hem de manevi anlamda parçalanıyor, son bir defa evdekilere yalvardı. Bütün kapıları kapatıp orta volümde kendi kendine konser verecekti. Ev ahalisi topluca evi terk etmekle tehdit edince bu plan da suya düştü tabii.

Sonunda yengeyle anlaştılar. Emekli olacak ve emekli ikramiyesiyle müzikli meyhane açacaktı Erdem Abi. Aylar sonra emekli oldu çok sevdiği bankasından. Mesai arkadaşlarıyla vedalaştı. "Bari gece bir yerde veda yemeği yapalım, personelime şarkılarımla kendimi göstereyim" diye düşündü. Ama tüm personel hediyesini verdikten sonra türlü bahanelerle sırra kadem bastı. Sadece müdür yardımcısı Şevki Bey ona eşlik etti. Ama daha ilk dublede Şevki Bey armut gibi olunca ona da şarkılar söyleyemedi. Üstelik hesap ve Şevki'yi taksiyle taaaa anasının örekesine bırakmak da ona kaldı tabii. Olsun, artık yeni bir hayat başlıyordu onun için. Hemen meyhane açmak için mekan aramaya başladı. Birkaç gün sonra hava parası da vererek mekanı tuttu. Masalar, sandalyeler, bardaklar, tabaklar, çatal-bıçak takımları falan derken aşçı, garsonlar ve hatta Türk Sanat Müziği çalan canlı orkestra bile hazırdı artık. Erdem Abi, hem şef garson, hem patron, hem solist, hem de kasiyerdi artık. Akşamları aynı evde olduğu gibi akşam saat 9'da fasıl başlıyordu. Erdem Abim canlı performansı bulmuş affeder mi? Hem masalara servis yapıyor, ilgi gösteriyor hem de fasılı yönetiyordu. Çok sevdiği bir şarkı çaldığında taa mutfaktan haykırarak sahne aldığı anlar da oluyordu çok zaman. Evlilik yıldönümü kutlayanlara "Seni ben ellerin olsun diye mi sevdim", anası babası hasta olanlara "Aman doktor canım doktor derdime bir çare" gibi yanlış parçalar seslendirdiği zamanlar da oluyordu tabii. Meyhanecilik iyi güzeldi ama Erdem Abi giderek 35'likten 70'liğe doğru terfi etti. Oysa her gece 35'lik içiyorum diyor ama salça olduğu masalardaki ikramları hiç hesap etmiyordu. Tatlıyı, kahveyi bitirmiş hesap isteyen müşterilere zorla kendi yaptığı pancar turşusundan elleriyle ikram ediyor, bazen de önemli bir iş görüşmesinin ortasına kamikaze gibi haykırarak dalıyordu: "Ağlasam da faydası yoookkk sevsem de zamaaaanııı geçtiii!" Kafa hep kıyak olduğu için sürekli dükkandan ikramlar... Bazı hesaplarda sağlam indirimler... "Boşver yahu benden olsun"lar... En sonunda hesapsız kitapsız ve yabancısı olduğu meslek onu sallamaya başladı tabii. ***Yılların bankacısıydı, hayatı hep parayla geçmişti ama iş kendi meyhanesi olunca yılların tecrübesi de olsa alarm zilleri çalmaya başladı.***

"Hanım, benim kulağım detoneymiş, o yüzden bana 'tef çal sen, söyleme' dediler."

Yeni açılışın etkisiyle eş-dost ilk ay mekanı dolduruyordu ama zamanla ayakları kesildi. Bütçe acık vermeye başlayınca ilk olarak orkestrada küçülmeye gitti. Her hafta birer kişi eksildi. Sonunda canlı müziğin yerini TRT FM aldı. Sonrasında aşçılar, garsonlar, tek tek fıymaya başladı. Öyle anlar oldu ki, kirayı zor ödemeye başladı. Eşek suya basınca yol gösteren çok olur misali, kayınçonun aklıyla yeni bir strateji geliştirdi. Porsiyonları küçülttü, mutfağa kendi geçti. İkram falan yok... Kahveyi bile hesaba yazmaya başladı. Bunlar yetmiyormuş gibi hesaplar da kalın gelmeye başladı. Bir salata 60 liraya, bir porsiyon karpuz 80 liraya kadar çıktı. Akıllı kayınçonun "deveye diken insana s...n" parolasını hiç aklından çıkarmadı ama çöküşünü hızlandırdı. 25 yıllık bankacılık hayatından gelen emekli ikramiyesi 8 ay içinde kül oldu gitti. Bari hava parasını kurtarayım diye yeni bir kiracı bekledi, bekledi... Gelgelelim koca başkentte tek bir adam bile oraya talip olmadı. Meyhaneye aldığı tüm malzemeleri zar zor ve neredeyse hurda fiyatına elinden çıkarabildi. Süngüsü düşmüş, örselenmiş, hayalleri yıkılmış bir garip emekliydi artık. Morali bozuk olunca müzik aşkı da sekteye uğradı, tam bir sene evden çıkmadı. Yine akşamcılığa devam etti evinde. Artık şarkılarını haykırarak değil, sessiz sessiz içine içine söylemeye başladı. Sonunda eski muavini Şevki Bey'in aklıyla insan içine çıkmaya karar verdi. Amatör bir sanat müziği korosuna girdi ve akşamları işten çıkan insanlarla fasıllar yapmaya başladılar. Sene sonunda eşe dosta konser verdiler. Erdem Abi'ye destek olsun diye aile efradı gizlice konserine gidip sürpriz yaptılar. Koro sahneye çıktı ama evdekilere "Üç solo şarkım var" diye hava yapan Erdem Abi'yi koroda göremediler. Çünkü Erdem Abi sadece tef çalıyordu. Konser bitiminde alkışlar, tebriklerden sonra eve dönüş yolunda konu açıldı. Erdem Abi önce hık-mık etti, devamında baktı ki ev ahalisi yemiyor, itiraf etmeye karar verdi: "Hanım, benim kulağım detoneymiş, o yüzden bana 'tef çal sen, söyleme' dediler." Aile efradı koro halinde "Evet detonesin, biliyoruz" dediler. "Yahu bunca yıldır neden söylemediniz?" diye hayıflandı. "Devamlı haykırıyordun, söylesek bile bizi hiç duymuyordun ki" dedi sevgili aile efradı... Erdem Abi büyük bir sarsıntı yaşadı tabii... Ama bitkisel hayata girmesine izin verilemezdi. "Hadi baba bir şarkı söyleyelim" diyerek istekte bulundular. Erdem Abi'nin yerli arabası Ankara çevreyolundan giderken söylenen şarkı yollarda çınladı. ***"Sabret gönül bir gün olur bu hasret biter, çekilen acılar canım gün olur geçer."***

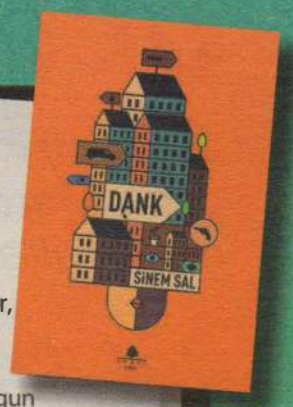
Akşamsefası

kitap kafası

Emre Barca

dünyanın kalbi

Dank, Sinem Sal, April, Haziran 2016

"Dünyayı dengede tutmak için kalbine ağırlık ver!"

Bir kitap, içindeki tek bir cümleyle özetlenebilir mi bilmiyorum ama Sinem Sal'ın "Dank" isimli müjdeli eserini bu cümleyle hatırlayacağım hep: Bu mükellef bir "özet" olduğu için değil de, yazarın kitaptaki tutumunu ifşa ettiği için. Ayrıca bir kenara not edilmesi gereken bir cümle olabilir bu: "Dünyayı dengede tutmak için kalbine ağırlık ver!" Çünkü dünya ağırdır ve dengelenmesi gerekir. Ve ancak, evet, kalbimize ağırlık vererek sağlayabiliriz dünyanın dengesini. Çünkü dünya bizizdir aynı zamanda. Dünya aslında bizden ibarettir.

Martin Heidegger'den Sami Baydar'a ve Cem Yavuz'a kadar, 'dünya' kavram-metaforu hem insan için hem de yazar için gizli-açık bir sırrın dile getirilmesidir: İnsan dünyada-varlıktır, dünyada-olmaktır. Dünyasız bir insan imkansızdır. Ancak, yükselmek isteyen insanı paçalarından tutup aşağı çeker dünya; insanın sivriliklerini törpüler, insanı düzleştirmek ister. O yüzden, "dünyadan çıkış yolları" arayabilir yazar. Oysa yazarı diğer yazarlardan ayıran, "dünyaya bakış yolları"dır. Sinem Sal'ın "Dank"ını bir müjde olarak kutlamamızın sebebi de bu incelikli bakış, bu rikkat, bu kalple -ve kalpten yazıyla- dünyayı dengeleme çabası olsa gerek. Hiç olmazsa, elimizdeki çok sayıda sebepten bir sebep, kalpten bir sebep bu.

Nitekim, yazmanın dürüstlük ve cesaretle ilgili olduğunu ifade eden, Ernest Hemingway'e ait olduğunu sandığım ama doğrulayamadığım bir söz hatırlıyorum Sinem Sal'ın öykülerini düşünürken: "Yeterince dürüst ve cesur bir insan ortalama bir roman yazabilir." Bu sözü, sadece roman türüne has bir yargı olarak değil, genel anlamda yazmaya ilişkin önemli bir sır olarak tüm yazma işine teşmil etmeye meyyalim. **Ancak böyle açıklayabilirim Sinem Sal'ın sırrını: Ancak dünyaya dürüstlük ve cesaretle bakan bir yazar kaleme alabilir böylesi metinleri.** Ancak dünyanın kalbine dokunan, böylesi bir dünyayı kalbiyle dengelemeye çalışan bir yazar... Dünyanın, örgütlü kötülüğün, ölümün ama en çok da hafızanın, dünyanın ve kişinin hafızasının öykülerini yazıyor Sinem Sal "Dank"ta. "Yiv" ve "Set" olarak ikiye ayırdığı kitabında, on üç öyküyle dünyaya dürüstlük ve cesaretle bakıp, dünyanın halini gözler önüne sermekle kalmıyor ve kalbe ağırlık veriyor: Böylece kendilerini oluşturan dünya, geçmiş ve hafızayı paramparça etmekten başka çaresi kalmıyor kahramanların. Bir gün dank ediyor ve parçalıyor, parçalanıyoruz.

Herkesin kendince bir parçalama ve parçalanma şekli var ya, "Dank"taki öykülerin genç yetişkinleri de çağlarına uygun yaşıyorlar akıbetlerini. Hissiz, ilaçlı, sosyal medyalı, bol müzikli ve hınç dolu Sal'ın kahramanları. Yine de ümitli bir yan varsa eğer bu öykülerde, muhtemelen yazarın deliliğin dağlarında dolaşan dilinde ve en baştan beri dile getirdiğimiz şekilde kalbe ağırlık vermesinde bulabiliriz bu umudu. **Hınç, ölüm ve travmayla çevrelenmiş olsa da kahramanlarımızın hafızaları, oradan bir çıkış yolu var. Delice, bam diye, hızlı, seri, kırık dökük de olsa bir çıkış.**

Bu haliyle açılma ve kapanmanın hikayesini anlatıyor Sal'ın öyküleri. Bast ve Kabz halinin, Deli Derviş'in deyişiyle. Daralmanın ve genişlemenin, darlığın ve bolluğun, daralmanın ve felahın öyküleri bunlar. Ama "Dank"tan ötesi var mı öykülerde? Aslında bir kurtuluş yok, "Dank"ve çıkış var. Gerisi yok. Gerisini bilemezdik zaten. Dünyadan çıksaydık ne olurdu, hiç bilemezdik. Bu nedenle vurup kaçan öyküler bunlar. Sır, ifşa, şiir ve dank!

Bundan sonrası ise okurun, ellerini başında kavuşturup halini düşünmesi ve okuduklarının zorlu da olsa keyfini sürmesiyle tamamlanacak. Tastamam bir okuma deneyimidir bu.

"Dank"ı rafa koyacaksınız ama bir yanı sizi bırakmayacak. Aslında kitap da, dünya da, hafıza da, kişi de, öyküler de tamamlanmayacak. Geriye bir sürü hafıza parçasının yanı sıra, çoğu zaman içimizi gıcıklayan aforizmaların arasından sıyrılacak güzel, mermi gibi bir cümle kalacak: "Dünyayı dengede tutmak için kalbine ağırlık ver!"

Melda Özer

bazen gitmek gerekir

Betsy Davis ABD'de yaşayan ressam ve performans sanatçısı bir kadın. 2013 yılında aniden hastalanıyor ve yapılan tahliller sonucunda ölümcül ALS hastalığı teşhisi konuyor. Hani şu, insanların bu hastalığa dikkat çekmek için kafalarından aşağı buz dolu kovaları boşalttıkları hastalık. ALS hastalarının ortalama ömrü 3-5 yıl. Betsy birkaç yıl bu hastalıkla savaşıyor, elinden gelen her şeyi yapıyor ama nafile, durum gitgide kötüye gidiyor. Sonunda hastalıkla mücadele edemez, acılarına dayanamaz hale geliyor ve kararını veriyor. ***Artık gitmenin zamanı gelmiştir.***

Betsy tüm sevdiklerini son kez görebilmek için bir veda partisi düzenliyor. Arkadaşlarını davet etmek için yazdığı mailde, "Bu parti daha önce katıldığınız hiçbir partiye benzemeyecek, çünkü duygusal anlamda çok güçlü olmanız gerekecek" diyor. Dostlarından tek beklentisi ise gözyaşının olmadığı neşeli bir veda.

Son saatlerini arkadaşları ve ailesiyle en güzel şekilde geçiriyor. Özel günler için aldığı kimonosunu giyiyor. Bir kadın arkadaşı çello çalıyor, bir diğeri armonika. Fıkra anlatanlar, dans edenler, şiir okuyanlar ve bolca sohbet var partide. Genel atmosfer Betsy'nin istediği gibi neşe dolu, hüzünden eser yok. Sabah 6.45'de ise doktor ve hemşireler gözetiminde ölümcül dozda ilaç alıyor ve 41 yaşında, California'da ötanazi hakkını kullanan ilk kişi olarak hayata gözlerini yumuyor bu cesur ve kararlı kadın. Bu haberi okuyunca, hele hele fotoğraflarını ve içi gülen gözlerini görünce gerçekten ürperdim. İlk aklıma gelen şuydu; "Ne olursa olsun hayat yaşamaya değer, bu yanlış bir karar." Ama hemen arkasından, Betsy'nin gülen yüzünü ve cesur bakışlarını gördüm ve onun bu kararı kolay kolay vermediğini, gitme kararını çok uzun süre düşündüğünü ve sonunda bu noktaya geldiğini anladım.

Gerçekten de bazen gitmek gerekir. Mesela bir şehirden, bir işten, bir ülkeden ya da yürümeyen bir ilişkiden gitmek gerekir. Ne zaman gitmek gerektiğini de en çok bunu yaşayan kişi bilir. Ama kolay değildir her zaman gitmek. Her şeyi geride bırakıp, tüm dokunuşları, tüm kokuları, tüm belgeleri orada öylece bırakıp vazgeçmek. Gitmek cesaret gerektirir. O kadar çok ilişki var ki aynı evlerde yaşayan, aynı masalarda yemek yiyen, aynı kanepede oturup birlikte televizyon seyreden iki yabancı haline gelmiş ve sadece alışkanlıkları yüzünden bir arada olmaya devam eden ve her türlü boyunduruğa razı olan. İşte sırf bu yüzdendir ki gidenleri anlamak gerekir. Gitmek bir eylemdir, gitmek bir karardır, gitmek bir şiiri yarım bırakabilmek, gitmek gemileri yakabilmek ve bazen dönüşü olmayan bir yoldur. Bazen delice bir tutkuyla bağlıyken bile elveda demek gerekir yaşama. Bazen çok bireysel ve insani bir karardır gitmek. Aynı Betsy Davis'in yaptığı gibi. "Mademki gitmek zorundayım bari veda koşullarını ben belirleyeyim" demiş, cesaretle, güleryüzle ve sakince gitmiş bu dünyadan.

Bazen severken gideriz, gitmek gerektiği için. Bazen sevmeyiz kalırız, gitmeyi beceremediğimiz için.

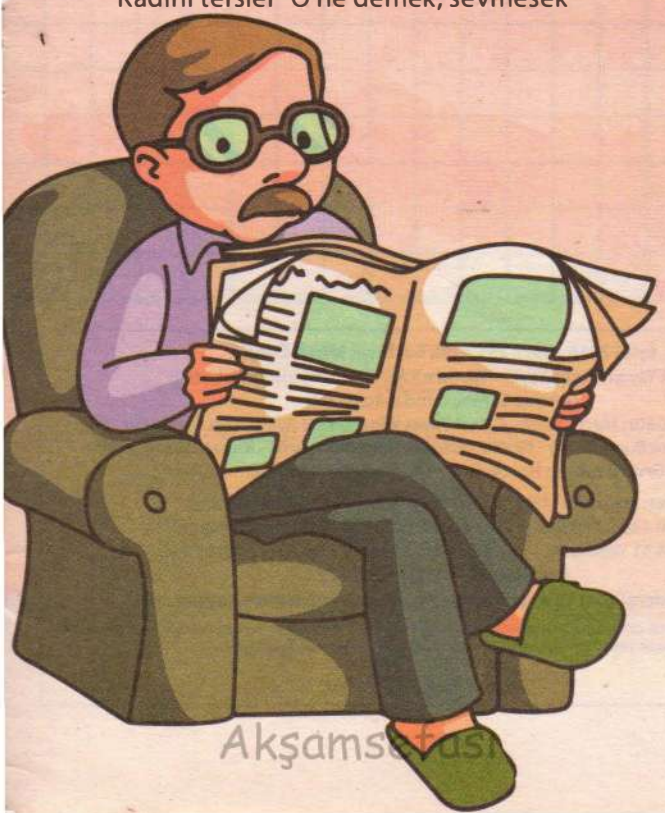
Kerimcan Kamal

ömrü böyle geçti

Herkes ötekinden nefret etse de tabii ki hep demokrattı. Hal böyleyken o da kendini garip hissetmiyordu bunca yalan arasında. Sıradan bir gündü. Koltukta gazete okuyordu.

Yalancıydı.
Ama bir sor niye?
"İyi misin" diye soruyorlardı.
Ağız alışkanlığı "İyiyim" diyordu.
Oysa çoğunlukla hiç de iyi değildi.
Zaten kim her zaman iyi olabilirdi ki?
Bazı şeyleri düşünmez insan.
Yalan da saymaz.
Öyle öğrenir, öyle yaşarsın.
Küçüktü. Okula gidiyordu.
Her sabah "Türk'üm, doğruyum, çalışkanım" diyordu ama galiba Türk değildi.
Ne olduğunu zaten bilmiyordu bile.
Anası başkaydı, babası başka.
Aile karmakarışıktı.
"Doğruyum" zaten bu durumda otomatik olarak "yalan" oluyordu.
Çalışkan hiç değildi.
Hangi çocuk çalışmayı severdi ki?
Sürdü gitti hayat.
Gençken en sevdiği yalanlar "Geçen gece bir kız götürdüm, of sormayın" ya da "Sonra herife bir koydum, iki seksen yatırdım"dı.
N'apsındı, herkesin en erkek olmak zorunda olduğu ortamda "Daha elime kız eli değmedi" mi diyecekti?
"Anam kaçanın anası ağlamaz diye öğretti, kavga çıksa direk uzarım" mı deseydi?
25 yıllık evliydi.
Ömrü böyle geçmişti.
Karısı arada yanaşır "Beni seviyor musun?" derdi.
Kadını tersler "O ne demek, sevmesek niye evlenelim" diye cevap verirdi.
Oysa asıl evlenirken sevmemişti ki.
Nasıl sevsindi?
O mahalledeki kıza aşık olmuş, kız Alevi çıkınca aileler birbirini istememiş, anası apar topar memleketten bir kız bulmuş o da çaresiz "he" demiş, evlenmişti.
Sevdiği kız imkansızsa maksat evde iş görecek kadın bulunsundu.
Gel zaman git zaman çocukları oldu pek mutlu olmasalar da.
Karısına da alıştı zamanla.
Ve fakat mahrem olacak gerçi ama "Beni hiç aldattın mı?" diye soran eşine sert sert bakarken, para buldukça Aksaray'da pavyona gitmeyi severdi.
Herkes iç dünyasında kim bilir neler saklar?
Oğluna namuslu olmayı öğretirken gözü komşunun karısındaydı. Ama kadın da etli butlu, alımlıydı hani, yanından geçerken de bir acayip bakıyordu.
Hayat herkesin ortak yalan rutininde devam ediyordu.
Tabii ki herkes vergisini veriyordu.
Tabii ki herkes trafik kurallarına uyuyor, kırmızı da geçmiyor, emniyet şeridini işgal etmiyordu.
Tabii ki kimse rüşvet almıyordu.
Kimse torpille iş görmüyordu.
Kimse ortağından çalmıyor, kimse borcunun üstüne yatmıyordu.
Kimse hiçbir zaman Reha Muhtar izlemedi.
Kimse delisi, psikopatı, sahtekârı, parayla rol yapanıyla kavga, dövüş evlilik programlarına ağzı açık bakmıyordu.
Kimse karısını, kocasını aldatmadı.
Kimse porno izlemedi, Viagra kullanmadı.
Hep arkadaşlardı yapan.
Boşverin bunları,
Düşünsenize, 14 yıldır tek başına iktidar olan partiye, bir dönem kimse oy verdiğini söyleyemiyordu.
Kimse eskiden Kürt değildi mesela.
Sonra birden herkes aslında bir yanıyla Türk olmadığına aydı. Eskiden herkes Atatürkçüydü cebren ve hileyle.

Hayat herkesin ortak yalan rutininde devam ediyordu.

Kimse de hiç cemaatçi olmadı zaten.
Sürekli bir oryantal oynanıyordu çünkü durum eskiden "yiyorsa olma" şimdi "yiyorsa ol"du.
Herkes zaten hep darbelere karşıydı.
Şarkıcısı, türkücüsü, topçusu, popçusu, yazarı, çizeri gitmezsek iş alamaz, aç kalırız diye değil bayrak sevdasından mitinglere koşuyordu.
Herkes ülkesine aşıktı ama zenginler yurtdışında ev yarışındayken, fakirler yanlışlıkla Avrupa Birliği'ne girilse asla anında uzamazdı.
Herkes fırsat eşitliğine gönülden inanır ve başkaları gibi yapmaz, devletten beleş ihale kapsa tabii ki dönüp bakmazdı.
Herkes ötekinden nefret etse de tabii ki hep demokrattı.
Hal böyleyken o da kendini garip hissetmiyordu bunca yalan arasında.
Sıradan bir gündü.
Koltukta gazete okuyordu.
Oğlu 10 lira istedi.
"Sigara, migara içmiyorsun değil mi?" dedi yakın gözlüğünün üstünden oğluna.
Oğlan "Yok be baba ne sigarası arkadaşlarla çay içcez" diye karşı geldi ama leş gibi nikotin kokuyordu.
Oğlan gitti.
Gazeteyi bir kenara bıraktı.
Koltukta gözlerini kapadı.
Kalbi sıkıştı.
Vakit tamamdı.
Emrihak vaki oldu.
Duyanlar çok üzüldü.
Daha gençti.
Gözü yaşlı ailesi, sevenleri cami avlusunu doldurdular.
Namazı kılındı.
İmam, duasını yaptı.
"Bu kardeşimizin" dedi "Doğru, dürüst, vatanına, milletine bağlı, namuslu bir kişi olduğuna şehadet eder misiniz?"
Cemaat hep bir ağızdan tereddütsüz "Ederiz" diye cevap verdi.
Böyle üç kez şahitlik yaptılar.
Sessizce dağıldılar sonra.
Kabristanda bir ailesi kaldı.
Herkesin çok işi gücü vardı.
Zor bir hayattı.
Zor bir ülkeydi yaşaması.
Herkes çok adamdı ama ne yaparsın ki zor adamı bozardı.

EN SON kafası

RÜŞTÜ ONUR ATİLLA

En son okuduğun kitap nedir?
Philippe Petit "Yaratıcılık Kusursuz Suç"

En son neye çok güldün?
Eşimin yaptığı bir taklite...

En son kimi çok güldürdün?
Tanımadığım birileriydi. Beraber konuştuk, gülüştük.

En son seyahatini nereye yaptın?
Derginin yayın zamanına göre ya Akyaka ya da bir başka güney kasabası.

Seni en son mutlu eden şey ne oldu?
Çok güzel insanlarla tanışmak, tartışmak, barışmak mutlu etti.

En son neyin hayalini kurdun?
Bir yelkenlimiz olsa...

En son izlediğin film hangisiydi?
Paramparça Aşklar Köpekler.

En son ne satın aldın?
Şişelerini beğendiğimiz zeytinyağı ve nar ekşisi

En son neye çok şaşırdın?
Deniz kaplumbağalarının ısırma riski
- öğrenmesem yanına yüzecektim :) -

En son neye ağladın?
Dedemin rahatsızlığına.

-En son gördüğün rüyayı hatırlıyor musun?
Ellerimden çıkan bir sürü küçük sinek. (Pek keyifsizdi)

En son kime çok kızdın?
Benimle fotoğraf çektirmek isteyip gereksiz ve kötü şaka yapan bir adama...

En son hangi küfrü ettin?
"Siktir et."

En son ne yalanı söyledin?
"Ya kusura bakma aramışsın duymadım."

En son neye çok pişman oldun?
Uzun süredir telefon ve sosyal medyayla fazla haşır neşirim. İleride buna pişman olacağım. Hatta şimdiden pişmanım tükettiği zamanıma.

En son mırıldandığın şarkı hangisi?
Ferhan Şensoy "Ca cubbap cubbap cubap" Ne demiş aktör, "Bugün evden çıkasım yok / Telefonu açasım yok / Rakımız var içesim yok / Acelem var koşasım yok"

Hazırlayan: Bedia Ceylan Güzelce

KAFA'ma göre

yaz, çiz, çek, paylaş! bu köşe senin!

#kafamagör

Eylül 2016 - Sayı: 25 - Aylık Edebiyat Mizah Dergisi
Aylık Yaygın Süreli Yayın - **Yayıncı:** KAFA Grup Yayıncılık Ltd. Şti.
İmtiyaz Sahibi: Candaş Tolga Işık
Sorumlu Müdür: Mert Çanga - **Genel Yayın Yönetmeni:** Ayça Derin Karabulut
Görsel Yönetmen: Burak Şahin - **Grafik Tasarım:** Dorukhan Varlık - **Kapak:** Hakan Arslan
Reklam Grup Başkanı: Hande Gün - **Okuyucu Temsilcisi:** Emrah Akbaş

Adres: Koşuyolu Mah. İsmailpaşa Sok. No:44 Kadıköy/İstanbul
Tel: (0216) 428 9 888 **Baskı:** İhlas Gazetecilik A.Ş. 29 Ekim Cad. İhlas Plaza No: 11/A 41 Yenibosna / Bahçelievler / İstanbul - **Tel:** (0212) 454 30 00
Dağıtım: DPP (0212) 622 22 22
www.kafadergi.com - bizeyazin@kafadergi.com - reklam@kafagrup.com

Kafa Dergisi'ndeki tüm yazı, çizim, espri, karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi, yazar ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazı ve basılı görsel yayın organında ve sanal ortamında kullanılamaz.

ne okusak kafası

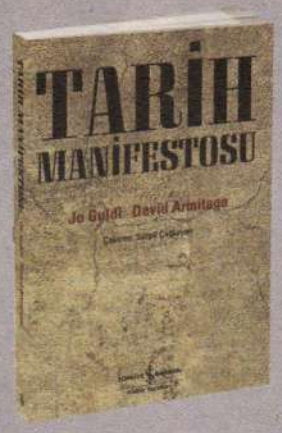
CEZA KOLONİSİNDE VE DİĞER ÖYKÜLER
FRANZ KAFKA
ÇEVİREN: GÜLPERİ SERT

Bu kitap, Kafka'nın sağlığında yayımlanan öykülerinden oluşuyor. Yazar kısa metinlerinin dışındaki yapıtlarını yayımlamaktan kaçınmış, hatta ölümünden kısa bir süre önce yakın dostu Max Brod'dan yazdığı her şeyi yakmasını istemişti. Ancak Brod onun engin dehasının farkındaydı. Kafka'nın vasiyetini yerine getirmedi ve ölümünden sonra toplu yapıtlarını yayımlayarak günümüze ulaşmasını sağladı.

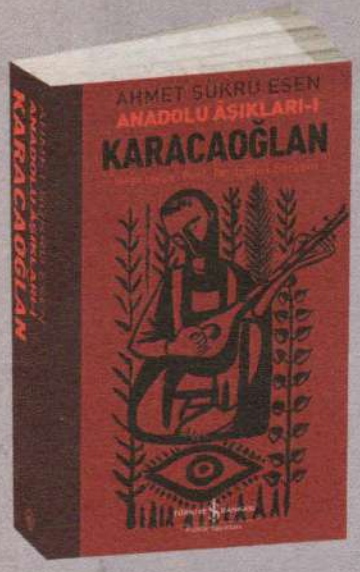
Kitap Bilgileri: 200 sayfa, 14 TL

TARİH MANİFESTOSU
JO GULDI & DAVID ARMITAGE
ÇEVİREN: SERPİL ÇAĞLAYAN

Bu kitapta yazarlar tarihin amacı ve göreviyle ilgili bir teze sahipler ve taraf tutuyorlar: Tarih sadece akademik bir disiplin olamaz; ortak bir geleceğin imkânlarını ortaya çıkarmak amacıyla, kabul edilmiş bilgileri sınamak ve geçmişe egemen kuramları sorgulamak gibi bir kamusal misyon yüklenmelidir. Yazarların deyişiyle: "Geçmişin bilgisi, gelecekte ne ölçüde özgür iradeye sahip olacağımızı anlamaya yarayan bir kaynaktır."

Kitap Bilgileri: 192 sayfa, 18 TL

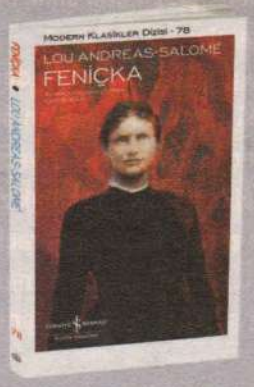

KARACAOĞLAN
ANADOLU ÂŞIKLARI-I
AHMET ŞÜKRÜ ESEN
HAZIRLAYAN: PROF. DR. İSMAİL GÖRKEM

Ahmet Şükrü Esen'in otuz yıllık derleme çabaları sonucunda oluşturduğu defterlerden çıkarılan malzemeler üzerine Pertev Naili Boratav ve çalışma arkadaşları Rémy Dor ve A. Fuat Özdemir'in başlattığı âşık edebiyatı ve anonim halk edebiyatı çalışmaları "Anadolu Âşıkları Dizisi"yle bütünlüklü ve kalıcı bir külliyata dönüşüyor. Dizinin ilk kitabı Karacaoğlan.

Kitap Bilgileri: 680 sayfa, 35 TL

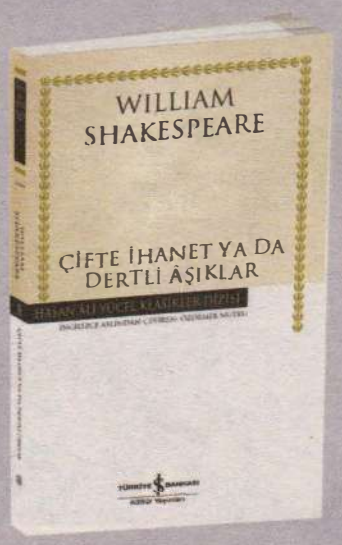
FENİÇKA
LOU ANDREAS-SALOMÉ
ÇEVİREN: İLKNUR İGAN

Feniçka, Andreas-Salomé'nin Alman oyun yazarı Franz Wedekind'le yaşadığı, daha sonra Alban Berg'in Lulu adlı operasının librettosuna da konu olan bir deneyime dayanır. Geleneksel cinsiyetler arası ilişkileri pek umursamayan, İsviçre'de doktorasını yapmış Moskovalı bir kadının bir erkek psikoloğun gözünden anlatılan hikâyesidir.

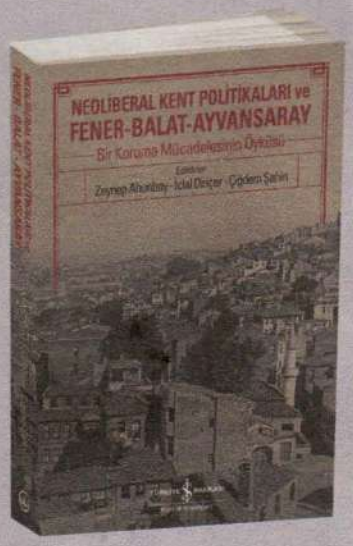
Kitap Bilgileri: 80 sayfa, 8 TL

ÇİFTE İHANET YA DA DERTLİ ÂŞIKLAR
WILLIAM SHAKESPEARE
ÇEVİREN: ÖZDEMİR NUTKU

Shakespeare'e ait olduğu yakın zamanda kabul edilen Çifte İhanet ya da Dertli Âşıklar, ilk kez 1727'de Lewis Theobald tarafından sahnelenmiş, 1728'de de yayımlanmıştır. Oyun Shakespeare'in, John Fletcher ile birlikte yazdığı ve 1613'te sahnelenen The History of Cardenio adlı eserin kayıp olan ikinci metnidir. Büyük bölümü Shakespeare'in, son perde ise Fletcher'ın imzasını taşır.

Kitap Bilgileri: 136 sayfa, k. kapak 10 TL, ciltli 25 TL

NEOLİBERAL KENT POLİTİKALARI VE FENER-BALAT-AYVANSARAY
EDİTÖRLER: ZEYNEP AHUNBAY, İCLAL DİNÇER, ÇİĞDEM ŞAHİN

Fener, Balat ve Ayvansaray semtlerinin tarihine, bugününe ve geleceğine dair akademik makalelerin yer aldığı bu kitap, bölgenin tarihi ve sosyal değerlerini daha görünür kılarak, buralara yönelik kentsel yenileme projelerindeki sorunlu yaklaşımlara dikkat çekme yolunda bir adım.

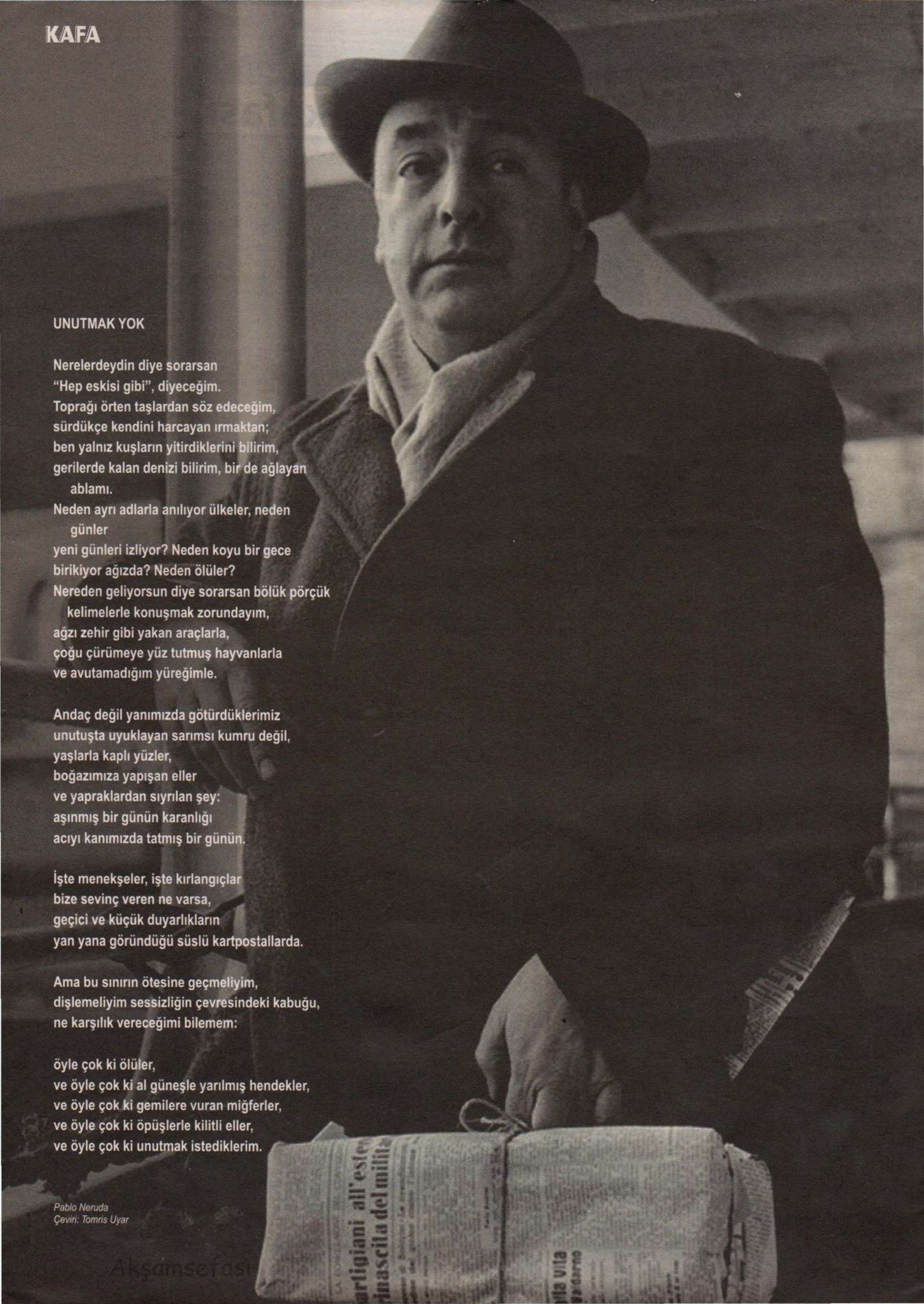
Kitap Bilgileri: 472 sayfa, 22 TL

Bu bir ilandır.

Akşamsefası

"Kurucusu olduğumuz İş Bankası Kültür Yayınları yeni kitaplarla büyümeye devam ediyor."

TÜRKİYE İŞ BANKASI
Türkiye'nin Bankası

UNUTMAK YOK

Nerelerdeydin diye sorarsan
"Hep eskisi gibi", diyeceğim.
Toprağı örten taşlardan söz edeceğim,
sürdükçe kendini harcayan ırmaktan;
ben yalnız kuşların yitirdiklerini bilirim,
gerilerde kalan denizi bilirim, bir de ağlayan
ablamı.
Neden ayrı adlarla anılıyor ülkeler, neden
günler
yeni günleri izliyor? Neden koyu bir gece
birikiyor ağızda? Neden ölüler?
Nereden geliyorsun diye sorarsan bölük pörçük
kelimelerle konuşmak zorundayım,
ağzı zehir gibi yakan araçlarla,
çoğu çürümeye yüz tutmuş hayvanlarla
ve avutamadığım yüreğimle.

Andaç değil yanımızda götürdüklerimiz
unutuşta uyuklayan sarımsı kumru değil,
yaşlarla kaplı yüzler,
boğazımıza yapışan eller
ve yapraklardan sıyrılan şey:
aşınmış bir günün karanlığı
acıyı kanımızda tatmış bir günün.

İşte menekşeler, işte kırlangıçlar
bize sevinç veren ne varsa,
geçici ve küçük duyarlıkların
yan yana göründüğü süslü kartpostallarda.

Ama bu sınırın ötesine geçmeliyim,
dişlemeliyim sessizliğin çevresindeki kabuğu,
ne karşılık vereceğimi bilemem:

öyle çok ki ölüler,
ve öyle çok ki al güneşle yarılmış hendekler,
ve öyle çok ki gemilere vuran miğferler,
ve öyle çok ki öpüşlerle kilitli eller,
ve öyle çok ki unutmak istediklerim.

Pablo Neruda
Çeviri: Tomris Uyar

Akşamsefası

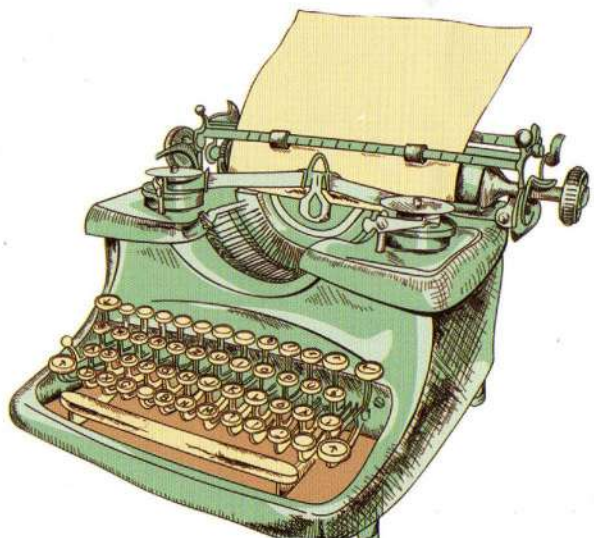
Geçti gitti hepsi artık. Yürü hadi... Yürüyelim... Bak önümüzde uzun yıllar var... Ben hep yanında olacağım... Hadi gel gir koluma... Ellerinin çizgisi ellerime benzeyen sevgilim... Ben hep yanındayım.

Leyla Erbil / Kalan

Elbet çayla olmuyor,
bu üstbaş, şu takım
elbiseler. Boşuna
geçinmiyoruz
şu dünyada.
Yaşayıp da...
O yüzden diyorum ya,
ömrümüz kısa olsun
daha iyi.
Trafik daha az aksar
biz olmazsak,
arabalılar da
daha az çekinir.
Yırtına bozula
düzelecek
bu dünya ama biz
yetişemeyeceğiz
nasılsa.

Tomris Uyar / Diz Boyu Papatyalar

Çok şey öğrendim
geçen üç yıl boyunca
Balkona yorgun çamaşırlar
asmayı
Ki uçlarından
çile damlardı.
Güneşte nane kurutmayı,
Ben acılarımın başını
evcimen telaşlarla
okşadım bayım.
Bir pardösüm bile oldu
içinde kaybolduğum.
İnsan kaybolmayı ister mi?
Ben işte istedim bayım.
Uzaklara gittim
Uzaklar sana gelmez,
sen uzaklara gidersin
Uzaklar seni ister,
bak uzaklar da aşktan
anlar bayım!

Didem Madak / Ah'lar Ağacı

KAFA

Yaz dostum, bir dünya ki haklı haksız karışmış.

